

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2021/C 278/01

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2021/C 278/02

Sprawa C-499/18 P: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 6 maja 2021 r. – Bayer CropScience AG, Bayer AG / Association générale des producteurs de maïs et autres céréales cultivées de la sous-famille des panicoidées (AGPM) i in. [Odwołanie – Rozporządzenie (WE) nr 1107/2009 – Artykuły 4 i 21 – Kryteria zatwierdzenia – Przegląd zatwierdzenia – Środki ochrony roślin – Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 485/2013 – Substancje czynne klotianidyna i imidachlopyrd – Nasiona zaprawione środkami ochrony roślin zawierającymi te substancje czynne – Zakaz stosowania do użytku nieprofesjonalnego – Zasada ostrożności]

2

2021/C 278/03

Sprawa C-120/19: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 20 maja 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State – Niderlandy) – X/ College van burgemeester en wethouders van de gemeente Purmerend [Odesłanie prejudycjalne – Transport lądowy towarów niebezpiecznych – Dyrektywa 2008/68/WE – Artykuł 5 ust. 1 – Pojęcie „wymagań konstrukcyjnych” – Zakaz stanowienia bardziej rygorystycznych wymagań konstrukcyjnych – Organ państwa członkowskiego nakładający na stację paliw obowiązek zaopatrywania się w gaz skroplony węglowodorowy (LPG) wyłącznie przy użyciu pojazdów-cystern dysponujących specjalną wykładziną termiczną nieprzewidzianą w Umowie europejskiej dotyczącej międzynarodowego przewozu drogowego towarów niebezpiecznych (ADR) – Niezgodność z prawem – Decyzja z mocy prawa niepodlegająca zaskarżeniu przez podmiot prawa określonej kategorii – Możliwość stwierdzenia nieważności takiej decyzji ściśle ograniczona do przypadku oczywistej sprzeczności z prawem Unii – Zasada pewności prawa – Zasada skuteczności]

3

2021/C 278/04	Sprawa C-128/19: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 20 maja 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione – Włochy) – Azienda Sanitaria Provinciale di Catania / Assessorato della Salute della Regione Siciliana [Odesłanie prejudycjalne – Pomoc państwa – Sektor rolny – Ubój zwierząt dotkniętych chorobami zakaźnymi – Odszkodowanie przysługujące hodowcom – Obowiązki zgłoszenia i standstill – Artykuł 108 ust. 3 TFUE – Pojęcia „pomocy istniejącej” i „nowej pomocy” – Rozporządzenie (WE) nr 659/1999 – Wyłączenia według kategorii pomocy – Rozporządzenie (UE) nr 702/2014 – Pomoc de minimis – Rozporządzenie (UE) nr 1408/2013]	4
2021/C 278/05	Sprawa C-504/19: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 29 kwietnia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo – Hiszpania) – Banco de Portugal, Fundo de Resolução, Novo Banco SA, Sucursal en España / VR [Odesłanie prejudycjalne – Nadzór bankowy – Reorganizacja i likwidacja instytucji kredytowych – Dyrektywa 2001/24/WE – Środek służący reorganizacji wydany przez organ państwa członkowskiego pochodzenia instytucji kredytowej – Przeniesienie praw, aktywów lub zobowiązań na „instytucję pomostową” – Przeniesienie zwrotne zobowiązania na instytucję kredytową objętą środkiem służącym reorganizacji – Artykuł 3 ust. 2 – Lex concursus – Skuteczność środka służącego reorganizacji w innych państwach członkowskich – Wzajemne uznawanie – Artykuł 32 – Skutki środków służących reorganizacji dla toczącego się postępowania sądowego – Wyjątek od stosowania lex concursus – Artykuł 47 akapit pierwszy Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Skuteczna ochrona sądowa – Zasada pewności prawa]	4
2021/C 278/06	Sprawa C-505/19: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 12 maja 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Wiesbaden – Niemcy) – WS / Bundesrepublik Deutschland [Odesłanie prejudycjalne – Konwencja wykonawcza do układu z Schengen – Artykuł 54 – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 50 – Zasada ne bis in idem – Artykuł 21 TFUE – Swobodny przepływ osób – Czerwona nota Interpolu – Dyrektywa (UE) 2016/680 – Zgodność z prawem przetwarzania danych osobowych zawartych w takiej nocie] .	5
2021/C 278/07	Sprawy połączone C-551/19 P i C-552/19 P: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 6 maja 2021 r. – ABLV Bank AS (C-551/19 P), Ernests Bernis, Oļegs Fiļs, OF Holding SIA, Cassandra Holding Company SIA (C-552/19 P) / Europejski Bank Centralny [Odwołanie – Unia gospodarcza i walutowa – Unia bankowa – Rozporządzenie (UE) nr 806/2014 – Restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRM) oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – Artykuł 18 – Procedura restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – Warunki – Podmiot znajdujący się na progu upadłości lub zagrożony upadłością – Stwierdzenie przez Europejski Bank Centralny (EBC) sytuacji znajdującej się na progu upadłości lub zagrożenia upadłością – Akt przygotowawczy – Akt niepodlegający zaskarżeniu – Niedopuszczalność]	6
2021/C 278/08	Sprawa C-707/19: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 20 maja 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Polska) – K.S. / A.B. [Odesłanie prejudycjalne – Ubezpieczenie w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych – Dyrektywa 2009/103/WE – Artykuł 3 – Obowiązek objęcia szkód majątkowych – Zakres – Przepisy państwa członkowskiego ograniczające obowiązek pokrycia kosztów holowania pojazdu, który uległ wypadkowi, do tych poniesionych na terytorium tego państwa członkowskiego, zaś kosztów parkowania – do tych, które okazały się niezbędne w związku ze śledztwem w postępowaniu karnym lub z innego powodu]	7
2021/C 278/09	Sprawa C-709/19: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 12 maja 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden – Niderlandy) – Vereniging van Effectenbezitters / BP plc [Odesłanie prejudycjalne – Jurysdykcja i wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych – Rozporządzenie (UE) nr 1215/2012 – Artykuł 7 pkt 2 – Jurysdykcja w sprawach dotyczących czynu niedozwolonego lub czynu podobnego do czynu niedozwolonego – Miejsce, w którym szkoda się urzeczywistniła – Szkoda polegająca wyłącznie na stracie finansowej]	8
2021/C 278/10	Sprawa C-815/19: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 29 kwietnia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht – Niemcy) – Natumi GmbH / Land Nordrhein-Westfalen [Odesłanie prejudycjalne – Rolnictwo i rybołówstwo – Produkcja ekologiczna i etykietowanie produktów ekologicznych – Rozporządzenie (WE) nr 834/2007 – Artykuł 19 ust. 2 – Artykuły 21 i 23 – Rozporządzenie (WE) nr 889/2008 – Artykuł 27 ust. 1 – Artykuł 28 – Punkt 1.3 załącznika IX – Przetwarzanie żywności ekologicznej – Składniki nieekologiczne pochodzenia rolniczego – Glon Lithothamnium calcareum – Proszek uzyskany z osadów tego glonu, czyszczonych, rozdrabnianych i suszonych – Kwalifikacja – Stosowanie w żywności ekologicznej w celu jej wzbogacenia w wapń – Zezwolenie – Warunki]	8

2021/C 278/11	Sprawa C-844/19: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 12 maja 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof – Austria) – CS, Finanzamt Österreich, Dienststelle Graz-Stadt, dawniej Finanzamt Graz-Stadt / Finanzamt Österreich, Dienststelle Judenburg Liezen, dawniej Finanzamt Judenburg Liezen, technoRent International GmbH [Odesłanie prejudycjalne – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 90 – Obniżenie podstawy opodatkowania – Artykuł 183 – Zwrot nadwyżki VAT – Odsetki za zwłokę – Brak uregulowania krajowego – Zasada neutralności podatkowej – Bezpośrednie stosowanie przepisów prawa Unii – Zasada wykładni zgodnej]	9
2021/C 278/12	Sprawa C-847/19 P: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 29 kwietnia 2021 r. – Achemos Grupė UAB, Achema AB / Komisja Europejska, Republika Litewska, Klaipėdos Nafta AB [Odwołanie – Pomoc państwa – Decyzja o niewnoszeniu zastrzeżeń – Artykuł 108 TFUE – Prawa zainteresowanych stron – Zasada dobrej administracji – Staranne i bezstronne dochodzenie – Zakres kontroli sprawowanej przez Sąd – Obowiązek uzasadnienia]	10
2021/C 278/13	Sprawa C-879/19: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 20 maja 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Najwyższy – Polska) – FORMAT Urządzenia i Montaż Przemysłowe/ Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Warszawie [Odesłanie prejudycjalne – Zabezpieczenie społeczne – Określenie właściwego ustawodawstwa – Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 – Artykuł 13 ust. 2 lit. a) – Artykuł 14 pkt 2 – Osoba zwykle zatrudniona na terytorium dwóch lub więcej państw członkowskich – Jedna umowa o pracę – Pracodawca mający siedzibę w państwie członkowskim miejsca zamieszkania pracownika – Praca najemna wykonywana wyłącznie w innych państwach członkowskich – Praca świadczona kolejno w różnych państwach członkowskich – Warunki]	10
2021/C 278/14	Sprawa C-890/19 P: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 29 kwietnia 2021 r. – Fortischem a.s. / Komisja Europejska, AlzChem AG [Odwołanie – Pomoc państwa – Korzyść – Odzyskanie pomocy – Ciągłość gospodarcza]	11
2021/C 278/15	Sprawa C-913/19: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 20 maja 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy w Białymstoku – Polska) – CNP spółka z ograniczoną odpowiedzialnością/ Gefion Insurance A/S [Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Jurysdykcja i uznawanie orzeczeń sądowych oraz ich wykonywanie w sprawach cywilnych i handlowych – Rozporządzenie (UE) nr 1215/2012 – Jurysdykcja w sprawach dotyczących ubezpieczeń – Artykuł 10 – Artykuł 11 ust. 1 lit. a) – Możliwość pozwania ubezpieczyciela mającego miejsce zamieszkania lub siedzibę na terytorium państwa członkowskiego w innym państwie członkowskim, w przypadku powództw ubezpieczającego, ubezpieczonego lub uposażonego z tytułu ubezpieczenia, przed sądem miejsca, w którym powód ma miejsce zamieszkania lub siedzibę – Artykuł 13 ust. 2 – Powództwo wytoczone przez poszkodowanego bezpośrednio przeciwko ubezpieczycielowi – Podmiotowy zakres stosowania – Pojęcie „poszkodowanego” – Podmiot prowadzący działalność zawodowo w ramach sektora ubezpieczeń – Jurysdykcja szczególna – Artykuł 7 pkt 2 i 5 – Pojęcia „filii”, „agencji” lub „innego oddziału”]	11
2021/C 278/16	Sprawa C-4/20: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 20 maja 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Varhoven administrativen sad – Bułgaria) – „ALTI” OOD/ Direktor na Direktsia „Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika” Plovdiv pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite [Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 205 – Osoby zobowiązane do zapłaty VAT na rzecz skarbu państwa – Odpowiedzialność solidarna odbiorcy dostawy podlegającej opodatkowaniu, który skorzystał z prawa do odliczenia VAT, wiedząc, że osoba zobowiązana do zapłaty tego podatku go nie uiści – Ciężący na takim odbiorcy obowiązek zapłaty VAT, którego owa osoba zobowiązana do jego zapłaty nie uiściła, oraz należnych z tytułu niezapłacenia rzeczzonego podatku przez tę osobę odsetek za zwłokę]	12
2021/C 278/17	Sprawa C-6/20: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 20 maja 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tallinna Ringkonnakohus – Estonia) – Sotsiaalministeerium/ Riigi Tugiteenuste Keskus, dawniej Innove SA [Odesłanie prejudycjalne – Zamówienia publiczne na dostawy – Dyrektywa 2004/18/WE – Artykuły 2 i 46 – Projekt finansowany z Europejskiego Funduszu Pomocy Najbardziej Potrzebującym – Kryteria kwalifikacji oferentów – Rozporządzenie (WE) nr 852/2004 – Artykuł 6 – Wymóg zarejestrowania się lub uzyskania zatwierdzenia wydanego przez krajowy organ ds. bezpieczeństwa żywności w państwie wykonania zamówienia]	13

2021/C 278/18	Sprawa C-8/20: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 20 maja 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht – Niemcy) – L.R./ Bundesrepublik Deutschland [Odesłanie prejudycjalne – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Kontrole graniczne, azyl i imigracja – Polityka azylowa – Dyrektywa 2013/32/UE – Wspólne procedury udzielania i cofania ochrony międzynarodowej – Wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej – Podstawy niedopuszczalności – Artykuł 2 lit. q) – Pojęcie „kolejnego wniosku” – Artykuł 33 ust. 2 lit. d) – Odrzucenie przez państwo członkowskie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej jako niedopuszczalnego z powodu oddalenia wcześniejszego wniosku, z którym zainteresowany wystąpił w państwie trzecim, które zawarło z Unią Europejską umowę dotyczącą kryteriów i mechanizmów określania państwa odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o azyl złożonego w jednym z państw będących stronami tej umowy – Ostateczna decyzja wydana przez Królestwo Norwegii]	14
2021/C 278/19	Sprawa C-11/20: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 12 maja 2021 r. – Komisja Europejska / Republika Grecka [Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Pomoc państwa – Pomoc uznana za bezprawnie przyznaną i niezgodną z rynkiem wewnętrznym – Artykuł 108 ust. 2 akapit drugi TFUE – Złe warunki klimatyczne – Straty poniesione przez rolników – Pomoc w formie rekompensat – Obowiązek odzyskania – Obowiązek informowania – Niewykonanie]	14
2021/C 278/20	Sprawa C-19/20: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 29 kwietnia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Gdańsku – Polska) – I.W., R.W./ Bank BPH S.A. [Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 93/13/EWG – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Skutki stwierdzenia nieuczciwego charakteru warunku – Umowa kredytu hipotecznego indeksowanego do waluty obcej – Ustalenie kursu wymiany walut – Umowa nowacji – Skutek odstrasżający – Obowiązki sądu krajowego – Artykuł 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1]	15
2021/C 278/21	Sprawa C-27/20: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 12 maja 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de grande instance – Francja) – PF, QG/ Caisse d’allocations familiales d’Ille et Vilaine (CAF) [Odesłanie prejudycjalne – Swobodny przepływ pracowników – Równość traktowania – Przywileje socjalne – Progi dochodowe – Uwzględnienie dochodów uzyskanych w przedostatnim roku poprzedzającym okres płatności świadczeń – Pracownik powracający do państwa członkowskiego pochodzenia – Zmniejszenie wysokości świadczeń rodzinnych]	16
2021/C 278/22	Sprawa C-47/20: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 29 kwietnia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht – Niemcy) – F./ Stadt Karlsruhe [Odesłanie prejudycjalne – Transport – Prawo jazdy – Cofnięcie prawa jazdy na terytorium innego państwa członkowskiego niż wydające państwo członkowskie – Przedłużenie ważności prawa jazdy przez wydające państwo członkowskie po zapadnięciu decyzji o cofnięciu – Brak automatycznego wzajemnego uznawania]	17
2021/C 278/23	Sprawa C-56/20: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 29 kwietnia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg – Niemcy) – AR/ Stadt Pforzheim [Odesłanie prejudycjalne – Transport – Prawo jazdy – Wzajemne uznawanie – Cofnięcie prawa jazdy na terytorium państwa członkowskiego innego niż wydające państwo członkowskie – Umieszczenie na prawie jazdy adnotacji wskazującej na brak jego ważności na terytorium tego państwa członkowskiego]	17
2021/C 278/24	Sprawa C-63/20 P: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 20 maja 2021 r. – Sigrid Dickmanns / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) [Odwołanie – Służba Publiczna – Personel tymczasowy – Umowa o pracę na czas określony zawierająca klauzulę o jej rozwiązaniu – Nieumieszczenie na liście rezerwy kadrowej konkursu – Akt wyłącznie potwierdzający – Termin do złożenia zażalenia]	18
2021/C 278/25	Sprawa C-70/20: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 12 maja 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof – Austria) – YL/ Altenrhein Luftfahrt GmbH [Odesłanie prejudycjalne – Transport lotniczy – Konwencja montrealaska – Artykuł 17 ust. 1 – Odpowiedzialność przewoźników lotniczych za szkodę z tytułu wypadku – Pojęcie „wypadku” – Twarde lądowanie mieszczące się w zakresie normalnej eksploatacji statku powietrznego – Uszkodzenie ciała, jakiego miał doznać pasażer w trakcie tego lądowania – Brak wystąpienia wypadku]	18
2021/C 278/26	Sprawa C-87/20: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 12 maja 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof – Niemcy) – Hauptzollamt B/ XY [Odesłanie prejudycjalne – Ochrona gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu nimi – Rozporządzenia (WE) nr 338/97 i 865/2006 – Kawior gatunków ryb jesiotroształtnych – Wprowadzenie na obszar celny Unii Europejskiej w charakterze mienia osobistego lub mienia gospodarstwa domowego – Zezwolenie na przywóz – Odstępstwo – Limit 125 gramów na osobę – Przekroczenie – Zamiar ofiarowania jako upominku]	19

2021/C 278/27	Sprawa C-122/20 P: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 6 maja 2021 r. – Bruno Gollnisch / Parlament Europejski [Odwołanie – Prawo instytucjonalne – Przepisy dotyczące zwrotu kosztów i diet posłów do Parlamentu Europejskiego – Zmiana uzupełniającego dobrowolnego systemu emerytalnego – Pojęcie „decyzji indywidualnej wydanej względem posła do Parlamentu” – Artykuł 72 przepisów wykonawczych do statutu posłów do Parlamentu – Artykuł 263 akapit szósty TFUE – Termin do wniesienia skargi]	20
2021/C 278/28	Sprawa C-130/20: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 12 maja 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social n° 3 de Barcelona – Hiszpania) – YJ / Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS) [Odesłanie prejudycjalne – Równość traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zabezpieczenia społecznego – Dyrektywa 79/7/EWG – Artykuł 4 ust. 1 – Dyskryminacja ze względu na płeć – Przepisy krajowe przewidujące przyznanie dodatku macierzyńskiego do emerytury kobietom mającym określoną liczbę dzieci – Wyłączenie kobiet, które złożyły wniosek o wcześniejszą emeryturę, z uprawnienia do tego dodatku do emerytury – Zakres stosowania dyrektywy 79/7/EWG]	20
2021/C 278/29	Sprawa C-142/20: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 6 maja 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Giustizia amministrativa per la Regione siciliana – Włochy) – Analisi G. Caracciolo srl / Regione Siciliana – Assessorato regionale della salute – Dipartimento regionale per la pianificazione, Regione Sicilia – Assessorato della salute – Dipartimento per le attività sanitarie e osservatorio, Accredia – Ente Italiano di Accreditamento, Azienda sanitaria provinciale di Palermo [Odesłanie prejudycjalne – Zbliżanie ustawodawstw – Rozporządzenie (WE) nr 765/2008 – Wymagania w zakresie akredytacji i nadzoru rynku odnoszące się do warunków wprowadzania produktów do obrotu – Jedyna krajowa jednostka akredytująca – Wydanie certyfikatu akredytacji jednostkom oceniającym zgodność – Jednostka akredytująca z siedzibą w państwie trzecim – Artykuł 56 TFUE – Artykuł 102 TFUE – Artykuły 20 i 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Ważność]	21
2021/C 278/30	Sprawa C-202/20 P: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 12 maja 2021 r. – Claudio Necci / Komisja Europejska, Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej [Odwołanie – Służba publiczna – Były członek personelu kontraktowego – Zabezpieczenie społeczne – Wspólny system ubezpieczenia zdrowotnego (RCAM) – Artykuł 95 Warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej (WZIP) – Utrzymanie ubezpieczenia po przejściu na emeryturę – Warunek zatrudnienia przez okres ponad trzech lat – Wniosek o objęcie ubezpieczeniem w RCAM w następstwie przeniesienia uprawnień emerytalnych – Zrównanie dodatkowych lat uprawniających do emerytury z latami służby – Oddalenie wniosku – Skarga o stwierdzenie nieważności – Akt niekorzystny – Postanowienie Sądu stwierdzające niedopuszczalność skargi – Uchylenie]	22
2021/C 278/31	Sprawa C-209/20: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 20 maja 2021 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) – Zjednoczone Królestwo] – Renesola UK Ltd / The Commissioners for Her Majesty’s Revenue and Customs [Odesłanie prejudycjalne – Unia celna – Ocena ważności – Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1357/2013 – Określenie kraju pochodzenia modułów słonecznych zmontowanych w państwie trzecim z ogniw słonecznych wytwarzanych w innym państwie trzecim – Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92 – Wspólnotowy kodeks celny – Artykuł 24 – Pochodzenie towarów, w których produkcję zaangażowane są kraje trzecie – Pojęcie „ostatniej istotnej obróbki lub przetworzenia”]	22
2021/C 278/32	Sprawa C-230/20: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 20 maja 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa (Senāts) – Łotwa) – „BTA Baltic Insurance Company” AAS / Valsts ieņēmumu dienests [Odesłanie prejudycjalne – Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92 – Wspólnotowy kodeks celny – Artykuł 195 – Artykuł 232 ust. 1 lit. a) – Artykuł 221 ust. 3 – Wspólna taryfa celna – Odzyskanie kwoty długu celnego – Powiadomienie dłużnika o kwocie należności – Termin przedawnienia – Roszczenie z tytułu gwarancji skierowane przeciwko gwarantowi – Przymusowa egzekucja w celu uzyskania zapłaty – Rozsądny termin]	23
2021/C 278/33	Sprawa C-665/20 PPU: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 29 kwietnia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Amsterdam -Niderlandy) – Wykonanie europejskiego nakazu aresztowania wydanego wobec X [Odesłanie prejudycjalne – Pilny tryb prejudycjalny – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW – Europejski nakaz aresztowania – Podstawy fakultatywnej odmowy wykonania – Artykuł 4 pkt 5 – Osoba, której dotyczy nakaz, w stosunku do której zapadło prawomocne orzeczenie dotyczące tych samych czynów w państwie trzecim – Orzeczona kara, która została wykonana lub nie może być już wykonywana w świetle prawa państwa, w którym nastąpiło skazanie – Stosowanie – Zakres uznania przysługujący wykonującemu nakaz organowi sądowemu – Pojęcie „tych samych czynów” – Złagodzenie kary przyznane przez organ pozasądowy w ramach powszechnego środka łagodzenia kar]	24

2021/C 278/34	Sprawa C-428/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Apelacyjny w Warszawie (Polska) w dniu 11 września 2020 r. – A.K. przeciwko Skarbowi Państwa .	24
2021/C 278/35	Sprawa C-580/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Neamț (Rumunia) w dniu 3 listopada 2020 r. – XXX, YYY / Ministerul Public –D.N.A. – Serviciul Teritorial Bacău	25
2021/C 278/36	Sprawa C-190/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgerichts Stuttgart (Niemcy) w dniu 26 marca 2021 r. – Paypal (Europe) Sàrl et Cie, SCA / PQ	25
2021/C 278/37	Sprawa C-206/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal administratif de Dijon (Francja) w dniu 31 marca 2021 r. – Pan X / Préfet de Saône-et-Loire	26
2021/C 278/38	Sprawa C-245/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 19 kwietnia 2021 r. – Bundesrepublik Deutschland reprezentowana przez Bundesministerium des Innern, für Bau und Heimat / MA, PB	27
2021/C 278/39	Sprawa C-248/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 21 kwietnia 2021 r. – Bundesrepublik Deutschland reprezentowana przez Bundesministerium des Innern, für Bau und Heimat / LE	28
2021/C 278/40	Sprawa C-254/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale ordinario di Roma (Włochy) w dniu 22 kwietnia 2021 r. – DG / Ministero dell'Interno – Dipartimento per le Libertà Civili e l'Immigrazione – Direzione Centrale dei Servizi Civili per L'Immigrazione e l'Asilo – Unità Dublino	28
2021/C 278/41	Sprawa C-256/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht München (Niemcy) w dniu 22 kwietnia 2021 r. – KP / TV i Gemeinde Bodman-Ludwigshafen	29
2021/C 278/42	Sprawa C-264/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein oikeus (Finlandia) w dniu 22 kwietnia 2021 r. – Keskinäinen Vakuutusyhtiö Fennia / Koninklijke Philips N.V.	30
2021/C 278/43	Sprawa C-277/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia) w dniu 29 kwietnia 2021 r. – Secrétariat général de l'Enseignement catholique ASBL (SeGEC), Fédération des Établissements libres subventionnés indépendants ASBL (FELSI), Groupe scolaire Don Bosco à Woluwe-Saint-Lambert ASBL, École fondamentale libre de Chênée ASBL, Collège Saint-Guibert de Gembloux ASBL, Collège Saint-Benoit de Maredsous ASBL, Pouvoir organisateur des Centres PMS libres à Woluwe ASBL / Institut des Comptes nationaux (ICN), Banque nationale de Belgique	30
2021/C 278/44	Sprawa C-278/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret (Dania) w dniu 28 kwietnia 2021 r., Dansk Akvakultur jako przedstawiciel AquaPri A/S / Miljø- og Fødevareklagenævnet	31
2021/C 278/45	Sprawa C-279/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret (Dania) w dniu 28 kwietnia 2021 r., X / Udlændingenævnet	32
2021/C 278/46	Sprawa C-280/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litwa) w dniu 30 kwietnia 2021 r. – PI / Migracijos departamentas prie Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos	33
2021/C 278/47	Sprawa C-287/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Salzburg (Austria) w dniu 5 maja 2021 r. – FC / FTI Touristik GmbH	33
2021/C 278/48	Sprawa C-288/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (dziesiąta izba) wydanego w dniu 24 lutego 2021 r. w sprawie T-108/18, Universität Koblenz-Landau / Agencja Wykonawcza ds. Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego, wniesione w dniu 5 maja 2021 r. przez Universität Koblenz-Landau . .	34
2021/C 278/49	Sprawa C-291/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal de première instance de Liège (Belgia) w dniu 7 maja 2021 r. – Starkinvest SRL	35

2021/C 278/50	Sprawa C-297/21: Wniosek w wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony Tribunale Ordinario di Firenze (Włochy) w dniu 10 maja 2021 r. – XXX.XX/ Ministero dell’Interno, Dipartimento per le Libertà civili e l’Immigrazione – Unità Dublino	36
2021/C 278/51	Sprawa C-303/21: Skarga wniesiona w dniu 11 maja 2021 r. – Komisja Europejska/ Republika Włoska	37
2021/C 278/52	Sprawa C-342/21: Skarga wniesiona w dniu 3 czerwca 2021 r. – Komisja Europejska/ Republika Słowacka	37
 Sąd		
2021/C 278/53	Sprawa T-769/16: Wyrok Sądu z dnia 24 marca 2021 r. – Picard/ Komisja [Służba publiczna – Personel kontraktowy – Nowelizacja regulaminu pracowniczego z 2014 r. – Przepisy przejściowe dotyczące niektórych sposobów obliczania uprawnień emerytalnych – Zmiana warunków zatrudnienia w następstwie podpisania nowej umowy o pracę w charakterze członka personelu kontraktowego – Pojęcie „bycia zatrudnionym”]	39
2021/C 278/54	Sprawa T-223/18: Wyrok Sądu z dnia 2 czerwca 2021 r. – Casa Regina Apostolorum della Pia Società delle Figlie di San Paolo/ Komisja [Pomoc państwa – Usługi zdrowotne – Dotacje bezpośrednie przyznane szpitalom publicznym w regionie Lacjum (Włochy) – Decyzja stwierdzająca brak pomocy państwa – Skarga o stwierdzenie nieważności – Akt regulacyjny niewymagający przyjęcia środków wykonawczych – Bezpośrednie oddziaływanie – Dopuszczalność – Obowiązek uzasadnienia – Pojęcie działalności gospodarczej]	39
2021/C 278/55	Sprawa T-854/19: Wyrok Sądu z dnia 2 czerwca 2021 r. – Franz Schröder/ EUIPO – RDS Design (MONTANA) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Słowny unijny znak towarowy MONTANA – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Prawo do bycia wysłuchanym – Artykuł 94 ust. 1 rozporządzenia 2017/1001 – Badanie stanu faktycznego z urzędu – Dopuszczenie dowodów przedstawionych po raz pierwszy przed izbą odwoławczą – Artykuł 95 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2017/1001]	40
2021/C 278/56	Sprawa T-855/19: Wyrok Sądu z dnia 2 czerwca 2021 r. – Franz Schröder/ EUIPO – RDS Design (MONTANA) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską – Graficzny znak towarowy MONTANA – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Prawo do bycia wysłuchanym – Artykuł 94 ust. 1 rozporządzenia 2017/1001 – Badanie stanu faktycznego z urzędu – Dopuszczenie dowodów przedstawionych po raz pierwszy przed izbą odwoławczą – Artykuł 95 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2017/1001]	41
2021/C 278/57	Sprawa T-856/19: Wyrok Sądu z dnia 2 czerwca 2021 r. – Franz Schröder/ EUIPO – RDS Design (MONTANA) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską – Słowny znak towarowy MONTANA – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Prawo do bycia wysłuchanym – Artykuł 94 ust. 1 rozporządzenia 2017/1001 – Badanie stanu faktycznego z urzędu – Dopuszczenie dowodów przedstawionych po raz pierwszy przed izbą odwoławczą – Artykuł 95 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2017/1001]	41
2021/C 278/58	Sprawa T-17/20: Wyrok Sądu z dnia 2 czerwca 2021 r. – adp Gauselmann/ EUIPO – Gameloft (GAMELAND) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego GAMELAND – Wcześniejszy unijny znak towarowy Gameloft – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego – Artykuł 47 ust. 2 rozporządzenia 2017/1001 – Ograniczenie wykazu usług objętych zgłoszeniem]	42

2021/C 278/59	Sprawa T-177/20: Wyrok Sądu z dnia 2 czerwca 2021 r. – Himmel/ EUIPO – Ramirez Monfort (Hispano Suiza) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Hispano Suiza – Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy HISPANO SUIZA – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]]	43
2021/C 278/60	Sprawa T-183/20: Wyrok Sądu z dnia 2 czerwca 2021 r. – Schneider/ EUIPO – Raths (Teslaplatte) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Słowny unijny znak towarowy Teslaplatte – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001]]	43
2021/C 278/61	Sprawa T-233/20: Postanowienie Sądu z dnia 25 maja 2021 r. – Rochem Group/ EUIPO – Rochem Marine (R.T.S. ROCHEM Technical Services) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Uchylenie zaskarżonej decyzji – Następca bezprzedmiotowość sporu – Umorzenie postępowania]	44
2021/C 278/62	Sprawa T-261/20: Postanowienie Sądu z dnia 25 maja 2021 r. – Rochem Group/ EUIPO – Rochem Marine (ROCHEM) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Uchylenie zaskarżonej decyzji – Następca bezprzedmiotowość sporu – Umorzenie postępowania]	44
2021/C 278/63	Sprawa T-262/20: Postanowienie Sądu z dnia 25 maja 2021 r. – Rochem Group/ EUIPO – Rochem Marine (ROCHEM) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Uchylenie zaskarżonej decyzji – Następca bezprzedmiotowość sporu – Umorzenie postępowania]	45
2021/C 278/64	Sprawa T-263/20: Postanowienie Sądu z dnia 25 maja 2021 r. – Rochem Group/ EUIPO – Rochem Marine (R.T.S. ROCHEM Technical Services) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Uchylenie zaskarżonej decyzji – Następca bezprzedmiotowość sporu – Umorzenie postępowania]	46
2021/C 278/65	Sprawa T-328/20: Postanowienie Sądu z dnia 17 maja 2021 r. – Electrodomesticos Taurus/EUIPO – Shenzhen Aukey E-Business (AICOOK) [Skarga o stwierdzenie nieważności – Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Żądanie o charakterze deklaratywnym – Wniosek o wydanie nakazu – Niedopuszczalność]	46
2021/C 278/66	Sprawa T-482/20: Postanowienie Sądu z dnia 20 maja 2021 r. – LG i in./ Komisja [Skarga o stwierdzenie nieważności – Ochrona interesów finansowych Unii – Dochodzenie OLAF-u – Tajemnica korespondencji pomiędzy adwokatem a klientem – Akt niepodlegający zaskarżeniu – Akt przygotowawczy – Niedopuszczalność]	47
2021/C 278/67	Sprawa T-54/21 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 26 maja 2021 r. – OHB System/ Komisja [Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Zamówienia publiczne na roboty budowlane, dostawy i usługi – Dostawa satelity przejściowe Galileo – Odrzucenie oferty kandydata – Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych – Fumus boni juris – Pilny charakter – Wyważenie interesów]	47
2021/C 278/68	Sprawa T-92/21 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 26 maja 2021 r. – Darment/ Komisja [Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Środowisko naturalne – Fluorowane gazy cieplarniane – Rozporządzenie (UE) nr 517/2014 – Wprowadzenie do obrotu wodorofluorowęglowodorów – Decyzja nakładająca sankcję na przedsiębiorstwo, które przekroczyło przydzielony mu kontyngent – Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych – Brak pilnego charakteru]	48
2021/C 278/69	Sprawa T-223/21: Skarga wniesiona w dniu 27 kwietnia 2021 r. – SE/ Komisja	48
2021/C 278/70	Sprawa T-231/21: Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2021 r. – Praesidiad/ EUIPO – Zaun (Post)	50
2021/C 278/71	Sprawa T-249/21: Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2021 r. – SN/ Parlament	51
2021/C 278/72	Sprawa T-250/21: Skarga wniesiona w dniu 10 maja 2021 r. – Zdút/ EUIPO – Nehera i in. (nehera)	52
2021/C 278/73	Sprawa T-256/21: Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2021 – Domator24.com Paweł Nowak/EUIPO – Siwek i Didyk (Fotele)	53
2021/C 278/74	Sprawa T-262/21: Skarga wniesiona w dniu w dniu 13 maja 2021 r. – Yanukovych/ Rada	54
2021/C 278/75	Sprawa T-263/21: Skarga wniesiona w dniu w dniu 13 maja 2021 r. – Yanukovych/ Rada	55

2021/C 278/76	Sprawa T-270/21: Skarga wniesiona w dniu 19 maja 2021 r. – Estetica Group Iwona Michalak/EUIPO (PURE BEAUTY)	56
2021/C 278/77	Sprawa T-272/21: Skarga wniesiona w dniu 19 maja 2021 r. – Puigdemont i Casamajó i in. / Parlament	56
2021/C 278/78	Sprawa T-273/21: Skarga wniesiona w dniu 19 maja 2021 r. – The Topps Company / EUIPO – Trebor Robert Bilkiewicz (Kształt butelki dla niemowląt)	57
2021/C 278/79	Sprawa T-276/21: Skarga wniesiona w dniu 20 maja 2021 r. – Moio GmbH / EUIPO – Paul Hartmann (moio.care)	58
2021/C 278/80	Sprawa T-277/21: Skarga wniesiona w dniu 20 maja 2021 r. – Daimler / EUIPO (Przedstawienie trójramiennych elementów na czarnym tle I)	59
2021/C 278/81	Sprawa T-278/21: Skarga wniesiona w dniu 20 maja 2021 r. – Daimler / EUIPO (Przedstawienie trójramiennych elementów na czarnym tle II)	60
2021/C 278/82	Sprawa T-279/21: Skarga wniesiona w dniu 20 maja 2021 r. – Daimler / EUIPO (Przedstawienie trójramiennych elementów na czarnym tle IV)	60
2021/C 278/83	Sprawa T-280/21: Skarga wniesiona w dniu 20 maja 2021 r. – Daimler / EUIPO (Przedstawienie trójramiennych elementów na czarnym tle III)	61
2021/C 278/84	Sprawa T-283/21: Skarga wniesiona w dniu 21 maja 2021 r. – Pejovič / EUIPO – ETA živilska industrija (TALIS)	61
2021/C 278/85	Sprawa T-284/21: Skarga wniesiona w dniu 21 maja 2021 r. – Pejovič / EUIPO – ETA živilska industrija (RENČKI HRAM)	62
2021/C 278/86	Sprawa T-285/21: Skarga wniesiona w dniu 21 maja 2021 r. – Alliance française de Bruxelles-Europe i in. / Komisja	63
2021/C 278/87	Sprawa T-286/21: Skarga wniesiona w dniu 21 maja 2021 r. – Pejovič / EUIPO – ETA živilska industrija (RENŠKI HRAM)	64
2021/C 278/88	Sprawa T-287/21: Skarga wniesiona w dniu 21 maja 2021 r. – Pejovič / EUIPO – ETA živilska industrija (SALATINA)	65
2021/C 278/89	Sprawa T-288/21: Skarga wniesiona w dniu 21 maja 2021 r. – ALO jewelry CZ / EUIPO – Cartier International (ALove)	66
2021/C 278/90	Sprawa T-289/21: Skarga wniesiona w dniu 25 maja 2021 r. – Bastion Holding i in. / Komisja	66
2021/C 278/91	Sprawa T-293/21: Skarga wniesiona w dniu 25 maja 2021 r. – Muschaweck / EUIPO – Conze (UM)	67
2021/C 278/92	Sprawa T-294/21: Skarga wniesiona w dniu 24 maja 2021 r. – Joules / EUIPO – Star Gold (Jules Gents)	68
2021/C 278/93	Sprawa T-298/21: Skarga wniesiona w dniu 27 maja 2021 r. – Bodegas Beronia / EUIPO – Bodegas Carlos Serres (ALEGRA DE BERONIA)	69
2021/C 278/94	Sprawa T-306/21: Skarga wniesiona w dniu 31 maja 2021 r. – Falke / Komisja	70
2021/C 278/95	Sprawa T-376/20: Postanowienie Sądu z dnia 28 maja 2021 r. – Poupart / Komisja	71
2021/C 278/96	Sprawa T-25/21: Postanowienie Sądu z dnia 28 maja 2021 r. – Corman / Komisja	71
2021/C 278/97	Sprawa T-121/21: Postanowienie Sądu z dnia 27 maja 2021 r. – Suez / Komisja	71

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2021/C 278/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 263 z 5.7.2021

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 252 z 28.6.2021

Dz.U. C 242 z 21.6.2021

Dz.U. C 228 z 14.6.2021

Dz.U. C 217 z 7.6.2021

Dz.U. C 206 z 31.5.2021

Dz.U. C 189 z 17.5.2021

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 6 maja 2021 r. – Bayer CropScience AG, Bayer AG / Association générale des producteurs de maïs et autres céréales cultivées de la sous-famille des panicoidées (AGPM) i in.

(Sprawa C-499/18 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – Rozporządzenie (WE) nr 1107/2009 – Artykuły 4 i 21 – Kryteria zatwierdzenia – Przegląd zatwierdzenia – Środki ochrony roślin – Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 485/2013 – Substancje czynne klotianidyna i imidachlopyryd – Nasiona zaprawione środkami ochrony roślin zawierającymi te substancje czynne – Zakaz stosowania do użytku nieprofesjonalnego – Zasada ostrożności]

(2021/C 278/02)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Bayer CropScience AG, Bayer AG (przedstawiciele: M. Zdzieborska, Solicitor, A. Robert, avocate, K. Nordlander, advokat, C. Zimmermann, avocat i P. Harrison, solicitor)

Pozostali uczestnicy postępowania: Association générale des producteurs de maïs et autres céréales cultivées de la sous-famille des panicoidées (AGPM), The National Farmers' Union (NFU) (przedstawiciele: początkowo H. Mercer, QC, i J. Robb, barrister, których upoważnił N. Winter, solicitor, a następnie H. Mercer, QC, J. Robb, barrister, i K. Tandy, advocate), Association européenne pour la protection des cultures (ECPA) (przedstawiciele: początkowo D. Abrahams, E. Mullier i I. de Seze, avocats, a następnie D. Abrahams i E. Mullier, avocats), Rapool-Ring GmbH Qualitätsraps deutscher Züchter, European Seed Association (ESA) (przedstawiciele: początkowo P. de Jong, avocat, K. Claeys, advocaat, i E. Bertolotto, avocate, a następnie P. de Jong, avocat, i K. Claeys, advocaat), Agricultural Industries Confederation Ltd (przedstawiciele: początkowo P. de Jong, avocat, K. Claeys, advocaat, i E. Bertolotto, avocate, a następnie J. Gaul i P. de Jong, avocats, oraz K. Claeys, advocaat), Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Eggers, P. Ondrůšek, X. Lewis i I. Naglis, pełnomocnicy), Union nationale de l'apiculture française (UNAF) (przedstawiciele: B. Fau i J.-F. Funke, avocats), Deutscher Berufs- und Erwerbsimkerbund eV, Österreichischer Erwerbsimkerbund (pełnomocnicy: B. Tschida i A. Willand, Rechtsanwälte), Pesticide Action Network Europe (PAN Europe), Bee Life European Beekeeping Coordination (Bee Life), Buglife – The Invertebrate Conservation Trust, Stichting Greenpeace Council (Greenpeace) (przedstawiciel: B. Klooster, advocaat), Królestwo Szwecji (przedstawiciele: początkowo C. Meyer-Seitz, A. Falk, H. Shev, J. Lundberg i E. Karlsson, a następnie C. Meyer-Seitz, H. Shev i E. Karlsson, pełnomocnicy)

Interwenient popierający Komisję Europejską: Stichting De Bijenstichting (przedstawiciel: L. Smale, advocate)

Sentencja

- 1) Odwołanie, w zakresie, w jakim zostało wniesione przez Bayer AG, jest niedopuszczalne.
- 2) W zakresie, w jakim odwołanie zostało wniesione przez Bayer CropScience AG, zostaje ono oddalone.
- 3) Bayer CropScience AG i Bayer AG pokrywają, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Komisję Europejską, Union nationale de l'apiculture française (UNAF), Deutscher Berufs- und Erwerbsimkerbund eV, Österreichischer Erwerbsimkerbund, Pesticide Action Network Europe (PAN Europe), Bee Life European Beekeeping Coordination (Bee Life), Buglife – The Invertebrate Conservation Trust i Stichting Greenpeace Council (Greenpeace).

- 4) The National Farmers' Union (NFU) i Agricultural Industries Confederation Ltd oraz Stichting De Bijenstichting pokrywają własne koszty.
- 5) Królestwo Szwecji pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 381 z 22.10.2018.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 20 maja 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State – Niderlandy) – X/ College van burgemeester en wethouders van de gemeente Purmerend

(Sprawa C-120/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Transport lądowy towarów niebezpiecznych – Dyrektywa 2008/68/WE – Artykuł 5 ust. 1 – Pojęcie „wymagań konstrukcyjnych” – Zakaz stanowienia bardziej rygorystycznych wymagań konstrukcyjnych – Organ państwa członkowskiego nakładający na stację paliw obowiązek zaopatrywania się w gaz skroplony węglowodorowy (LPG) wyłącznie przy użyciu pojazdów-cystern dysponujących specjalną wykładziną termiczną nieprzewidzianą w Umowie europejskiej dotyczącej międzynarodowego przewozu drogowego towarów niebezpiecznych (ADR) – Niezgodność z prawem – Decyzja z mocy prawa niepodlegająca zaskarżeniu przez podmiot prawa określonej kategorii – Możliwość stwierdzenia nieważności takiej decyzji ściśle ograniczona do przypadku oczywistej sprzeczności z prawem Unii – Zasada pewności prawa – Zasada skuteczności]

(2021/C 278/03)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: X

Druga strona postępowania: College van burgemeester en wethouders van de gemeente Purmerend,

przy udziale: Tamoil Nederland BV

Sentencja

- 1) Artykuł 5 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/68/WE z dnia 24 września 2008 r. w sprawie transportu lądowego towarów niebezpiecznych, zmienionej dyrektywą Komisji 2014/103/UE z dnia 21 listopada 2014 r., należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie stanowieniu bardziej rygorystycznych wymagań konstrukcyjnych niż wymagania przewidziane w załącznikach A i B do Umowy europejskiej dotyczącej międzynarodowego przewozu drogowego towarów niebezpiecznych, zawartej w Genewie w dniu 30 września 1957 r., w brzmieniu obowiązującym w dniu 1 stycznia 2015 r., takich jak nałożony na stację paliw przez organy państwa członkowskiego w drodze decyzji administracyjnej w formie pozwolenia środowiskowego wymóg zaopatrywania się w gaz skroplony węglowodorowy wyłącznie przy użyciu pojazdów-cystern wyposażonych w specjalną wykładzinę termiczną, taką jak będąca przedmiotem sprawy w postępowaniu głównym.
- 2) Prawo Unii, a w szczególności zasada skuteczności, nie stoi na przeszkodzie krajowemu przepisowi postępowania administracyjnego, który przewiduje, że aby sprzeczne z prawem Unii wymagania nałożone w drodze decyzji administracyjnej, co do zasady niepodlegającej z mocy prawa zaskarżeniu przez podmioty prawa niektórych kategorii, mogło zostać uchylone ze względu na jego niewykonalny charakter, gdyby zostało wykonane w drodze późniejszej decyzji, podmiot prawa winien wykazać, że na podstawie podsumowującej analizy niepozostawiającej żadnych wątpliwości rozpatrywane wymagania w oczywisty sposób nie mogły zostać przyjęte zgodnie z prawem Unii, pod warunkiem jednak – czego ustalenie należy do sądu odsyłającego – że przepis ten nie będzie stosowany w sposób ścisły do tego stopnia, że służąca podmiotowi prawa możliwość skutecznego uzyskania stwierdzenia nieważności rozpatrywanego wymagania stanie się w rzeczywistości iluzoryczna.

(¹) Dz.U. C 155 z 6.5.2019.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 20 maja 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione – Włochy) – Azienda Sanitaria Provinciale di Catania / Assessorato della Salute della Regione Siciliana

(Sprawa C-128/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Pomoc państwa – Sektor rolny – Ubój zwierząt dotkniętych chorobami zakaźnymi – Odszkodowanie przysługujące hodowcom – Obowiązki zgłoszenia i standstill – Artykuł 108 ust. 3 TFUE – Pojęcia „pomocy istniejącej” i „nowej pomocy” – Rozporządzenie (WE) nr 659/1999 – Wyłączenia według kategorii pomocy – Rozporządzenie (UE) nr 702/2014 – Pomoc de minimis – Rozporządzenie (UE) nr 1408/2013]

(2021/C 278/04)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Azienda Sanitaria Provinciale di Catania

Strona przeciwna: Assessorato della Salute della Regione Siciliana

przy udziale: AU

Sentencja

Artykuł 108 ust. 3 TFUE należy interpretować w ten sposób, że wprowadzony przez państwo członkowskie środek mający na celu finansowanie przez okres trwający kilka lat, w kwocie wynoszącej 20 mln EUR, po pierwsze, odszkodowania na rzecz hodowców, którzy zostali zmuszeni do uboju zwierząt dotkniętych chorobami zakaźnymi, a po drugie, honorariów należnych lekarzom weterynarii wykonującym wolny zawód, którzy wykonywali działania sanitarne, powinien podlegać procedurze uprzedniej kontroli przewidzianej w tym przepisie, jeżeli środek ten nie jest objęty decyzją zatwierdzającą wydaną przez Komisję Europejską, chyba że spełnia on warunki określone w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 702/2014 z dnia 25 czerwca 2014 r. uznającym niektóre kategorie pomocy w sektorach rolnym i leśnym oraz na obszarach wiejskich za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 [TFUE] lub warunki określone w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 1408/2013 z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 [TFUE] do pomocy de minimis w sektorze rolnym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 182 z 27.5.2019.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 29 kwietnia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo – Hiszpania) – Banco de Portugal, Fundo de Resolução, Novo Banco SA, Sucursal en España / VR

(Sprawa C-504/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Nadzór bankowy – Reorganizacja i likwidacja instytucji kredytowych – Dyrektywa 2001/24/WE – Środek służący reorganizacji wydany przez organ państwa członkowskiego pochodzenia instytucji kredytowej – Przeniesienie praw, aktywów lub zobowiązań na „instytucję pomostową” – Przeniesienie zwrotne zobowiązania na instytucję kredytową objętą środkiem służącym reorganizacji – Artykuł 3 ust. 2 – Lex concursus – Skuteczność środka służącego reorganizacji w innych państwach członkowskich – Wzajemne uznawanie – Artykuł 32 – Skutki środków służących reorganizacji dla toczącego się postępowania sądowego – Wyjątek od stosowania lex concursus – Artykuł 47 akapit pierwszy Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Skuteczna ochrona sądowa – Zasada pewności prawa]

(2021/C 278/05)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: Banco de Portugal, Fundo de Resolução, Novo Banco SA, Sucursal en España

Strona przeciwna: VR

Sentencja

Artykuł 3 ust. 2 i art. 32 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE z dnia 4 kwietnia 2001 r. w sprawie reorganizacji i likwidacji instytucji kredytowych rozpatrywane w świetle zasady pewności prawa i art. 47 akapit pierwszy Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uznaniu – bez dodatkowych warunków, w sądowym postępowaniu co istoty sprawy toczącym się w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie pochodzenia i dotyczącym zobowiązania, którego instytucję kredytową pozbawiono na mocy podjętego w tym drugim państwie środka służącego reorganizacji – skutków drugiego środka służącego reorganizacji, mającego na celu przeniesienie zwrotne tego zobowiązania na instytucję kredytową z mocą wsteczną od dnia przypadającego przed wszczęciem omawianego postępowania, jeżeli skutkiem tego uznania jest pozbawienie z mocą wsteczną instytucji kredytowej, na którą przeniesiono zobowiązanie na mocy pierwszego środka, legitymacji biernej w toczącym się postępowaniu, co podważa orzeczenia sądowe wydane już na korzyść strony powodowej w ramach tego postępowania.

(¹) Dz.U. C 363 z 28.10.2019.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 12 maja 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Wiesbaden – Niemcy) – WS / Bundesrepublik Deutschland

(Sprawa C-505/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Konwencja wykonawcza do układu z Schengen – Artykuł 54 – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 50 – Zasada ne bis in idem – Artykuł 21 TFUE – Swobodny przepływ osób – Czerwona nota Interpolu – Dyrektywa (UE) 2016/680 – Zgodność z prawem przetwarzania danych osobowych zawartych w takiej nocie]

(2021/C 278/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Wiesbaden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: WS

Strona pozwana: Bundesrepublik Deutschland

Sentencja

1) Artykuł 54 Konwencji wykonawczej do układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. między rządami państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach, podpisanej w Schengen w dniu 19 czerwca 1990 r., która weszła w życie dnia 26 marca 1995 r., w związku z art. 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, jak również art. 21 ust. 1 TFUE w związku z art. 50 karty należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie tymczasowemu zatrzymaniu przez organy państwa będącego stroną Układu między rządami państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach, podpisanego w Schengen w dniu 14 czerwca 1985 r., lub organy państwa członkowskiego osoby, której dotyczy czerwona nota opublikowana przez Międzynarodową Organizację Policji Kryminalnej (Interpol), na wniosek państwa trzeciego, chyba że w prawomocnym orzeczeniu sądowym wydanym w umawiającym się państwie lub państwie członkowskim stwierdzono, że proces tej osoby zakończył się wydaniem prawomocnego wyroku, odpowiednio w państwie będącym stroną tego układu lub w państwie członkowskim, za te same czyny, na których opiera się ta czerwona nota.

- 2) Przepisy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchyłającej decyzję ramową Rady 2008/977/WSiSW w związku z art. 54 Konwencji wykonawczej do układu z Schengen, podpisanej w dniu 19 czerwca 1990 r., i z art. 50 karty należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie przetwarzaniu danych osobowych zawartych w czerwonej nocie wydanej przez Międzynarodową Organizację Policji Kryminalnej (Interpol), dopóki nie zostanie wykazane, poprzez prawomocne orzeczenie sądowe wydane w państwie będącym stroną Układu między rządami państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach, podpisanego w Schengen w dniu 14 czerwca 1985 r. lub w państwie członkowskim, że w odniesieniu do czynów, na których opiera się ta nota, ma zastosowanie zasada *ne bis in idem*, pod warunkiem że takie przetwarzanie spełnia wymogi przewidziane w tej dyrektywie, w szczególności jest niezbędne do wykonania zadania realizowanego przez właściwy organ w rozumieniu art. 8 ust. 1 tej dyrektywy.
- 3) Piąte pytanie prejudycjalne jest niedopuszczalne.

(¹) Dz.U. C 357 z 21.10.2019.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 6 maja 2021 r. – ABLV Bank AS (C-551/19 P), Ernests Bernis, Oļegs Fiļs, OF Holding SIA, Cassandra Holding Company SIA (C-552/19 P) / Europejski Bank Centralny

(Sprawy połączone C-551/19 P i C-552/19 P) (¹)

[Odwołanie – Unia gospodarcza i walutowa – Unia bankowa – Rozporządzenie (UE) nr 806/2014 – Restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRM) oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – Artykuł 18 – Procedura restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – Warunki – Podmiot znajdujący się na progu upadłości lub zagrożony upadłością – Stwierdzenie przez Europejski Bank Centralny (EBC) sytuacji znajdowania się na progu upadłości lub zagrożenia upadłością – Akt przygotowawczy – Akt niepodlegający zaskarżeniu – Niedopuszczalność]

(2021/C 278/07)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołania: ABLV Bank AS (C-551/19 P), Ernests Bernis, Oļegs Fiļs, OF Holding SIA, Cassandra Holding Company SIA (C-552/19 P) (przedstawiciele: początkowo O. Behrends i M. Kirchner, Rechtsanwälte, a następnie O. Behrends)

Druga strona postępowania: Europejski Bank Centralny (przedstawiciele: początkowo E. Koupepidou i G. Marafioti, pełnomocnicy, których wspierał J. Rodríguez Cárcamo, abogado, a następnie E. Koupepidou, G. Marafioti i R. Ugena, pełnomocnicy)

Interwenient popierający Europejski Bank Centralny: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo D. Triantafyllou, A. Nijenhuis, K.-P. Wojcik i A. Steiblytė, a następnie D. Triantafyllou, A. Nijenhuis i A. Steiblytė, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołania zostają oddalone.
- 2) Żądanie Komisji Europejskiej, by Trybunał zastąpił rozumowanie przedstawione w pkt 34 postanowienia Sądu Unii Europejskiej z dnia 6 maja 2019 r., ABLV Bank/EBC (T-281/18, EU:T:2019:296) oraz w pkt 34 postanowienia Sądu Unii Europejskiej z dnia 6 maja 2019 r., Bernis i in./EBC (T-283/18, niepublikowanego, EU:T:2019:295), będących przedmiotem odwołań, zostaje odrzucone jako niedopuszczalne.

- 3) ABLV Bank AS zostaje obciążony kosztami postępowania w sprawie C-551/19 P.
- 4) Ernests Bernis, Oļēgs Fiļs, OF Holding SIA i Cassandra Holding Company SIA zostają obciążeni kosztami postępowania w sprawie C-552/19 P.
- 5) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 305 z 9.9.2019.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 20 maja 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Polska) – K.S./ A.B.

(Sprawa C-707/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Ubezpieczenie w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych – Dyrektywa 2009/103/WE – Artykuł 3 – Obowiązek objęcia szkód majątkowych – Zakres – Przepisy państwa członkowskiego ograniczające obowiązek pokrycia kosztów holowania pojazdu, który uległ wypadkowi, do tych poniesionych na terytorium tego państwa członkowskiego, zaś kosztów parkowania – do tych, które okazały się niezbędne w związku ze śledztwem w postępowaniu karnym lub z innego powodu]

(2021/C 278/08)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy dla Łodzi

Strony

Strona powodowa: K.S.

Strona pozwana: A.B.

Sentencja

Artykuł 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczania od takiej odpowiedzialności należy interpretować w taki sposób, że:

- sprzeczny z nim jest przepis krajowy, zgodnie z którym obowiązkowe ubezpieczenie w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych obejmuje obligatoryjnie szkody w postaci poniesionych kosztów holowania uszkodzonego pojazdu jedynie w takim zakresie, w jakim holowanie to miało miejsce na terytorium tego państwa członkowskiego. Stwierdzenie to pozostaje jednak bez uszczerbku dla przysługującego temu państwu członkowskiemu uprawnienia do ograniczenia, niezwiązanego ze stosowaniem kryteriów związanych z jego terytorium, zwrotu kosztów holowania oraz
- nie jest z nim sprzeczny przepis krajowy, zgodnie z którym ubezpieczenie to obejmuje obligatoryjnie szkody w postaci poniesionych kosztów parkowania uszkodzonego pojazdu jedynie w takim zakresie, w jakim pozostawienie pojazdu na parkingu jest konieczne w związku ze śledztwem w postępowaniu karnym lub z innego powodu, pod warunkiem że to ograniczenie ochrony ubezpieczeniowej nie wiąże się z odmiennym traktowaniem w zależności od państwa członkowskiego miejsca zamieszkania czy też siedziby właściciela czy też posiadacza uszkodzonego pojazdu.

(¹) Dz.U. C 27 z 27.1.2020

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 12 maja 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden – Niderlandy) – Vereniging van Effectenbezitters / BP plc

(Sprawa C-709/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Jurysdykcja i wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych – Rozporządzenie (UE) nr 1215/2012 – Artykuł 7 pkt 2 – Jurysdykcja w sprawach dotyczących czynu niedozwolonego lub czynu podobnego do czynu niedozwolonego – Miejsce, w którym szkoda się urzeczywistniła – Szkoda polegająca wyłącznie na stracie finansowej]

(2021/C 278/09)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Vereniging van Effectenbezitters

Strona przeciwna: BP plc

Sentencja

Artykuł 7 pkt 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że bezpośrednie wystąpienie na rachunku inwestycyjnym szkody o charakterze czysto finansowym będącej skutkiem decyzji inwestycyjnych podjętych pod wpływem informacji łatwo dostępnych w skali światowej, które to informacje są jednak nieprawidłowe, niepełne i wprowadzają w błąd, a pochodzą od międzynarodowej spółki notowanej na giełdzie, nie pozwala oprzeć jurysdykcji międzynarodowej sądu państwa członkowskiego, w którym ma siedzibę bank lub przedsiębiorstwo inwestycyjne prowadzące ów rachunek, na łączniku miejsca urzeczywistnienia się szkody, jeżeli spółka ta nie podlegała ustawowym obowiązkom informacyjnym w tym państwie członkowskim.

⁽¹⁾ Dz.U. C 19 z 20.1.2020.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 29 kwietnia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht – Niemcy) – Natumi GmbH / Land Nordrhein-Westfalen

(Sprawa C-815/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Rolnictwo i rybołówstwo – Produkcja ekologiczna i etykietowanie produktów ekologicznych – Rozporządzenie (WE) nr 834/2007 – Artykuł 19 ust. 2 – Artykuły 21 i 23 – Rozporządzenie (WE) nr 889/2008 – Artykuł 27 ust. 1 – Artykuł 28 – Punkt 1.3 załącznika IX – Przetwarzanie żywności ekologicznej – Składniki nieekologiczne pochodzenia rolniczego – Glon Lithothamnium calcareum – Proszek uzyskany z osadów tego glonu, czyszczonych, rozdrabnianych i suszonych – Kwalifikacja – Stosowanie w żywności ekologicznej w celu jej wzbogacenia w wapń – Zezwolenie – Warunki]

(2021/C 278/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Natumi GmbH

Strona pozwana: Land Nordrhein-Westfalen

przy udziale: Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht

Sentencja

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 889/2008 z dnia 5 września 2008 r. ustanawiające szczegółowe zasady wdrażania rozporządzenia Rady (WE) nr 834/2007 w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych w odniesieniu do produkcji ekologicznej, znakowania i kontroli, zmienione rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2018/1584 z dnia 22 października 2018 r., należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ono stosowaniu proszku uzyskanego z osadów glonu *Lithothamnium calcareum*, które są czyszczone, suszone i rozdrabniane, jako nieekologicznego składnika pochodzenia rolniczego w rozumieniu art. 28 rozporządzenia nr 889/2008, zmienionego rozporządzeniem wykonawczym 2018/1584, przy przetwarzaniu żywności ekologicznej, takiej jak napoje ekologiczne na bazie ryżu i soi, w celu jej wzbogacenia w wapń.

(¹) Dz.U. C 77 z 9.3.2020.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 12 maja 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof – Austria) – CS, Finanzamt Österreich, Dienststelle Graz-Stadt, dawniej Finanzamt Graz-Stadt / Finanzamt Österreich, Dienststelle Judenburg Liezen, dawniej Finanzamt Judenburg Liezen, technoRent International GmbH

(Sprawa C-844/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 90 – Obniżenie podstawy opodatkowania – Artykuł 183 – Zwrot nadwyżki VAT – Odsetki za zwłokę – Brak uregulowania krajowego – Zasada neutralności podatkowej – Bezpośrednie stosowanie przepisów prawa Unii – Zasada wykładni zgodnej]

(2021/C 278/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: CS, Finanzamt Österreich, Dienststelle Graz-Stadt, dawniej Finanzamt Graz-Stadt

Strona przeciwna: Finanzamt Österreich, Dienststelle Judenburg Liezen, dawniej Finanzamt Judenburg Liezen, technoRent International GmbH

Sentencja

Artykuł 90 ust. 1 i art. 183 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w związku z zasadą neutralności podatkowej należy interpretować w ten sposób, że zwrot wynikający z korekty podstawy opodatkowania na mocy art. 90 ust. 1 tej dyrektywy powinien, podobnie jak zwrot nadwyżki podatku od wartości dodanej na mocy art. 183 wspomnianej dyrektywy, prowadzić do zapłaty odsetek, w wypadku gdy nie dokonano go w rozsądnym terminie. Do sądu odsyłającego należy uczynienie wszystkiego, co leży w zakresie jego kompetencji, aby zapewnić pełną skuteczność tych przepisów poprzez dokonanie wykładni prawa krajowego zgodnej z prawem Unii.

(¹) Dz.U. C 77 z 9.3.2020.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 29 kwietnia 2021 r. – Achemos Grupė UAB, Achema AB / Komisja Europejska, Republika Litewska, Klaipėdos Nafta AB

(Sprawa C-847/19 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – Pomoc państwa – Decyzja o niewnoszeniu zastrzeżeń – Artykuł 108 TFUE – Prawa zainteresowanych stron – Zasada dobrej administracji – Staranne i bezstronne dochodzenie – Zakres kontroli sprawowanej przez Sąd – Obowiązek uzasadnienia]

(2021/C 278/12)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Achemos Grupė UAB, Achema AB (przedstawiciele: R. Martens i V. Ostrovskis, advokatas)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo É. Gippini Fournier, N. Kuplewatzky i L. Armati, pełnomocnicy, następnie É. Gippini Fournier, A. Bouchagiar i L. Armati, pełnomocnicy), Republika Litewska (pełnomocnicy: R. Dzikovič i K. Dieninis, pełnomocnicy), Klaipėdos Nafta AB (pełnomocnicy: K. Kačerauskas i V. Vaitkutė Pavan, advokatai)

Sentencja

- 1) Odwołanie główne zostaje oddalone.
- 2) Postępowanie w przedmiocie odwołania wzajemnego zostaje umorzone.
- 3) Achemos Grupė UAB i Achema AB zostają obciążone, poza własnymi kosztami, kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską związanymi z odwołaniem głównym.
- 4) Achemos Grupė UAB i Achema AB oraz Komisja Europejska pokrywają własne koszty związane z odwołaniem wzajemnym.
- 5) Republika Litewska i Klaipėdos Nafta AB pokrywają własne koszty związane zarówno z odwołaniem głównym, jak i z odwołaniem wzajemnym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 19 z 20.1.2020.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 20 maja 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Najwyższy – Polska) – FORMAT Urządzenia i Montaż Przemysłowe / Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Warszawie

(Sprawa C-879/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Zabezpieczenie społeczne – Określenie właściwego ustawodawstwa – Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 – Artykuł 13 ust. 2 lit. a) – Artykuł 14 pkt 2 – Osoba zwykle zatrudniona na terytorium dwóch lub więcej państw członkowskich – Jedna umowa o pracę – Pracodawca mający siedzibę w państwie członkowskim miejsca zamieszkania pracownika – Praca najemna wykonywana wyłącznie w innych państwach członkowskich – Praca świadczona kolejno w różnych państwach członkowskich – Warunki]

(2021/C 278/13)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Najwyższy

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: FORMAT Urządzenia i Montaż Przemysłowe

Strona pozwana: Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Warszawie

przy udziale: UA

Sentencja

Artykuł 14 pkt 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w wersji zmienionej i uaktualnionej rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 1606/98 z dnia 29 czerwca 1998 r., należy interpretować w ten sposób, że przepis ten nie obejmuje swym zakresem stosowania sytuacji osoby, która w ramach jednej i tej samej umowy o pracę zawartej z jednym i tym samym pracodawcą, przewidującej wykonywanie działalności zawodowej w kilku państwach członkowskich, podczas kilku kolejnych miesięcy pracuje wyłącznie na terytorium każdego z tych państw członkowskich, jeżeli długość nieprzerwanych okresów pracy wykonywanej w każdym z tych państw członkowskich przekracza 12 miesięcy, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.

(¹) Dz.U. C 54 z 17.2.2020.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 29 kwietnia 2021 r. – Fortischem a.s. / Komisja Europejska, AlzChem AG

(Sprawa C-890/19 P) (¹)

[*Odwołanie – Pomoc państwa – Korzyść – Odzyskanie pomocy – Ciągłość gospodarcza*]

(2021/C 278/14)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Fortischem a.s. (przedstawiciele: C. Arhold, Rechtsanwalt, P. Hodál i M. Staroň, avocats)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Armati, P. Arenas i G. Conte, pełnomocnicy), AlzChem AG (przedstawiciele: A. Borsos, avocat, i V. Dolka, dikigoros)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Fortischem a.s. pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Komisję Europejską i przez AlzChem AG.

(¹) Dz.U. C 54 z 17.2.2020.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 20 maja 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy w Białymstoku – Polska) – CNP spółka z ograniczoną odpowiedzialnością / Gefion Insurance A/S

(Sprawa C-913/19) (¹)

[*Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Jurysdykcja i uznawanie orzeczeń sądowych oraz ich wykonywanie w sprawach cywilnych i handlowych – Rozporządzenie (UE) nr 1215/2012 – Jurysdykcja w sprawach dotyczących ubezpieczeń – Artykuł 10 – Artykuł 11 ust. 1 lit. a) – Możliwość pozwania ubezpieczyciela mającego miejsce zamieszkania lub siedzibę na terytorium państwa członkowskiego w innym państwie członkowskim, w przypadku powództw ubezpieczającego, ubezpieczonego lub uposażonego z tytułu ubezpieczenia, przed sąd miejsca, w którym powód ma miejsce zamieszkania lub siedzibę – Artykuł 13 ust. 2 – Powództwo wytoczone przez poszkodowanego bezpośrednio przeciwko ubezpieczycielowi – Podmiotowy zakres stosowania – Pojęcie „poszkodowanego” – Podmiot prowadzący działalność zawodowo w ramach sektora ubezpieczeń – Jurysdykcja szczególna – Artykuł 7 pkt 2 i 5 – Pojęcia „filii”, „agencji” lub „innego oddziału”]*

(2021/C 278/15)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy w Białymstoku

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: CNP spółka z ograniczoną odpowiedzialnością

Strona pozwana: Gefion Insurance A/S

Sentencja

- 1) Artykuł 13 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych w związku z art. 10 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że nie znajduje on zastosowania do sporu między z jednej strony przedsiębiorcą, który nabył wierzytelność pierwotnie przysługującą poszkodowanemu wobec zakładu ubezpieczeń odpowiedzialności cywilnej, a z drugiej strony tymże zakładem ubezpieczeń, a tym samym nie stoi on na przeszkodzie oparciu jurysdykcji do rozpoznania takiego sporu, stosownie do okoliczności, na art. 7 pkt 2 lub art. 7 pkt 5 tego rozporządzenia.
- 2) Artykuł 7 pkt 5 rozporządzenia nr 1215/2012 należy interpretować w ten sposób, że spółkę, która wykonuje w jednym państwie członkowskim na podstawie umowy zawartej z zakładem ubezpieczeń mającym siedzibę w innym państwie członkowskim, w jego imieniu i na jego rzecz, działalność obejmującą likwidację szkód w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, należy uznać za filię, agencję lub inny oddział w rozumieniu tego przepisu, jeżeli spółka ta
 - sprawia wrażenie trwałości, jako przedłużenie zakładu ubezpieczeń, oraz
 - posiada kierownictwo i jest wyposażona materialnie w sposób umożliwiający prowadzenie interesów z osobami trzecimi, tak by nie musiały one zwracać się bezpośrednio do zakładu ubezpieczeń.

(¹) Dz.U. C 54 z 17.2.2020.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 20 maja 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Varhoven administrativen sad – Bułgaria) – „ALTI” OOD / Direktor na Direktsia „Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika” Plovdiv pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite

(Sprawa C-4/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 205 – Osoby zobowiązane do zapłaty VAT na rzecz skarbu państwa – Odpowiedzialność solidarna odbiorcy dostawy podlegającej opodatkowaniu, który skorzystał z prawa do odliczenia VAT, wiedząc, że osoba zobowiązana do zapłaty tego podatku go nie uiści – Ciążący na takim odbiorcy obowiązek zapłaty VAT, którego owa osoba zobowiązana do jego zapłaty nie uiściła, oraz należnych z tytułu niezapłacenia rzeczowego podatku przez tę osobę odsetek za zwłokę]

(2021/C 278/16)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Varhoven administrativen sad

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „ALTI” OOD

Strona przeciwna: Direktor na Direktsia „Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika” Plovdiv pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite

Sentencja

Artykuł 205 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w związku z zasadą proporcjonalności należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, na podstawie którego osoba ponosząca odpowiedzialność solidarną w rozumieniu tego artykułu ma obowiązek zapłaty nie tylko kwoty podatku od wartości dodanej (VAT) nieuiszczonej przez osobę zobowiązaną do zapłaty tego podatku, ale również należnych od owej osoby zobowiązanej odsetek za zwłokę od tej kwoty, jeżeli zostało ustalone, że owa osoba ponosząca odpowiedzialność solidarną wiedziała lub powinna była wiedzieć, iż wspomniana osoba zobowiązana nie uiszcza tego podatku, a mimo to sama skorzystała z prawa do odliczenia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 77 z 9.3.2020.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 20 maja 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tallinna Ringkonnakohus – Estonia) – Sotsiaalministeerium / Riigi Tugiteenuste Keskus, dawniej Innove SA

(Sprawa C-6/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Zamówienia publiczne na dostawy – Dyrektywa 2004/18/WE – Artykuły 2 i 46 – Projekt finansowany z Europejskiego Funduszu Pomocy Najbardziej Potrzebującym – Kryteria kwalifikacji oferentów – Rozporządzenie (WE) nr 852/2004 – Artykuł 6 – Wymóg zarejestrowania się lub uzyskania zatwierdzenia wydanego przez krajowy organ ds. bezpieczeństwa żywności w państwie wykonania zamówienia]

(2021/C 278/17)

Język postępowania: estoński

Sąd odsyłający

Tallinna Ringkonnakohus

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: Sotsiaalministeerium

Druga strona postępowania: Riigi Tugiteenuste Keskus, dawniej Innove SA

przy udziale: Rahandusministeerium

Sentencja

- 1) Artykuły 2 i 46 dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi należy interpretować w ten sposób, iż stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, na mocy którego instytucja zamawiająca powinna wymagać w ogłoszeniu o zamówieniu – jako kryterium kwalifikacji podmiotowej – aby oferenci przedstawili z chwilą złożenia oferty dowód, że zostali zarejestrowani lub że posiadają wymagane przez przepisy mające zastosowanie do działalności będącej przedmiotem rozpatrywanego zamówienia publicznego zatwierdzenie wydane przez właściwy organ państwa członkowskiego, w którym zamówienie ma zostać wykonane, nawet jeżeli zostali już zarejestrowani lub posiadają podobne zatwierdzenie w państwie członkowskim, w którym mają siedzibę.
- 2) Zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań należy interpretować w ten sposób, że nie może się na nią powoływać instytucja zamawiająca, która w ramach postępowania o udzielenie zamówienia publicznego, w celu zastosowania się do przepisów krajowych dotyczących środków spożywczych, wymagała od oferentów, aby w chwili złożenia oferty byli zarejestrowani lub posiadali zatwierdzenie wydane przez właściwy organ państwa członkowskiego wykonania zamówienia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 87 z 16.3.2020

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 20 maja 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht – Niemcy) – L.R. / Bundesrepublik Deutschland

(Sprawa C-8/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Kontrole graniczne, azyl i imigracja – Polityka azylowa – Dyrektywa 2013/32/UE – Wspólne procedury udzielania i cofania ochrony międzynarodowej – Wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej – Podstawy niedopuszczalności – Artykuł 2 lit. q) – Pojęcie „kolejnego wniosku” – Artykuł 33 ust. 2 lit. d) – Odrzucenie przez państwo członkowskie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej jako niedopuszczalnego z powodu oddalenia wcześniejszego wniosku, z którym zainteresowany wystąpił w państwie trzecim, które zawarło z Unią Europejską umowę dotyczącą kryteriów i mechanizmów określania państwa odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o azyl złożonego w jednym z państw będących stronami tej umowy – Ostateczna decyzja wydana przez Królestwo Norwegii]

(2021/C 278/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: L.R.

Druga strona postępowania: Bundesrepublik Deutschland

Sentencja

Artykuł 33 ust. 2 lit. d) w związku z art. 2 lit. q) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, które przewiduje możliwość odrzucenia jako niedopuszczalnego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej w rozumieniu art. 2 lit. b) tej dyrektywy, z którym w tym państwie członkowskim wystąpił obywatel państwa trzeciego lub bezpaństwowiec, którego wcześniejszy wniosek o nadanie mu statusu uchodźcy, z którym wystąpił on w państwie trzecim realizującym, na podstawie Umowy między Wspólnotą Europejską a Republiką Islandii i Królestwem Norwegii dotyczącej kryteriów i mechanizmów określania państwa właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl złożonego w państwie członkowskim lub w Islandii lub Norwegii, rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca, nie został w tym państwie trzecim uwzględniony.

⁽¹⁾ Dz.U. C 87 z 16.3.2020.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 12 maja 2021 r. – Komisja Europejska / Republika Grecka

(Sprawa C-11/20) ⁽¹⁾

[Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Pomoc państwa – Pomoc uznana za bezprawnie przyznaną i niezgodną z rynkiem wewnętrznym – Artykuł 108 ust. 2 akapit drugi TFUE – Złe warunki klimatyczne – Straty poniesione przez rolników – Pomoc w formie rekompensat – Obowiązek odzyskania – Obowiązek informowania – Niewykonanie]

(2021/C 278/19)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Bouchagiar i T. Ramopoulos, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Grecka (przedstawiciele: E. Tsaousi, E. Leftheriotou, i A. Vasilopoulou, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Nie przyjmując w wyznaczonych terminach wszystkich środków koniecznych do wykonania decyzji Komisji 2012/157/UE z dnia 7 grudnia 2011 r. w sprawie pomocy w formie rekompensat wypłacanych przez grecki zakład ubezpieczeń rolniczych (ELGA) w latach 2008 i 2009 i nie informując wystarczająco Komisji o środkach podjętych na podstawie tej decyzji, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom spoczywającym na niej na podstawie art. 2–4 wspomnianej decyzji oraz na podstawie traktatu FUE.
- 2) Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 68 z 2.3.2020.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 29 kwietnia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Gdańsku – Polska) – I.W., R.W. / Bank BPH S.A.

(Sprawa C-19/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 93/13/EWG – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Skutki stwierdzenia nieuczciwego charakteru warunku – Umowa kredytu hipotecznego indeksowanego do waluty obcej – Ustalenie kursu wymiany walut – Umowa nowacji – Skutek odstraszący – Obowiązki sądu krajowego – Artykuł 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1]

(2021/C 278/20)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Okręgowy w Gdańsku

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: I.W., R.W.

Strona pozwana: Bank BPH S.A.

Przy udziale: Rzecznik Praw Obywatelskich

Sentencja

- 1) Wykładni art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy dokonywać w ten sposób, że sąd krajowy jest zobowiązany do stwierdzenia nieuczciwego charakteru warunku umowy zawartej między przedsiębiorcą a konsumentem, nawet jeśli warunek ten został zmieniony przez te strony w drodze umowy. Takie stwierdzenie pociąga za sobą przywrócenie sytuacji, w jakiej znajdowałby się konsument w braku warunku, którego nieuczciwy charakter zostałby stwierdzony, chyba że konsument poprzez zmianę nieuczciwego warunku zrezygnował z takiego przywrócenia w drodze wolnej i świadomej zgody, czego zbadanie należy do sądu krajowego. Jednakże z przepisu tego nie wynika, że stwierdzenie nieuczciwego charakteru pierwotnego warunku umownego miałoby co do zasady skutek w postaci unieważnienia umowy, jeśli zmiana tego warunku pozwala na przywrócenie równowagi między obowiązkami i prawami tych stron wynikającymi z umowy i na usunięcie wady obciążającej ten warunek.
- 2) Wykładni art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13 należy dokonywać w ten sposób, że z jednej strony nie stoją one na przeszkodzie temu, by sąd krajowy usunął jedynie nieuczciwy element warunku umowy zawartej między przedsiębiorcą a konsumentem, w wypadku gdy zniechęcający cel tej dyrektywy jest realizowany przez krajowe przepisy ustawowe regulujące korzystanie z niego, o ile element ten stanowi odrębne zobowiązanie umowne, które może być przedmiotem indywidualnej kontroli pod kątem nieuczciwego charakteru. Z drugiej strony, przepisy te stoją na przeszkodzie temu, by sąd odsyłający usunął jedynie nieuczciwy element warunku umowy zawartej między przedsiębiorcą a konsumentem, jeżeli takie usunięcie sprowadzałoby się do zmiany treści tego warunku poprzez zmianę jego istoty, czego zbadanie należy do tego sądu.

- 3) Wykładni art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13 należy dokonywać w ten sposób, że skutki stwierdzenia przez sąd istnienia nieuczciwego warunku w umowie zawartej między przedsiębiorcą a konsumentem podlegają przepisom prawa krajowego, przy czym kwestia utrzymywania się w mocy takiej umowy powinna być oceniana z urzędu przez sąd krajowy zgodnie z obiektywnym podejściem na podstawie tych przepisów.
- 4) Wykładni art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13 w związku z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy dokonywać w ten sposób, że do sądu krajowego, który stwierdza nieuczciwy charakter warunku umowy zawartej przez przedsiębiorcę z konsumentem, należy poinformowanie konsumenta, w ramach krajowych norm proceduralnych i w następstwie kontrydiktoryjnej debaty, o konsekwencjach prawnych, jakie może pociągnąć za sobą stwierdzenie nieważności takiej umowy, niezależnie od tego, czy konsument jest reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika.

(¹) Dz.U. C 191 z 8.6.2020.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 12 maja 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de grande instance – Francja) – PF, QG / Caisse d’allocations familiales d’Ille et Vilaine (CAF)

(Sprawa C-27/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Swobodny przepływ pracowników – Równość traktowania – Przywileje społeczne – Progi dochodowe – Uwzględnienie dochodów uzyskanych w przedostatnim roku poprzedzającym okres płatności świadczeń – Pracownik powracający do państwa członkowskiego pochodzenia – Zmniejszenie wysokości świadczeń rodzinnych]

(2021/C 278/21)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal de grande instance de Rennes

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: PF, QG

Strona pozwana: Caisse d’allocations familiales d’Ille et Vilaine (CAF)

Sentencja

Artykuł 45 TFUE i art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które dla celów obliczenia wysokości świadczeń rodzinnych przyjmuje za rok referencyjny przedostatni rok poprzedzający okres płatności, skutkiem czego w przypadku znacznego wzrostu dochodów uzyskiwanych przez urzędnika krajowego podczas oddelegowania do pracy w instytucji Unii znajdującej się w innym państwie członkowskim urzędnik ten po powrocie do państwa członkowskiego pochodzenia przez dwa lata będzie otrzymywał zasiłek rodzinny w znacznie obniżonej wysokości.

(¹) Dz.U. C 95 z 23.3.2020.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 29 kwietnia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht – Niemcy) – F. / Stadt Karlsruhe

(Sprawa C-47/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Transport – Prawo jazdy – Cofnięcie prawa jazdy na terytorium innego państwa członkowskiego niż wydające państwo członkowskie – Przedłużenie ważności prawa jazdy przez wydające państwo członkowskie po zapadnięciu decyzji o cofnięciu – Brak automatycznego wzajemnego uznawania]

(2021/C 278/22)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: F.

Strona pozwana: Stadt Karlsruhe

Sentencja

Artykuł 2 ust. 1 i art. 11 ust. 4 akapit drugi dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/126/WE z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie praw jazdy należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie temu, by państwo członkowskie, na którego terytorium posiadacz prawa jazdy kategorii A i B wydanego przez inne państwo członkowskie został pozbawiony uprawnienia do kierowania pojazdami z powodu noszącego znamiona naruszenia zachowania, mającego miejsce podczas tymczasowego pobytu na tym terytorium po wydaniu tegoż prawa jazdy, odmówiło później uznania ważności tego prawa jazdy po tym, jak jego ważność została przedłużona na podstawie art. 7 ust. 3 tej dyrektywy przez państwo członkowskie, w którym znajduje się zwykle miejsce zamieszkania posiadacza owego prawa jazdy w rozumieniu art. 12 akapit pierwszy wspomnianej dyrektywy. Do sądu odsyłającego należy jednak zbadanie, czy zgodnie z zasadą proporcjonalności przewidziane w prawie pierwszego państwa członkowskiego przepisy ustalające warunki, które posiadacz prawa jazdy musi spełnić, aby odzyskać uprawnienie do kierowania pojazdami na jego terytorium, nie wykraczają poza to, co jest odpowiednie i konieczne do osiągnięcia celu przyświecającego dyrektywie 2006/126, polegającemu na poprawie bezpieczeństwa ruchu drogowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 161 z 11.5.2020.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 29 kwietnia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg – Niemcy) – AR / Stadt Pforzheim

(Sprawa C-56/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Transport – Prawo jazdy – Wzajemne uznawanie – Cofnięcie prawa jazdy na terytorium państwa członkowskiego innego niż wydające państwo członkowskie – Umieszczenie na prawie jazdy adnotacji wskazującej na brak jego ważności na terytorium tego państwa członkowskiego]

(2021/C 278/23)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AR

Strona pozwana: Stadt Pforzheim

Sentencja

Dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/126/WE z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie praw jazdy, zmienioną dyrektywą Komisji 2011/94/UE z dnia 28 listopada 2011 r., należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie temu, by państwo członkowskie, które wydało na podstawie art. 11 ust. 4 akapit drugi tej dyrektywy, zmienionej dyrektywą 2011/94, decyzję odmawiającą uznania ważności prawa jazdy wydanego przez inne państwo członkowskie z powodu noszącego znamiona naruszenia zachowania posiadacza tego prawa jazdy, mającego miejsce podczas jego tymczasowego pobytu na terytorium pierwszego państwa członkowskiego po wydaniu tego prawa jazdy, umieszczało również na owym prawie jazdy adnotację o zakazie kierowania pojazdami przez posiadacza tego prawa jazdy na wspomnianym terytorium, chociaż ów posiadacz nie ma na terytorium tego państwa zwykłego miejsca zamieszkania w rozumieniu art. 12 akapit pierwszy dyrektywy 2006/126, zmienionej dyrektywą 2011/94.

(¹) Dz.U. C 209 z 22.6.2020.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 20 maja 2021 r. – Sigrid Dickmanns / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

(Sprawa C-63/20 P) (¹)

[Odwołanie – Służba Publiczna – Personel tymczasowy – Umowa o pracę na czas określony zawierająca klauzulę o jej rozwiązaniu – Nieumieszczenie na liście rezerwy kadrowej konkursu – Akt wyłącznie potwierdzający – Termin do złożenia zażalenia]

(2021/C 278/24)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Sigrid Dickmanns (przedstawiciel: H. Tettenborn, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) (przedstawiciele: A. Lukošiuūtė, pełnomocnik, wspierana przez B. Wägenbaura, Rechtsanwalt)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Sigrid Dickmanns zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 201 z 15.6.2020.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 12 maja 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof – Austria) – YL / Altenrhein Luftfahrt GmbH

(Sprawa C-70/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Transport lotniczy – Konwencja montrealaska – Artykuł 17 ust. 1 – Odpowiedzialność przewoźników lotniczych za szkodę z tytułu wypadku – Pojęcie „wypadku” – Twarde lądowanie mieszczące się w zakresie normalnej eksploatacji statku powietrznego – Uszkodzenie ciała, jakiego miał doznać pasażer w trakcie tego lądowania – Brak wystąpienia wypadku]

(2021/C 278/25)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: YL

Druga strona postępowania rewizyjnego: Altenrhein Luftfahrt GmbH

Sentencja

Artykuł 17 ust. 1 Konwencji o ujednoczeniu niektórych zasad dotyczących międzynarodowego przewozu lotniczego, zawartej w Montrealu w dniu 28 maja 1999 r., podpisanej przez Wspólnotę Europejską w dniu 9 grudnia 1999 r. i zatwierdzonej w jej imieniu decyzją Rady 2001/539/WE z dnia 5 kwietnia 2001 r., należy interpretować w ten sposób, iż przewidziane w tym postanowieniu pojęcie „wypadku” nie obejmuje lądowania, które odbyło się zgodnie z mającymi zastosowanie do rozpatrywanego statku powietrznego procedurami i ograniczeniami użytkowania, w tym przewidzianymi zapasami i limitami dotyczącymi czynników, które znacząco wpływają na osiągnięcie w czasie lądowania, oraz z uwzględnieniem wymogów dobrej praktyki w dziedzinie eksploatacji statków powietrznych, nawet jeśli dany pasażer postrzegалby to lądowanie jako zdarzenie nieprzewidziane.

(¹) Dz.U. C 201 z 15.6.2020.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 12 maja 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof – Niemcy) – Hauptzollamt B / XY

(Sprawa C-87/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu nimi – Rozporządzenia (WE) nr 338/97 i 865/2006 – Kawior gatunków ryb jesiotrokształtnych – Wprowadzenie na obszar celny Unii Europejskiej w charakterze mienia osobistego lub mienia gospodarstwa domowego – Zezwolenie na przywóz – Odstępstwo – Limit 125 gramów na osobę – Przekroczenie – Zamiar ofiarowania jako upominku]

(2021/C 278/26)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: Hauptzollamt B

Druga strona postępowania: XY

Sentencja

- 1) Artykuł 7 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 338/97 z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie ochrony gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu nimi, zmienionego rozporządzeniem Komisji (UE) nr 1320/2014 z dnia 1 grudnia 2014 r. należy interpretować w ten sposób, że można przyjąć, iż kawior gatunków ryb jesiotrokształtnych przy wprowadzeniu na obszar celny Unii stanowi składnik „mienia osobistego lub mienia gospodarstwa domowego” w rozumieniu tego przepisu, jeżeli ma on być przeznaczony na upominek dla osoby trzeciej, o ile żadna okoliczność nie wskazuje na jego komercyjne przeznaczenie, w związku z czym kawior ten może wchodzić w zakres przewidzianego w tym przepisie odstępowania od ciążącego na importerze obowiązku przedstawienia zezwolenia na przywóz.
- 2) Artykuł 57 ust. 5 lit. a) rozporządzenia Komisji (WE) nr 865/2006 z dnia 4 maja 2006 r. ustanawiającego przepisy wykonawcze do rozporządzenia Rady (WE) nr 338/97, zmienionego rozporządzeniem Komisji (UE) 2015/870 z dnia 5 czerwca 2015 r., należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy ilość kawioru gatunków ryb jesiotrokształtnych wprowadzona na obszar celny Unii przekracza limit 125 gramów na osobę, a importer nie posiada zezwolenia wydanego na dokonany przywóz, całkowita ilość kawioru gatunków ryb jesiotrokształtnych stanowiącego przedmiot tego przywozu podlega konfiskacie przez właściwy organ celny.

(¹) Dz.U. C 175 z 25.5.2020.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 6 maja 2021 r. – Bruno Gollnisch / Parlament Europejski**(Sprawa C-122/20 P) ⁽¹⁾****[Odwołanie – Prawo instytucjonalne – Przepisy dotyczące zwrotu kosztów i diet posłów do Parlamentu Europejskiego – Zmiana uzupełniającego dobrowolnego systemu emerytalnego – Pojęcie „decyzji indywidualnej wydanej względem posła do Parlamentu” – Artykuł 72 przepisów wykonawczych do statutu posłów do Parlamentu – Artykuł 263 akapit szósty TFUE – Termin do wniesienia skargi]**

(2021/C 278/27)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Bruno Gollnisch (przedstawiciel: adwokat B. Bonnefoy-Claudet)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski (przedstawiciele: M. Ecker i Z. Nagy, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Bruno Gollnisch zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 175 z 25.5.2020.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 12 maja 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social n° 3 de Barcelona – Hiszpania) – YJ / Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS)**(Sprawa C-130/20) ⁽¹⁾****[Odesłanie prejudycjalne – Równość traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zabezpieczenia społecznego – Dyrektywa 79/7/EWG – Artykuł 4 ust. 1 – Dyskryminacja ze względu na płeć – Przepisy krajowe przewidujące przyznanie dodatku macierzyńskiego do emerytury kobietom mającym określoną liczbę dzieci – Wyłączenie kobiet, które złożyły wniosek o wcześniejszą emeryturę, z uprawnień do tego dodatku do emerytury – Zakres stosowania dyrektywy 79/7/EWG]**

(2021/C 278/28)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Social n° 3 de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: YJ

Strona pozwana: Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS)

Sentencja

Dyrektywa Rady 79/7/EWG z dnia 19 grudnia 1978 r. w sprawie stopniowego wprowadzania w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zabezpieczenia społecznego nie znajduje zastosowania do przepisu krajowego ustanawiającego na rzecz kobiet, które miały co najmniej dwoje dzieci biologicznych lub przysposobionych, dodatek macierzyński do emerytury w sytuacji przejścia na emeryturę w wieku ustawowym lub przejścia na wcześniejszą emeryturę z określonych powodów przewidzianych w ustawie, ale nie w wypadku przejścia na wcześniejszą emeryturę na wniosek osoby zainteresowanej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 201 z 15.6.2020.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 6 maja 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Giustizia amministrativa per la Regione siciliana – Włochy) – Analisi G. Caracciolo srl/ Regione Siciliana – Assessorato regionale della salute – Dipartimento regionale per la pianificazione, Regione Sicilia – Assessorato della salute – Dipartimento per le attività sanitarie e osservatorio, Accredia – Ente Italiano di Accreditamento, Azienda sanitaria provinciale di Palermo

(Sprawa C-142/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Zbliżanie ustawodawstw – Rozporządzenie (WE) nr 765/2008 – Wymagania w zakresie akredytacji i nadzoru rynku odnoszące się do warunków wprowadzania produktów do obrotu – Jedyna krajowa jednostka akredytująca – Wydanie certyfikatu akredytacji jednostkom oceniającym zgodność – Jednostka akredytująca z siedzibą w państwie trzecim – Artykuł 56 TFUE – Artykuł 102 TFUE – Artykuły 20 i 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Ważność]

(2021/C 278/29)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Giustizia amministrativa per la Regione siciliana

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: Analisi G. Caracciolo srl

Druga strona postępowania: Regione Siciliana – Assessorato regionale della salute – Dipartimento regionale per la pianificazione, Regione Sicilia – Assessorato della salute – Dipartimento per le attività sanitarie e osservatorio, Accredia – Ente Italiano di Accreditamento, Azienda sanitaria provinciale di Palermo

przy udziale: Perry Johnson Laboratory Accreditation Inc.

Sentencja

- 1) Artykuł 4 ust. 1 i 5 oraz art. 7 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiającego wymagania w zakresie akredytacji i nadzoru rynku odnoszące się do warunków wprowadzania produktów do obrotu i uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 339/93 należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one wykładni przepisów krajowych, zgodnie z którą działalność akredytacyjna może być wykonywana przez jednostki inne niż jedyna krajowa jednostka akredytująca w rozumieniu tego rozporządzenia, które mają siedzibę w państwie trzecim, nawet jeśli jednostki te gwarantują przestrzeganie międzynarodowych norm i wykazują, w szczególności za pomocą porozumień o wzajemnym uznawaniu, że posiadają kwalifikacje równoważne kwalifikacjom wspomnianej jedynej krajowej jednostki akredytującej.
- 2) Analiza drugiego pytania prejudycjalnego nie wykazała niczego, co mogłoby podważyć ważność postanowień rozdziału II rozporządzenia nr 765/2008 w świetle art. 56 i 102 TFUE oraz art. 20 i 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 209 z 22.6.2020.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 12 maja 2021 r. – Claudio Necci / Komisja Europejska, Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-202/20 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – Służba publiczna – Były członek personelu kontraktowego – Zabezpieczenie społeczne – Wspólny system ubezpieczenia zdrowotnego (RCAM) – Artykuł 95 Warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej (WZIP) – Utrzymanie ubezpieczenia po przejściu na emeryturę – Warunek zatrudnienia przez okres ponad trzech lat – Wniosek o objęcie ubezpieczeniem w RCAM w następstwie przeniesienia uprawnień emerytalnych – Zrównanie dodatkowych lat uprawniających do emerytury z latami służby – Oddalenie wniosku – Skarga o stwierdzenie nieważności – Akt niekorzystny – Postanowienie Sądu stwierdzające niedopuszczalność skargi – Uchylenie]

(2021/C 278/30)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Claudio Necci (przedstawiciele: początkowo S. Orlandi i T. Martin, avocats, następnie S. Orlandi, avocat)

Pozostali uczestnicy postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Mongin i T.S. Bohr, pełnomocnicy), Parlament Europejski (przedstawiciele: J. Van Pottelberge i I. Terwinghe, pełnomocnicy), Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bauer i M. Alver, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Postanowienie Sądu Unii Europejskiej z dnia 25 marca 2020 r., Necci/Komisja (T-129/19, niepublikowane, EU:T:2020:131), zostaje uchylone.
- 2) Skarga zostaje przekazana Sądowi Unii Europejskiej do ponownego rozpoznania.
- 3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 304 z 14.9.2020.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 20 maja 2021 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) – Zjednoczone Królestwo] – Renesola UK Ltd / The Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

(Sprawa C-209/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Unia celna – Ocena ważności – Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1357/2013 – Określenie kraju pochodzenia modułów słonecznych zmontowanych w państwie trzecim z ogniw słonecznych wytwarzanych w innym państwie trzecim – Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92 – Wspólnotowy kodeks celny – Artykuł 24 – Pochodzenie towarów, w których produkcję zaangażowane są kraje trzecie – Pojęcie „ostatniej istotnej obróbki lub przetworzenia”]

(2021/C 278/31)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Renesola UK Ltd

Strona przeciwna: The Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

Sentencja

Analiza pierwszego pytania prejudycjalnego nie wykazała istnienia żadnych okoliczności, które mogłyby wpłynąć na ważność rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 1357/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. zmieniającego rozporządzenie (EWG) nr 2454/93 ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny.

(¹) Dz.U. C 262 z 10.8.2020.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 20 maja 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa (Senāts) – Łotwa) – „BTA Baltic Insurance Company” AAS / Valsts ieņēmumu dienests

(Sprawa C-230/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92 – Wspólnotowy kodeks celny – Artykuł 195 – Artykuł 232 ust. 1 lit. a) – Artykuł 221 ust. 3 – Wspólna taryfa celna – Odzyskanie kwoty długu celnego – Powiadomienie dłużnika o kwocie należności – Termin przedawnienia – Roszczenie z tytułu gwarancji skierowane przeciwko gwarantowi – Przymusowa egzekucja w celu uzyskania zapłaty – Rozsądny termin]

(2021/C 278/32)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākā tiesa (Senāts)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „BTA Baltic Insurance Company” AAS

Strona przeciwna: Valsts ieņēmumu dienests

Sentencja

- 1) Artykuł 195 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 1186/2009 z dnia 16 listopada 2000 r. ustanawiającym wspólnotowy system zwolnień celnych, należy interpretować w ten sposób, że gwarant zabezpieczający dług celny, o którym mowa w tym przepisie, nie może zostać zaklasyfikowany jako dłużnik w rozumieniu art. 221 ust. 3 rozporządzenia nr 2913/92, zmienionego rozporządzeniem nr 1186/2009, a tym samym nie można do niego stosować przewidzianego w tym przepisie trzyletniego terminu przedawnienia liczonego od powstania długu celnego.
- 2) Artykuł 232 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 2913/92, zmienionego rozporządzeniem nr 1186/2009, należy interpretować w ten sposób, że przewidziany w tym przepisie obowiązek państw członkowskich skorzystania z wszelkich możliwości istniejących w ramach obowiązujących przepisów w celu zagwarantowania zapłaty kwoty należności ma zastosowanie nie tylko do dłużnika, ale również do gwaranta, którego w związku z tym należy uznać na podstawie wspomnianego art. 232 ust. 1 lit. a) za osobę, przeciwko której skierowana jest przymusowa egzekucja i która podlega przepisom państwa członkowskiego, w tym przepisom dotyczącym terminów, w dziedzinie egzekucji.
- 3) Wynikającą z zasady pewności prawa zasadę, zgodnie z którą należy przestrzegać rozsądnych terminów przedawnienia, należy interpretować w ten sposób, że ma ona zastosowanie do roszczenia skierowanego do gwaranta w celu zapewnienia zapłaty długu celnego.

(¹) Dz.U. C 255 z 3.8.2020.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 29 kwietnia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Amsterdam -Niderlandy) – Wykonanie europejskiego nakazu aresztowania wydane wobec X

(Sprawa C-665/20 PPU) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Pilny tryb prejudycjalny – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW – Europejski nakaz aresztowania – Podstawy fakultatywnej odmowy wykonania – Artykuł 4 pkt 5 – Osoba, której dotyczy nakaz, w stosunku do której zapadło prawomocne orzeczenie dotyczące tych samych czynów w państwie trzecim – Orzeczona kara, która została wykonana lub nie może być już wykonywana w świetle prawa państwa, w którym nastąpiło skazanie – Stosowanie – Zakres uznania przysługujący wykonującemu nakaz organowi sądowemu – Pojęcie „tych samych czynów” – Złagodzenie kary przyznane przez organ pozasądowy w ramach powszechnego środka łagodzenia kar]

(2021/C 278/33)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Amsterdam

Strona w postępowaniu głównym

X

Sentencja

- 1) Artykuł 4 pkt 5 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy państwo członkowskie zdecydowało się transponować ten przepis do swojego prawa krajowego, wykonujący nakaz organ sądowy, oceniając, czy należy odmówić wykonania europejskiego nakazu aresztowania z powodu wskazanego w tym przepisie, powinien dysponować pewnym zakresem uznania.
- 2) Artykuł 3 pkt 2 i art. 4 pkt 5 decyzji ramowej 2002/584, zmienionej decyzją ramową 2009/299, należy interpretować w ten sposób, iż zawarte w obu tych przepisach pojęcie „tych samych czynów” powinno podlegać jednolitej wykładni.
- 3) Artykuł 4 pkt 5 decyzji ramowej 2002/584, zmienionej decyzją ramową 2009/299, który uzależnia stosowanie przewidzianej w tym przepisie podstawy fakultatywnej odmowy wykonania nakazu od przesłanki, aby w przypadku skazania kara została wykonana lub była aktualnie wykonywana albo nie mogła być już wykonywana w świetle prawa państwa, w którym nastąpiło skazanie, należy interpretować w ten sposób, że przesłanka ta jest spełniona, w sytuacji gdy osoba, której dotyczy wniosek o przekazanie, została prawomocnie skazana za te same czyny na karę pozbawienia wolności, która to kara została częściowo wykonana w państwie trzecim, w którym zapadł wyrok skazujący, a w pozostałym zakresie została darowana przez pozasądowy organ tego państwa w ramach powszechnego środka łagodzenia kar, który znalazł zastosowanie również wobec osób skazanych za popełnienie poważnych przestępstw i który nie znajduje oparcia w obiektywnych względach leżących u podstaw polityki karnej. Do wykonującego nakaz organu sądowego, w ramach przysługującego mu zakresu uznania, należy wyważenie względów zapobiegania bezkarności oraz zwalczania przestępczości z jednej strony i wymogu zagwarantowania zainteresowanej osobie pewności prawa z drugiej strony.

⁽¹⁾ Dz.U. C 128 z 12.4.2021.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Apelacyjny w Warszawie (Polska) w dniu 11 września 2020 r. – A.K. przeciwko Skarbowi Państwa

(Sprawa C-428/20)

(2021/C 278/34)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Apelacyjny w Warszawie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A.K.

Strona pozwana: Skarb Państwa

Pytanie prejudycjalne

Czy zgodnie z art. 2 dyrektywy 2005/14/WE z dnia 11 maja 2005 roku zmieniającej dyrektywy Rady 72/166/EWG, 84/5/EWG, 88/357/EWG i 90/232/EWG oraz dyrektywę 2000/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczące ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych ⁽¹⁾ – Państwo Członkowskie, które ustanowiło okres przejściowy na dostosowanie minimalnych sum gwarancyjnych, miało obowiązek podnieść sumy gwarancyjne do co najmniej połowy kwot określonych w zmienionym artykule 1 ustęp 2 dyrektywy 84/5/EWG w ciągu 30 miesięcy od upływu terminu do wykonania dyrektywy:

- w odniesieniu do wszystkich umów ubezpieczenia komunikacyjnego obowiązujących upływie wskazanych 30 miesięcy, w tym także umów zawartych przed dniem 11 grudnia 2009 roku, ale obowiązujących nadal po tej dacie – w odniesieniu do zdarzeń szkodowych zaistniałych po dniu 11 grudnia 2009 roku,
- w odniesieniu do zdarzeń szkodowych zaistniałych po dniu 11 grudnia 2009 roku, czy też wyłącznie w odniesieniu do nowych umów ubezpieczenia komunikacyjnego, zawieranych po 11 grudnia 2009 roku?

⁽¹⁾ Dz. U. 2005, L 149, s. 14.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Neamț (Rumunia)
w dniu 3 listopada 2020 r. – XXX, YYY / Ministerul Public – D.N.A. – Serviciul Teritorial Bacău**

(Sprawa C-580/20)

(2021/C 278/35)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul Neamț

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: XXX, YYY

Strona przeciwna: Ministerul Public – D.N.A. – Serviciul Teritorial Bacău

Postanowieniem z dnia 1 maja 2021 r. Trybunał (szósta izba) stwierdził, że wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Neamț (sąd okręgowy w Neamț, Rumunia) orzeczeniem z dnia 14 października 2020 r. jest oczywiście niedopuszczalny.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgerichts Stuttgart
(Niemcy) w dniu 26 marca 2021 r. – Paypal (Europe) Sàrl et Cie, SCA / PQ**

(Sprawa C-190/21)

(2021/C 278/36)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Stuttgart

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Paypal (Europe) Sàrl et Cie, SCA

Druga strona postępowania: PQ

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym (roszczenie ex delicto), rozpatrywane odrębnie i interpretowane w sposób autonomiczny, należy zakwalifikować jako roszczenie ex contractu na podstawie art. 7 pkt 1 rozporządzenia (UE) 1215/2012⁽¹⁾, jeżeli to roszczenie ex delicto w jakikolwiek sposób zbiega się z roszczeniem ex contractu, przy czym istnienie roszczenia ex delicto nie jest uzależnione od wykładni umowy?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze: gdzie znajduje się miejsce wystąpienia szkody („Erfolgsort”) w rozumieniu art. 7 pkt 2 rozporządzenia Bruksela I bis, jeżeli dostawca usług płatniczych dokonuje przelewu pieniędzy elektronicznych z rachunku klienta na rachunek odbiorcy – przedsiębiorstwa prowadzącego działalność w zakresie gier hazardowych, znajdujący się u tego samego dostawcy usług płatniczych, a współdziałanie dostawcy usług płatniczych przy dokonywaniu płatności na rzecz przedsiębiorstwa prowadzącego działalność w zakresie gier hazardowych można ewentualnie uznać za czyn niedozwolony?
 - 2.1) W siedzibie dostawcy usług płatniczych jako miejscu transakcji płatniczej przy użyciu pieniądza elektronicznego?
 - 2.2) W miejscu, w którym w wyniku transakcji (przynajmniej jeśli transakcja byłaby zgodna z prawem) powstaje roszczenie dostawcy usług płatniczych o zwrot kosztów w stosunku do klienta, który zlecił płatność?
 - 2.3) W miejscu zamieszkania klienta, który zlecił płatność?
 - 2.4) W miejscu, w którym znajduje się rachunek bankowy klienta, do którego dostawca usług płatniczych ma dostęp poprzez upoważnienie do obciążania tego rachunku w celu zasilenia konta pieniądza elektronicznego?
 - 2.5) W miejscu, w którym pieniądze przelane przez dostawcę usług płatniczych na konto bukmacherskie u przedsiębiorstwa prowadzącego działalność w zakresie gier hazardowych zostają utracone w trakcie gry hazardowej, czyli w siedzibie przedsiębiorstwa prowadzącego działalność w zakresie gier hazardowych?
 - 2.6) W miejscu, w którym klient bierze udział w zakazanych grach hazardowych (o ile miejsce to jest jednocześnie miejscem zamieszkania klienta)?
 - 2.7) W żadnym z tych miejsc?
 - 2.8) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie ustęp drugi, to jest gdy miejscem wystąpienia szkody jest miejsce, w którym w wyniku transakcji powstaje roszczenie dostawcy usług płatniczych o zwrot kosztów wobec klienta: Gdzie powstaje roszczenie o zwrot kosztów w stosunku do klienta zlecającego płatność? Czy w celu ustalenia miejsca tego zobowiązania można posłużyć się miejscem wykonania ramowej umowy o świadczenie usług płatniczych lub miejscem zamieszkania dłużnika?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz. Urz. 2012, L 351, s. 1)

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal administratif de
Dijon (Francja) w dniu 31 marca 2021 r. – Pan X / Préfet de Saône-et-Loire**

(Sprawa C-206/21)

(2021/C 278/37)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal administratif de Dijon

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Pan X

Strona pozwana: Préfet de Saône-et-Loire

Pytanie prejudycjalne

Czy wymagając ubezpieczenia zdrowotnego oraz wystarczających środków, aby nie stanowić obciążenia dla systemu pomocy społecznej [przyjmującego państwa członkowskiego], art. 7 ust. 1 lit. b) oraz art. 8 ust. 4 dyrektywy 2004/38/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. ⁽¹⁾, wprowadzają pośrednią dyskryminację [...] ze szkodą dla osób, które ze względu na swoją niepełnosprawność nie mają możliwości wykonywania działalności zawodowej lub mogą wykonywać jedynie ograniczoną działalność i tym samym mogą znaleźć się w sytuacji niemożności posiadania środków wystarczających do ich utrzymania, przy czym nie korzystają w stopniu znaczącym, czy też nieracjonalnym, z systemu pomocy społecznej państwa członkowskiego, na którego terytorium przebywają?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. 2004, L 158, s. 77).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht
(Niemcy) w dniu 19 kwietnia 2021 r. – Bundesrepublik Deutschland reprezentowana przez
Bundesministerium des Innern, für Bau und Heimat / MA, PB**

(Sprawa C-245/21)

(2021/C 278/38)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: Bundesrepublik Deutschland

Druga strona postępowania rewizyjnego: MA, PB

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy administracyjne zawieszenie wykonania decyzji o przekazaniu, które zarządzono – z możliwością cofnięcia tego zawieszenia – jedynie wskutek faktycznej (czasowej) niemożności przekazania spowodowanej pandemią COVID-19, jest objęte zakresem stosowania art. 27 ust. 4 rozporządzenia Dublin III ⁽¹⁾ w ramach sądowego postępowania w sprawie środka zaskarżenia?
- 2) W razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: Czy taka decyzja o zawieszeniu powoduje przerwanie biegu terminu przekazania określonego w art. 29 ust. 1 rozporządzenia Dublin III?
- 3) W razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie: Czy ma to zastosowanie również wtedy, gdy przed pojawieniem się pandemii COVID-19 sąd oddalił złożony na podstawie art. 27 ust. 3 lit. c) rozporządzenia Dublin III przez osobę ubiegającą się o ochronę wniosek o zawieszenie wykonania decyzji o przekazaniu do czasu zakończenia postępowania w sprawie środka zaskarżenia?

⁽¹⁾ Rozporządzenia (UE) nr 604/2013 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (Dz.U. 2013, L 180, s. 31).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 21 kwietnia 2021 r. – Bundesrepublik Deutschland reprezentowana przez Bundesministerium des Innern, für Bau und Heimat / LE

(Sprawa C-248/21)

(2021/C 278/39)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: Bundesrepublik Deutschland

Druga strona postępowania rewizyjnego: LE

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy administracyjne zawieszenie wykonania decyzji o przekazaniu, które zarządzono – z możliwością cofnięcia tego zawieszenia – jedynie wskutek faktycznej (czasowej) niemożności przekazania spowodowanej pandemią COVID-19, jest objęte zakresem stosowania art. 27 ust. 4 rozporządzenia Dublin III ⁽¹⁾ w ramach sądowego postępowania w sprawie środka zaskarżenia?
- 2) W razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: Czy taka decyzja o zawieszeniu powoduje przerwanie biegu terminu przekazania określonego w art. 29 ust. 1 rozporządzenia Dublin III?
- 3) W razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie: Czy ma to zastosowanie również wtedy, gdy przed pojawieniem się pandemii COVID-19 sąd oddalił złożony na podstawie art. 27 ust. 3 lit. c) rozporządzenia Dublin III przez osobę ubiegającą się o ochronę wniosek o zawieszenie wykonania decyzji o przekazaniu do czasu zakończenia postępowania w sprawie środka zaskarżenia?

⁽¹⁾ Rozporządzenia (UE) nr 604/2013 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (Dz.U. 2013, L 180, s. 31).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale ordinario di Roma (Włochy) w dniu 22 kwietnia 2021 r. – DG / Ministero dell'Interno – Dipartimento per le Libertà Civili e l'Immigrazione – Direzione Centrale dei Servizi Civili per L'Immigrazione e l'Asilo – Unità Dublino

(Sprawa C-254/21)

(2021/C 278/40)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale ordinario di Roma

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: DG

Druga strona postępowania: Ministero dell'Interno – Dipartimento per le Libertà Civili e l'Immigrazione – Direzione Centrale dei Servizi Civili per L'Immigrazione e l'Asilo – Unità Dublino

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawo do skutecznego środka prawnego w rozumieniu art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej wymaga, aby w okolicznościach sprawy w postępowaniu głównym uznać, że art. 4 i 19 karty praw podstawowych zapewniają również ochronę przed ryzykiem pośredniego odesłania (refoulement) w następstwie przekazania do państwa członkowskiego Unii, w którym nie występują wady systemowe w rozumieniu art. 3 ust. 2 rozporządzenia Dublin ⁽¹⁾ (w przypadku braku innych państw członkowskich odpowiedzialnych na podstawie kryteriów określonych w rozdziałach III i IV), a które rozpatrzyło już i oddaliło pierwszy wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej?

- 2) Czy sąd państwa członkowskiego, w którym został złożony drugi wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, rozpatrujący skargę na podstawie art. 27 rozporządzenia Dublin – a zatem odpowiedzialny za dokonanie oceny przekazania na terytorium Unii, lecz nie za rozstrzygnięcie wniosku o udzielenie ochrony – powinien ocenić, że istnieje ryzyko pośredniego odesłania (refoulement) do państwa trzeciego, w przypadku gdy państwo członkowskie, w którym złożono pierwszy wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, dokonało odmiennej oceny pojęcia „ochrony wewnętrznej” w rozumieniu art. 8 dyrektywy 2011/95/UE (¹)?
- 3) Czy ocena [ryzyka] pośredniego odesłania (refoulement), wynikająca z odmiennej wykładni potrzeby „ochrony wewnętrznej” między dwoma państwami członkowskimi, jest zgodna z art. 3 ust. 1 (część druga) rozporządzenia i z ogólnym zakazem decydowania przez obywateli państw trzecich o wyborze państwa Unii, w którym zostanie złożony wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej?
- 4) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na powyższe pytania:
- a) czy ocena istnienia [ryzyka] pośredniego odesłania (refoulement) dokonana przez sąd państwa, w którym wnioskodawca złożył drugi wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej po oddaleniu pierwszego wniosku, wymaga zastosowania klauzuli zawartej w art. 17 ust. 1, zdefiniowanej w rozporządzeniu jako „klauzula dyskrecjonalna”?
- b) jakie kryteria powinien zastosować sąd, do którego wniesiono środek zaskarżenia [na podstawie] art. 27 rozporządzenia, aby móc ocenić ryzyko pośredniego odesłania (refoulement), oprócz kryteriów określonych w rozdziale III i IV, biorąc pod uwagę, że ryzyko to zostało już wykluczone przez państwo, które rozpatrywało pierwszy wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej?

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (Dz.U. 2013, L 180, s. 31).

(²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (wersja przekształcona) (Dz.U. 2011, L 337, s. 9).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht München
(Niemcy) w dniu 22 kwietnia 2021 r. – KP / TV i Gemeinde Bodman-Ludwigshafen**

(Sprawa C-256/21)

(2021/C 278/41)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht München

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: KP

Strona pozwana: TV, Gemeinde Bodman-Ludwigshafen

Pytania prejudycjalne

Czy art. 124 lit. d) i art. 128 rozporządzenia 2017/1001 (¹) należy interpretować w ten sposób, że sąd w sprawach unijnych znaków towarowych jest uprawniony do orzekania o unieważnieniu prawa do unijnego znaku towarowego dochodzonym w drodze roszczenia wzajemnego w rozumieniu art. 128 rozporządzenia 2017/1001 również po tym, jak oparte na unijnym znaku towarowym powództwo w przedmiocie naruszenia w rozumieniu art. 124 lit. a) zostało skutecznie cofnięte?

(¹) Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2017, L 154, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein oikeus (Finlandia)
w dniu 22 kwietnia 2021 r. – Keskinäinen Vakuutusyhtiö Fennia / Koninklijke Philips N.V.**

(Sprawa C-264/21)

(2021/C 278/42)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: Keskinäinen Vakuutusyhtiö Fennia

Druga strona postępowania: Koninklijke Philips N.V.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie producenta w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy w sprawie odpowiedzialności za produkty⁽¹⁾ wymaga, aby osoba, która umieściła na produkcie swoją nazwę, znak towarowy lub inną wyróżniającą cechę lub zezwoliła na ich umieszczenie, również w inny sposób przedstawiała się jako producent produktu?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie: Na podstawie jakich aspektów należy ocenić przedstawianie się jako producent produktu? Czy dla tej oceny ma znaczenie, że produkt został wytworzony przez spółkę zależną właściciela znaku towarowego i wprowadzony do obrotu przez inną spółkę zależną?

⁽¹⁾ Dyrektywa 1999/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 maja 1999 r. zmieniająca dyrektywę Rady 85/374/EWG sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich dotyczących odpowiedzialności za produkty wadliwe (Dz.U. 1999, L 141, S. 20).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia)
w dniu 29 kwietnia 2021 r. – Secrétariat général de l'Enseignement catholique ASBL (SeGEC),
Fédération des Établissements libres subventionnés indépendants ASBL (FELSI), Groupe scolaire Don
Bosco à Woluwe-Saint-Lambert ASBL, École fondamentale libre de Chênée ASBL, Collège
Saint-Guibert de Gembloux ASBL, Collège Saint-Benoit de Maredsous ASBL, Pouvoir organisateur
des Centres PMS libres à Woluwe ASBL / Institut des Comptes nationaux (ICN), Banque nationale de
Belgique**

(Sprawa C-277/21)

(2021/C 278/43)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Secrétariat général de l'Enseignement catholique ASBL (SeGEC), Fédération des Établissements libres subventionnés indépendants ASBL (FELSI), Groupe scolaire Don Bosco à Woluwe-Saint-Lambert ASBL, École fondamentale libre de Chênée ASBL, Collège Saint-Guibert de Gembloux ASBL, Collège Saint-Benoit de Maredsous ASBL, Pouvoir organisateur des Centres PMS libres à Woluwe ASBL

Strona przeciwna: Institut des Comptes nationaux (ICN), Banque nationale de Belgique

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni pkt 20.309 lit. h) załącznika A do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 549/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie europejskiego systemu rachunków narodowych i regionalnych w Unii Europejskiej⁽¹⁾ należy dokonywać w ten sposób, że uregulowanie, poprzez które instytucja rządowa i samorządowa właściwa w dziedzinie edukacji:
- zatwierdza program nauczania,
 - reguluje zarówno strukturę nauczania, jak i priorytety i konkretne misje, organizuje kontrolę warunków przyjmowania i relegowania uczniów, decyzji rad klasowych i partycypacji finansowej, organizuje zgrupowanie szkół w ramach zorganizowanych sieci oraz wymaga opracowania projektów edukacyjnych, pedagogicznych i wychowawczych, a także składania sprawozdań z działalności,
 - organizuje kontrolę i inspekcję odnoszące się zwłaszcza do nauczanych kierunków, poziomu studiów i stosowania ustaw językowych z wyłączeniem metod nauczania,
 - decyduje o minimalnej liczbie studentów według klasy, wydziału, stopnia lub innych podgrup, z wyjątkiem zwolnienia ministerialnego,
- powinno zostać uznane za „nadmierne” w rozumieniu tego przepisu, w tym sensie, że dyktuje lub wiąże faktycznie ogólną politykę lub program jednostek z danej dziedziny działalności?
- 2) Czy wykładni pkt 20.15 załącznika A do tego samego rozporządzenia należy dokonywać w ten sposób, że w ramach pojęcia ogólnych przepisów zawierają się przepisy szczególne stanowiące „statut”, mające zastosowanie do pracowników instytucji niekomercyjnych, działających w dziedzinie oświaty, które są finansowane przez instytucje rządowe i samorządowe?

⁽¹⁾ Dz.U. 2013, L 174, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret (Dania)
w dniu 28 kwietnia 2021 r., Dansk Akvakultur jako przedstawiciel AquaPri A/S / Miljø- og
Fødevareklagenævnet**

(Sprawa C-278/21)

(2021/C 278/44)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Østre Landsret

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Dansk Akvakultur jako przedstawiciel AquaPri A/S

Strona pozwana: Miljø- og Fødevareklagenævnet

Interwenient (popierający żądania AquaPri A/S): Landbrug & Fødevarer

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 6 ust. 3 [zdanie pierwsze] dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (dyrektywy siedliskowej)⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że znajduje on zastosowanie do sytuacji takiej jak w niniejszej sprawie, w której wniesiono o pozwolenie na dalsze prowadzenie istniejącego gospodarstwa rybackiego, jeśli działalność gospodarstwa rybackiego oraz uwalnianie azotu i innych substancji biogenych pozostają niezmienione w stosunku do działalności i uwolnień dozwolonych w 2006 r., lecz gdzie nie dokonano oceny całokształtu i skumulowanych skutków działalności wszystkich gospodarstw rybackich w okolicy w ramach poprzedniego pozwolenia na prowadzenie gospodarstwa rybackiego, ponieważ właściwe organy podały ocenie jedynie wszystkie dodatkowe uwolnienia azotu itd. z danego gospodarstwa rybackiego?
- 2) Czy dla udzielenia odpowiedzi na pytanie pierwsze istotna jest okoliczność, że krajowy plan gospodarowania wodami na obszarze dorzecza na lata 2015–2021 uwzględnia obecność gospodarstw rybackich na tym obszarze, ponieważ przewiduje określoną ilość azotu w celu zapewnienia, by istniejące na tym obszarze gospodarstwa rybackie mogły korzystać z posiadanych obecnie zezwoleń na odprowadzanie uwolnień i by rzeczywiste zrzuty uwolnień z gospodarstw rybackich mieściły się w ustalonych limitach?

- 3) Jeżeli w sytuacji takiej jak w niniejszej sprawie należy przeprowadzić ocenę na podstawie art. 6 ust. 3 [zdanie pierwsze] dyrektywy siedliskowej, czy właściwy organ jest zobowiązany do uwzględnienia w ramach tej oceny ograniczeń w zakresie uwolnień azotu określonych w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza na lata 2015–2021 oraz wszelkich innych istotnych informacji i ocen, które mogą wynikać z planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza lub planu Natura 2000 dla tego obszaru?

(¹) Dz.U. 1992, L 206, s. 7

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret (Dania)
w dniu 28 kwietnia 2021 r., X / Udlændingenævnet**

(Sprawa C-279/21)

(2021/C 278/45)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Østre Landsret

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: X

Strona pozwana: Udlændingenævnet

Pytania prejudycjalne

1. Czy klauzula standstill zawarta w art. 13 decyzji nr 1/80 (¹) stoi na przeszkodzie wprowadzeniu i stosowaniu uregulowania krajowego, które jako warunek łączenia rodziny w wypadku małżonków wymaga – o ile w konkretnym przypadku nie zachodzą szczególnie istotne powody – pomyślnego zdania egzaminu językowego w języku urzędowym przyjmującego państwa członkowskiego przez małżonka/konkubenta, który jako pracownik turecki w danym państwie członkowskim jest objęty zakresem układu ustanawiającego stowarzyszenie i decyzji nr 1/80, w sytuacji takiej jak ta w postępowaniu głównym, gdzie pracownik turecki nabył prawo stałego pobytu w danym państwie członkowskim na podstawie poprzednio obowiązujących przepisów, które nie wymagały pomyślnego zdania egzaminu w języku danego państwa członkowskiego jako warunku nabycia tego prawa?
2. Czy szczególny zakaz dyskryminacji ustanowiony w art. 10 ust. 1 decyzji nr 1/80 ma zastosowanie do uregulowania krajowego, które jako warunek łączenia rodziny w wypadku małżonków wymaga – o ile w konkretnym przypadku nie zachodzą szczególnie istotne powody – pomyślnego zdania egzaminu językowego w języku urzędowym przyjmującego państwa członkowskiego przez małżonka/konkubenta, który jako pracownik turecki w danym państwie członkowskim jest objęty zakresem układu ustanawiającego stowarzyszenie i decyzji nr 1/80, w sytuacji takiej jak ta w postępowaniu głównym, gdzie pracownik turecki nabył prawo stałego pobytu w danym państwie członkowskim na podstawie poprzednio obowiązujących przepisów, które nie wymagały pomyślnego zdania egzaminu w języku danego państwa członkowskiego jako warunku nabycia tego prawa?
3. W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie, czy ogólny zakaz dyskryminacji zawarty w art. 9 układu ustanawiającego stowarzyszenie stoi na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak wspomniane, w sytuacji takiej jak w postępowaniu głównym, w której pracownik turecki nabył prawo stałego pobytu w danym państwie członkowskim na podstawie poprzednio obowiązujących przepisów, które nie wymagały pomyślnego zdania testu językowego w języku urzędowym przyjmującego państwa członkowskiego jako warunku nabycia tego prawa, jeżeli taki wymóg nie jest nałożony na obywateli danego nordyckiego państwa członkowskiego (w niniejszym wypadku Danii) i innych krajów nordyckich, ani na inne osoby posiadające obywatelstwo jednego z państw UE (a więc nie jest nałożony na obywateli UE/EKG)?
4. W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie, czy na ogólny zakaz dyskryminacji ustanowiony w art. 9 układu ustanawiającego stowarzyszenie można powoływać się bezpośrednio przed sądami krajowymi?

(¹) Decyzja nr 1/80 Rady Stowarzyszenia z dnia 19 września 1980 r. w sprawie rozwoju stowarzyszenia (nieopublikowana).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litwa) w dniu 30 kwietnia 2021 r. – P.I / Migracijos departamentas prie Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos

(Sprawa C-280/21)

(2021/C 278/46)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (najwyższy sąd administracyjny Litwy)

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: P.I.

Strona przeciwna: Migracijos departamentas prie Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos (departament migracji ministerstwa spraw wewnętrznych Republiki Litewskiej)

Pytanie prejudycjalne

Czy sprzeciw wobec działającej nielegalnie i wywierającej wpływy korupcyjne grupy, która za pomocą aparatu państwowego prześladowuje osobę ubiegającą się o azyl i wobec której podjęcie legalnej obrony jest niemożliwe ze względu na szeroko zakrojoną korupcję w państwie, należy uznać za równoznaczny z przypisywaną tej osobie opinią polityczną (w języku angielskim *attributed political opinion*) w rozumieniu art. 10 dyrektywy 2011/95/UE? ⁽¹⁾

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (Dz.U. L 337, s. 9).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Salzburg (Austria) w dniu 5 maja 2021 r. – FC / FTI Touristik GmbH

(Sprawa C-287/21)

(2021/C 278/47)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesgericht Salzburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: FC

Strona pozwana: FTI Touristik GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni art. 12 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2302 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych ⁽¹⁾ (zwanej dalej „dyrektywą”) należy dokonywać w ten sposób, że rozwiązanie przez podróżnego umowy o zorganizowanie imprezy turystycznej z powodu „nieuniknionych, nadzwyczajnych okoliczności” jest co do zasady dopuszczalne jedynie bezpośrednio przed rozpoczęciem podróży, czy też w poszczególnych przypadkach odstąpienie to może nastąpić również na 3-4 miesiące przed tą datą?
- 2) Jeżeli oświadczenie o odstąpieniu od umowy jest co do zasady dopuszczalne bez ograniczeń czasowych, należy również zadać pytanie,
 - a) czy do sformułowania prognozy z perspektywy podróżnego w odniesieniu do planowanego okresu podróży w ramach rozważań *ex ante* wystarczy, że wspomniane wcześniej okoliczności i wynikająca z nich szkoda można już z pewnym prawdopodobieństwem oszacować, a w wypadku zaistniałego już stanu zagrożenia nie można z nadmiernym prawdopodobieństwem oczekiwać znaczącej poprawy, oraz

- b) czy przedwczesne oświadczenie o odstąpieniu od umowy co najwyżej nie działa na niekorzyść podróżnego, jeżeli okoliczności istniejące już w chwili złożenia oświadczenia o odstąpieniu od umowy ujawniają się dopiero bezpośrednio przed planowanym rozpoczęciem podróży w taki sposób, że podróż nie może zostać ostatecznie zrealizowana przez organizatora lub udział w niej byłby dla podróżnego nierozsądny?
- 3) Przy ocenie zaistnienia nieuniknionych, nadzwyczajnych okoliczności w miejscu docelowym lub w jego bezpośrednim sąsiedztwie oraz wynikającego z nich znacznego pogorszenia realizacji imprezy turystycznej istotne są
- a) tylko obiektywne okoliczności, czy też należy również uwzględnić subiektywne okoliczności po stronie podróżnego, w tym wypadku na przykład szczególny cel podróży i fakt, że zabrano ze sobą dwoje małych dzieci, oraz
- b) czy ocena prawdopodobnego zagrożenia w okresie podróży, poza podróżą do i z miejsca przeznaczenia, zależy przede wszystkim od miejsca przeznaczenia Sycylii, a nie od pozostałej części Włoch?
- 4) Czy prawo do odstąpienia od umowy bez dodatkowych kosztów nie przysługuje, jeżeli okoliczności, na które powołuje się podróżny, istniały już w momencie dokonywania rezerwacji lub były co najmniej możliwe do przewidzenia, czy też może to prowadzić przynajmniej do zastosowania surowszego standardu przy ocenie zasadności negatywnych skutków?
- 5) Jeżeli przesłanki odwołania podróży bez dodatkowych kosztów nie są spełnione, powstaje pytanie, czy uzgodnione „rozsądne standardowe opłaty za rozwiązanie umowy” w rozumieniu art. 12 ust. 1 dyrektywy muszą mieścić się jedynie w granicach zwyczajowo przyjętych w branży wartości procentowych, opartych na empirycznych wskaźnikach, czy też zawsze konieczne jest zbadanie przewidywanych zaoszczędzonych wydatków i przychodów z innych form korzystania z usług turystycznych w konkretnym, indywidualnym przypadku, ujawniając podstawę obliczeń organizatora podróży?
- 6) Czy przy ocenie zasadności kosztów rozwiązania umowy ustalonych w sposób zryczałtowany można odwołać się do prawa krajowego, jeżeli w przypadku przewidywanych nieproporcjonalnych kosztów postępowania prawo to pozwala na ustalenie ich wysokości według uznania sądu?
- 7) Czy art. 12 ust. 1 zdanie ostatnie dyrektywy, zgodnie z którym na żądanie podróżnego organizator wycieczek ma obowiązek przedstawić uzasadnienie wysokości kosztów rezygnacji, ma zastosowanie również do kosztów rezygnacji ustalonych w formie ryczałtu procentowego i jakie są skutki prawne niewykonania lub niewystarczającego wykonania tego obowiązku przez organizatora wycieczek?
- 8) Czy na organizatorze imprezy turystycznej spoczywa ciężar przedstawienia okoliczności faktycznych oraz udowodnienia zasadności opłaty za rozwiązanie umowy adekwatności ustalonej w formie zryczałtowanej stawki procentowej opłaty za rozwiązanie umowy, czy też to podróżny musi zawsze zakwestionować i udowodnić, ile organizator podróży zwykle oszczędza w zależności od momentu rozwiązania umowy i ile może zwykle uzyskać sprzedając usługi turystyczne gdzie indziej?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2302 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych, zmieniająca rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 i dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE oraz uchylająca dyrektywę Rady 90/314/EWG (Dz.U. 2015, L 326, s. 1).

**Odwołanie od wyroku Sądu (dziesiąta izba) wydanego w dniu 24 lutego 2021 r. w sprawie T-108/18,
Universität Koblenz-Landau / Agencja Wykonawcza ds. Edukacji, Kultury i Sektora
Audiowizualnego, wniesione w dniu 5 maja 2021 r. przez Universität Koblenz-Landau**

(Sprawa C-288/21 P)

(2021/C 278/48)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Universität Koblenz – Landau (Moguncja, Niemcy) (przedstawiciele: C. von der Lühe, Rechtsanwalt, R. Di Prato, Rechtsanwältin)

Druga strona postępowania: Agencja Wykonawcza ds. Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 24 lutego 2021 r. w sprawie T-108/18 oraz stwierdzenie, że względem wnoszącego odwołanie nie przysługują żądania zwrotu dochodzone decyzją drugiej strony postępowania z dnia 21 grudnia 2017 r. (sygn. akt OF/2016/0720) jak również z dnia 7 lutego 2018 r. (sygn. akt OF/2016/0720),
- tytułem ewentualnym, uchylenie ww. wyroku Sądu Unii Europejskiej i przekazanie sprawy do Sądu Unii Europejskiej,
- obciążenie kosztami postępowania stroną przeciwną względem wnoszącego odwołanie.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca odwołanie podnosi trzy zarzuty

1. **Zarzut pierwszy odwołania:** zarzut proceduralny dotyczący braku otwarcia na nowo procedury ustnej.

Wnosząca odwołanie podnosi, że przedstawione przez nią nowe okoliczności faktyczne, o których dowiedziała się dopiero po zakończeniu ustnego etapu postępowania i których do tego czasu nie mogła przedstawić w postępowaniu, pozbawiają zaskarżoną decyzję w zasadniczym zakresie podstawy argumentacji, ponieważ opiera się ona na okolicznościach faktycznych, które nie znajdują potwierdzenia w ustaleniach krajowego organu ścigania.

Ponadto wniosek wnoszącej odwołanie o otwarcie na nowo ustnego etapu postępowania z powodu nieznanych dotychczas nowych okoliczności faktycznych, które mają znaczenie prawne dla rozstrzygnięcia sporu w taki sposób, że mogą na nie wpłynąć na korzyść strony, został oddalony z powodu błędu w ocenie.

2. **Zarzut drugi:** Naruszenie zakresu zasady kontrydiktoryjności.

Sąd pominął okoliczność, że obiektywnie niemożliwe było przedłożenie przez wnoszącą odwołanie, bez jej winy i w chwili wydania zaskarżonej decyzji przez drugą stronę postępowania, dokumentów potwierdzających prawidłowe wykorzystanie środków, a druga strona postępowania dokonała niekorzystnego dla wnoszącej odwołanie ustalenia w zakresie prawidłowego wykorzystania środków.

3. **Zarzut trzeci** dotyczący naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i naruszenia zakresu zasady proporcjonalności.

Sąd nie dokonał oceny względnie nie dokonał jej bez naruszenia prawa, uzasadnionych oczekiwań wnoszącej odwołanie, które powstały w wyniku pisemnego potwierdzenia przez drugą stronę postępowania, że sporne finansowane projekty zostały prawidłowo zrealizowane.

Sąd nie wykazał, że istniało rzeczywiste, ujawnione później odstępstwo od stanu faktycznego, które było podstawą złożonego przez drugą stronę postępowania oświadczenia potwierdzającego prawidłowe wykorzystanie środków i które samo w sobie mogłoby podważyć pierwotną pozytywną ocenę procesów wdrożeniowych i ich przydatności.

Wreszcie, jest niezgodne z zasadą proporcjonalności, aby wskazówki dotyczące ewentualnych odchyień nie zostały w pełni wyjaśnione poprzez wyczerpanie dostępnych drugiej stronie postępowania i Sądowi źródeł wiedzy przed sięgnięciem przez drugą stronę postępowania do najbardziej drastycznego ze wszystkich możliwych środków (w tym przypadku całkowitego zwrotu wszystkich przyznanych i wypłaconych środków finansowych).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal de première instance de Liège (Belgia) w dniu 7 maja 2021 r. – Starkinvest SRL

(Sprawa C-291/21)

(2021/C 278/49)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal de première instance de Liège

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnioskująca o wydanie nakazu zabezpieczenia na rachunku bankowym: Starkinvest SRL

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy doręczone orzeczenie sądowe nakładające na stronę obowiązek zapłaty kary pieniężnej w przypadku naruszenia nakazu zaniechania stanowi orzeczenie zobowiązujące dłużnika do zapłacenia roszczenia wierzyciela w rozumieniu art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 655/2014 z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającego procedurę europejskiego nakazu zabezpieczenia na rachunku bankowym [w celu ułatwienia transgranicznego dochodzenia wierzytelności w sprawach cywilnych i handlowych] ⁽¹⁾?
- 2) Czy orzeczenie sądowe nakładające na stronę obowiązek zapłaty kary pieniężnej, pomimo że jest wykonalne w państwie członkowskim wydania, jest objęte zakresem pojęcia „orzeczenie” w rozumieniu art. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 655/2014 ustanawiającego procedurę europejskiego nakazu zabezpieczenia na rachunku bankowym, jeżeli wysokość rzeszonej kary pieniężnej nie została ostatecznie określona zgodnie z art. 55 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1215/12 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych ⁽²⁾?

⁽¹⁾ Dz.U. 2014, L 189, s. 59.

⁽²⁾ Dz.U. 2012, L 351, s. 1.

Wniosek w wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony Tribunale Ordinario di Firenze (Włochy) w dniu 10 maja 2021 r. – XXX.XX / Ministero dell’Interno, Dipartimento per le Libertà civili e l’Immigrazione – Unità Dublino

(Sprawa C-297/21)

(2021/C 278/50)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Ordinario di Firenze

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: XXX.XX

Druga strona postępowania: Ministero dell’Interno, Dipartimento per le Libertà civili e l’Immigrazione – Unità Dublino

Pytanie prejudycjalne

- 1) 1. Przede wszystkim, czy art. 17 ust. 1 rozporządzenia (UE) 604/2013 ⁽¹⁾ należy interpretować zgodnie z art. 19 i 47 [Karty praw podstawowych Unii Europejskiej] oraz art. 27 rozporządzenia (UE) 604/2013 w ten sposób, że sąd państwa członkowskiego, rozpatrujący środek zaskarżenia na decyzję Unità Dublin (jednostki dublińskiej), może uznać odpowiedzialność państwa członkowskiego, które powinno dokonać przekazania na podstawie art. 18 ust. 1 lit. d), jeżeli stwierdzi, że w odpowiedzialnym państwie członkowskim istnieje ryzyko naruszenia zasady non-refoulement poprzez wydalenie wnioskodawcy do jego państwa pochodzenia, w którym byłby on narażony na niebezpieczeństwo śmierci lub niehumanitarnego i poniżającego traktowania?
- 2) Ewentualnie, czy art. 3 ust. 2 rozporządzenia (UE) 604/2013 należy interpretować zgodnie z art. 19 i 47 [karty] oraz art. 27 rozporządzenia (UE) nr 604/2013 w ten sposób, że sąd może uznać odpowiedzialność państwa zobowiązanego do dokonania przekazania na podstawie art. 18 ust. 1 lit. d) tego rozporządzenia, jeżeli zostanie wykazane, że:
 - a) w odpowiedzialnym państwie członkowskim istnieje ryzyko naruszenia zasady non-refoulement poprzez wydalenie wnioskodawcy do jego państwa pochodzenia, w którym byłby on narażony na niebezpieczeństwo śmierci lub niehumanitarnego i poniżającego traktowania;

- b) niemożliwe jest dokonanie przekazania do innego państwa wyznaczonego [na] podstawie kryteriów określonych w rozdziale III rozporządzenia (UE) 604/2013?”

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (wersja przekształcona) (Dz.U. 2013, L 180, s.31.).

Skarga wniesiona w dniu 11 maja 2021 r. – Komisja Europejska / Republika Włoska

(Sprawa C-303/21)

(2021/C 278/51)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: W Roels, A Spina, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

Komisja wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że wykluczając obywateli Unii Europejskiej niebędących obywatelami włoskimi, którzy nie zamierzają osiedlić się we Włoszech, z systemu obniżonej stawki przy zakupie pierwszej nieruchomości mieszkalnej niebędącej luksusową rezydencją na terytorium Włoch, Republika Włoska uchybiła obowiązkowi ciążącemu na niej na mocy art. 18 i 63 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej.
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Obniżoną stawkę podatku rejestracyjnego przy nabyciu we Włoszech nieruchomości mieszkalnej (zwanej „pierwszym domem”) stosuje się przy spełnieniu określonych warunków, z których jeden dotyczy położenia nieruchomości na terytorium gminy, której podatnik jest mieszkańcem lub w której zamierza ustanowić swoje miejsce zamieszkania w ciągu 18 miesięcy od daty zakupu nieruchomości. Na potrzeby zastosowania ulgi podatkowej warunek ten stosuje się w sposób nieodróżniony zarówno w odniesieniu do obywateli włoskich jak i do obywateli innych państw członkowskich. Natomiast na podstawie przepisów, których dotyczy niniejsza skarga, spełnienie tego wymogu nie jest konieczne jedynie w przypadku obywateli włoskich, którzy z powodów związanych z zatrudnieniem zostali ekspatriantami.

Zdaniem Komisji, poprzez postanowienie, na potrzeby ulgi podatkowej, że obywatelstwo włoskie podatnika jest decydującym czynnikiem stanowiącym podstawę rozróżnienia pomiędzy obywatelami włoskimi i obywatelami innych państw członkowskich, przedmiotowe ustawodawstwo włoskie powoduje bezpośrednią dyskryminację ze względu na przynależność państwową, która to dyskryminacja jest zakazana przez art. 18 TFUE.

Komisja uważa ponadto, że ponieważ nabycie nieruchomości na terytorium danego państwa członkowskiego przez osobę niebędącą rezydentem jest inwestycją w nieruchomości, która stanowi przepływ kapitału pomiędzy państwami członkowskimi, uprzywilejowane traktowanie obywateli jednego państwa członkowskiego przewidziane przez przedmiotowe ustawodawstwo włoskie stanowi ograniczenie w swobodnym przepływie kapitału zakazane przez art. 63 ust. 1 TFUE, którego to ograniczenia nie można obiektywnie uzasadnić na podstawie art. 65 ust. 1 i 3 TFUE.

Skarga wniesiona w dniu 3 czerwca 2021 r. – Komisja Europejska / Republika Słowacka

(Sprawa C-342/21)

(2021/C 278/52)

Język postępowania: słowacki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Noll-Ehlers, R. Lindenthal, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Słowacka

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że poprzez systematyczne i trwałe przekraczanie dziennych wartości dopuszczalnych PM10 od 2005 r. w strefie SKBB01 Banskobystrický kraj (Kraj bańskobystrzycki, Słowacja) (z wyjątkiem 2016 r.) i w aglomeracji SKKO0.1 Košice (Koszyce, Słowacja) (z wyjątkiem lat 2009, 2015 i 2016) Republika Słowacka uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 13 ust. 1 w związku z załącznikiem XI do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE⁽¹⁾ z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystszej powietrza dla Europy;
- stwierdzenie, że nie przewidując w planach ochrony jakości powietrza odpowiednich działań, tak aby okres, w którym wartości nie są dotrzymane, był jak najkrótszy w strefie SKBB01 Banskobystrický kraj (Kraj bańskobystrzycki, Słowacja), aglomeracji SKKO0.1 Košice (Koszyce, Słowacja) i strefie SKKO2 Košický kraj (Kraj koszycki, Słowacja), Republika Słowacka uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 23 ust. 1 akapit drugi w związku z załącznikiem XV do dyrektywy 2008/50/WE;
- obciążenie Republiki Słowackiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Dyrektywa 2008/50/WE określa wartość dopuszczalną PM10 dla stężenia dziennego ($50 \mu\text{g}/\text{m}^3$). Dzienna wartość stężenia nie może być przekroczona więcej niż 35 razy w roku kalendarzowym. Republika Słowacka systematycznie i trwale naruszała art. 13 ust. 1 dyrektywy 2008/50 w strefie Banskobystrický kraj (Kraj bańskobystrzycki, Słowacja) i w aglomeracji Košice (Koszyce, Słowacja), jak wynika z rocznych raportów dotyczących jakości powietrza, przedłożonych przez Republikę Słowacką na podstawie art. 27 dyrektywy.

Artykuł 23 ust. 1 dyrektywy 2008/50/WE stanowi ponadto, że w przypadku gdy w określonej strefie lub aglomeracji poziomy zawartości zanieczyszczeń w powietrzu jednej lub kilku substancji przekraczają wartości dopuszczalne, państwa członkowskie zapewniają opracowanie planów ochrony jakości powietrza dla przedmiotowych stref i aglomeracji w celu dotrzymania odpowiednich wartości dopuszczalnych określonych w załączniku XI. W przypadku przekroczenia wartości dopuszczalnych, których termin wejścia w życie wygasł, plany ochrony jakości powietrza określają odpowiednie działania, tak aby okres, w którym nie są one dotrzymane, był jak najkrótszy. Komisja twierdzi, że Republika Słowacka uchybiła zobowiązaniu do sporządzenia planów ochrony jakości powietrza w przypadku przekroczenia wartości dopuszczalnych dla strefy Banskobystrický kraj (Kraj bańskobystrzycki, Słowacja), Košický kraj (Kraj koszycki, Słowacja) i w aglomeracji Košice (Koszyce, Słowacja), które to plany określają odpowiednie działania, tak aby okres, w którym nie są one dotrzymane, był jak najkrótszy. Naruszenie to wynika jednak już z samego faktu, że w tych dwóch strefach i jednej aglomeracji Republika Słowacka systematycznie i trwale naruszała art. 13 ust. 1, przekraczając codzienne wartości dopuszczalne PM10. Ponadto to naruszenie art. 23 ust. 1 dyrektywy wynika również z nieodpowiednich planów ochrony jakości powietrza, niedostatecznej strategii ochrony jakości powietrza, braku dodatkowych środków i z niedociągnięć w ustawodawstwie słowackim.

⁽¹⁾ Dz.U. 2008, L 152, s. 1.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 24 marca 2021 r. – Picard / Komisja

(Sprawa T-769/16) ⁽¹⁾

[Służba publiczna – Personel kontraktowy – Nowelizacja regulaminu pracowniczego z 2014 r. – Przepisy przejściowe dotyczące niektórych sposobów obliczania uprawnień emerytalnych – Zmiana warunków zatrudnienia w następstwie podpisania nowej umowy o pracę w charakterze członka personelu kontraktowego – Pojęcie „bycia zatrudnionym”]

(2021/C 278/53)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Maxime Picard (Hettange-Grande, Francja) (przedstawiciele: adwokaci M.-A. Lucas i M. Bertha)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Mongin i G. Gattinara, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na podstawie art. 270 TFUE o stwierdzenie nieważności, po pierwsze, odpowiedzi administratora z działu ds. emerytur i rent Urzędu Administracji i Wypłacania Należności Indywidualnych (PMO) Komisji z dnia 4 stycznia 2016 r., a po drugie, w razie potrzeby, decyzji z dnia 25 lipca 2016 r. dyrektora Dyrekcji E Dyrekcji Generalnej ds. zasobów ludzkich Komisji oddalającej zażalenie skarżącego z dnia 1 kwietnia 2016 r. na decyzję lub jej brak wynikający z odpowiedzi z dnia 4 stycznia 2016 r.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Maxime Picard zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 14 z 16.1.2017.

Wyrok Sądu z dnia 2 czerwca 2021 r. – Casa Regina Apostolorum della Pia Società delle Figlie di San Paolo / Komisja

(Sprawa T-223/18) ⁽¹⁾

[Pomoc państwa – Usługi zdrowotne – Dotacje bezpośrednio przyznane szpitalom publicznym w regionie Lacjum (Włochy) – Decyzja stwierdzająca brak pomocy państwa – Skarga o stwierdzenie nieważności – Akt regulacyjny niewymagający przyjęcia środków wykonawczych – Bezpośrednie oddziaływanie – Dopuszczalność – Obowiązek uzasadnienia – Pojęcie działalności gospodarczej]

(2021/C 278/54)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Casa Regina Apostolorum della Pia Società delle Figlie di San Paolo (Albano Laziale, Włochy) (przedstawiciel: adwokat F. Rosi)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: K. Herrmann i F. Tomat, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2017) 7973 final z dnia 4 grudnia 2017 r. w sprawie pomocy państwa SA.39913 (2017/NN) – Włochy – Podnoszona rekompensata dla szpitali publicznych w regionie Lacjum.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Casa Regina Apostolorum della Pia Società delle Figlie di San Paolo pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.

(¹) Dz.U. C 190 z 4.6.2018.

Wyrok Sądu z dnia 2 czerwca 2021 r. – Franz Schröder / EUIPO – RDS Design (MONTANA)

(Sprawa T-854/19) (¹)

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Słowny unijny znak towarowy MONTANA – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Prawo do bycia wysłuchanym – Artykuł 94 ust. 1 rozporządzenia 2017/1001 – Badanie stanu faktycznego z urzędu – Dopuszczenie dowodów przedstawionych po raz pierwszy przed izbą odwoławczą – Artykuł 95 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2017/1001]

(2021/C 278/55)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Franz Schröder GmbH & Co. KG (Delbrück, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci L. Pechan i N. Fangmann)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Gája, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: RDS Design ApS (Allerød, Dania) (przedstawiciel: adwokat J. Viinberg)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 14 października 2019 r. (sprawa R 2393/2018-4) dotycząca postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między Franz Schröder a RDS Design.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Franz Schröder GmbH & Co. KG pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO).
- 3) RDS Design ApS pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 54 z 17.2.2020.

Wyrok Sądu z dnia 2 czerwca 2021 r. – Franz Schröder / EUIPO – RDS Design (MONTANA)(Sprawa T-855/19) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską – Graficzny znak towarowy MONTANA – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Prawo do bycia wysłuchanym – Artykuł 94 ust. 1 rozporządzenia 2017/1001 – Badanie stanu faktycznego z urzędu – Dopuszczenie dowodów przedstawionych po raz pierwszy przed izbą odwoławczą – Artykuł 95 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2017/1001]

(2021/C 278/56)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Franz Schröder GmbH & Co. KG (Delbrück, Niemcy) (przewodniczący: L. Pechan i N. Fangmann)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Gája, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: RDS Design ApS (Allerød, Dania) (przedstawiciel: adwokat J. Viinberg)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 14 października 2019 r. (sprawa R 1006/2019-4) dotycząca postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między Franz Schröder a RDS Design.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Franz Schröder GmbH & Co. KG pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO).
- 3) RDS Design ApS pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 54 z 17.2.2020 r.

Wyrok Sądu z dnia 2 czerwca 2021 r. – Franz Schröder / EUIPO – RDS Design (MONTANA)(Sprawa T-856/19) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską – Słowny znak towarowy MONTANA – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Prawo do bycia wysłuchanym – Artykuł 94 ust. 1 rozporządzenia 2017/1001 – Badanie stanu faktycznego z urzędu – Dopuszczenie dowodów przedstawionych po raz pierwszy przed izbą odwoławczą – Artykuł 95 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2017/1001]

(2021/C 278/57)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Franz Schröder GmbH & Co. KG (Delbrück, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci L. Pechan i N. Fangmann)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Gája, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: RDS Design ApS (Allerød, Dania) (przedstawiciel: adwokat J. Viinberg)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 14 października 2019 r. (sprawa R 2394/2018-4) dotycząca postępowania w sprawie nieważnienia prawa do znaku między Franz Schröder a RDS Design.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Franz Schröder GmbH & Co. KG pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO).
- 3) RDS Design ApS pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 54 z 17.2.2020.

Wyrok Sądu z dnia 2 czerwca 2021 r. – adp Gauselmann / EUIPO – Gameloft (GAMELAND)

(Sprawa T-17/20) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego GAMELAND – Wcześniejszy unijny znak towarowy Gameloft – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego – Artykuł 47 ust. 2 rozporządzenia 2017/1001 – Ograniczenie wykazu usług objętych zgłoszeniem]

(2021/C 278/58)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: adp Gauselmann GmbH (Espelkamp, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat K. Mandel)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: S. Palmero Cabezas, pełnomocnik).

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Gameloft SE (Paryż, Francja) (przedstawiciel: adwokat M. Decker)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 5 listopada 2019 r. (sprawa R 2502/2018-5), dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Gameloft a adp Gauselmann.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) adp Gauselmann GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 68 z 2.3.2020.

Wyrok Sądu z dnia 2 czerwca 2021 r. – Himmel/ EUIPO – Ramirez Monfort (Hispano Suiza)**(Sprawa T-177/20) ⁽¹⁾**

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Hispano Suiza – Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy HISPANO SUIZA – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]]

(2021/C 278/59)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Erwin Leo Himmel (Walchwil, Szwajcaria) (przedstawiciel: adwokat A. Gomoll)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: M. Fischer, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Gonzalo Andres Ramirez Monfort (Barcelona, Hiszpania)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 21 stycznia 2020 r. (sprawa R 67/2019-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między E.L. Himmelem a G.A. Ramirezem Monfortem.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 21 stycznia 2020 r. (sprawa R 67/2019-1).
- 2) EUIPO zostaje obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 191 z 8.6.2020.

Wyrok Sądu z dnia 2 czerwca 2021 r. – Schneider/ EUIPO – Rath (Teslaplatte)**(Sprawa T-183/20) ⁽¹⁾**

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Słowny unijny znak towarowy Teslaplatte – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001]]

(2021/C 278/60)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Christian Schneider (Leverkusen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat R. Buttron)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Walicka, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Oliver Rath (Männedorf, Szwajcaria) (przedstawiciele: adwokaci G. Jacobs i M. Maybaum)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 15 stycznia 2020 r. (sprawa R 247/2019-2) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między O. Rathsem a C. Schneiderem.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) C. Schneider zostaje obciążony kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 191 z 8.6.2020.

Postanowienie Sądu z dnia 25 maja 2021 r. – Rochem Group / EUIPO – Rochem Marine (R.T. S. ROCHEM Technical Services)

(Sprawa T-233/20) (¹)

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Uchylenie zaskarżonej decyzji – Następca bezprzedmiotowość sporu – Umorzenie postępowania]

(2021/C 278/61)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Rochem Group AG (Zug, Szwajcaria) (przedstawiciel: adwokat K. Guridi Sedlak)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: P. Sipos, pełnomocnik).

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Rochem Marine Srl (Genua, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci R. Gioia i L. Mansi)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 20 lutego 2020 r. (sprawa R 1544/2019-1), dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między Rochem Group AG a Rochem Marine Srl.

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie skargi zostaje umorzone.
- 2) Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Rochem Group AG i Rochem Marine Srl.

(¹) Dz.U. C 215 z 29.6.2020.

Postanowienie Sądu z dnia 25 maja 2021 r. – Rochem Group / EUIPO – Rochem Marine (ROCHEM)

(Sprawa T-261/20) (¹)

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Uchylenie zaskarżonej decyzji – Następca bezprzedmiotowość sporu – Umorzenie postępowania]

(2021/C 278/62)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Rochem Group AG (Zug, Szwajcaria) (przedstawiciel: adwokat K. Guridi Sedlak)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: P. Sipos, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Rochem Marine Srl (Genua, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci R. Gioia i L. Mansi)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 2 marca 2020 r. (sprawa R 1547/2019-1) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między Rochem Marine a Rochem Group.

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie skargi zostaje umorzone.
- 2) Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Rochem Group AG i Rochem Marine Srl.

⁽¹⁾ Dz.U. C 222 z 6.7.2020.

Postanowienie Sądu z dnia 25 maja 2021 r. – Rochem Group / EUIPO – Rochem Marine (ROCHEM)

(Sprawa T-262/20) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Uchylenie zaskarżonej decyzji – Następca bezprzedmiotowość sporu – Umorzenie postępowania]

(2021/C 278/63)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Rochem Group AG (Zug, Szwajcaria) (przedstawiciel: adwokat K. Guridi Sedlak)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: P. Sipos, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Rochem Marine Srl (Genua, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci R. Gioia i L. Mansi)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 2 marca 2020 r. (sprawa R 1546/2019-1) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między Rochem Marine a Rochem Group.

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie skargi zostaje umorzone.
- 2) Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Rochem Group AG i Rochem Marine Srl.

⁽¹⁾ Dz.U. C 222 z 6.7.2020.

**Postanowienie Sądu z dnia 25 maja 2021 r. – Rochem Group/ EUIPO – Rochem Marine
(R.T.S. ROCHEM Technical Services)**

(Sprawa T-263/20) ⁽¹⁾

**[Znak towarowy Unii Europejskiej – Uchylenie zaskarżonej decyzji – Następcza bezprzedmiotowość
sporu – Umorzenie postępowania]**

(2021/C 278/64)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Rochem Group AG (Zug, Szwajcaria) (przedstawiciel: adwokat K. Guridi Sedlak)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: P. Sipos, pełnomocnik).

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Rochem Marine Srl (Genua, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci R. Gioia i L. Mansi)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 20 marca 2020 r. (sprawa R 1545/2019-1), dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między Rochem Marine a Rochem Group.

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie skargi zostaje umorzone.
- 2) Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Rochem Group AG i Rochem Marine Srl.

⁽¹⁾ Dz.U. C 215 z 29.6.2020.

**Postanowienie Sądu z dnia 17 maja 2021 r. – Electrodomesticos Taurus/EUIPO – Shenzhen Aukey
E-Business (AICOOK)**

(Sprawa T-328/20) ⁽¹⁾

**[Skarga o stwierdzenie nieważności – Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie
sprzeciwu – Żądanie o charakterze deklaratywnym – Wniosek o wydanie nakazu – Niedopuszczalność]**

(2021/C 278/65)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Electrodomésticos Taurus, SL (Oliana, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat E. Manresa Medina)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: S. Palmero Cabezas, pełnomocnik).

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Shenzhen Aukey E-Business Co. Ltd (Shenzhen, Chiny)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 23 marca 2020 r. (sprawa R 2212/2019-5), dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Electrodomésticos Taurus a Shenzhen Aukey E-Business.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Electrodomésticos Taurus, SL zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 240 z 20.7.2020.

Postanowienie Sądu z dnia 20 maja 2021 r. – LG i in. / Komisja

(Sprawa T-482/20) (¹)

[Skarga o stwierdzenie nieważności – Ochrona interesów finansowych Unii – Dochodzenie OLAF-u – Tajemnica korespondencji pomiędzy adwokatem a klientem – Akt niepodlegający zaskarżeniu – Akt przygotowawczy – Niedopuszczalność]

(2021/C 278/66)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: LG i 5 innych skarżących, których nazwy oraz imiona i nazwiska zostały wskazane w załączniku do postanowienia (przedstawiciele: adwokaci A. Sigal i M. Teder)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Adamopoulos i J. Baquero Cruz, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Europejskiego Urzędu ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) przyjętej w sposób dorozumiany w wiadomości elektronicznej z dnia 26 maja 2020 r., w której OLAF odrzucił wniosek o ochronę poufności korespondencji pomiędzy adwokatami a klientami dotyczący korespondencji pomiędzy skarżącymi a ich adwokatami.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) LG i inni skarżący, których nazwy oraz imiona i nazwiska zostały wskazane w załączniku, pokrywają własne koszty.
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 348 z 19.10.2020.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 26 maja 2021 r. – OHB System / Komisja

(Sprawa T-54/21 R)

[Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Zamówienia publiczne na roboty budowlane, dostawy i usługi – Dostawa satelity przejściowe Galileo – Odrzucenie oferty kandydata – Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych – Fumus boni juris – Pilny charakter – Wyważenie interesów]

(2021/C 278/67)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: OHB System AG (Brema, Niemcy) (przedstawiciele: Rechtsanwalt W. Würfel oraz F. Hausmann)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Wilms, J. Estrada de Solà, L. Mantl oraz L. André, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art 278 TFUE żądanie zmierzające z jednej strony do zawieszenia wykonania decyzji Europejskiej Agencji Kosmicznej (ESA), działającej w imieniu i na rachunek Komisji, z dnia 19 i 22 stycznia 2021 r. w przedmiocie nieprzyjęcia oferty skarżącej dotycząca zamówienia publicznego 2018/S 091–206089 oraz udzielenia zamówienia dwóm innym oferentom jak również, z drugiej strony, nakazanie Komisji udzielenia dostępu do dokumentów przetargowych.

Sentencja

- 1) Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych zostaje oddalony.
- 2) Postanowienia z dnia 31 stycznia 2021 r., OHB System/Komisja (T 54/21 R) i z dnia 26 lutego 2021 r., OHB System/Komisja (T 54/21 R) zostają uchylone.
- 3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie z wyjątkiem kosztów poniesionych przez Airbus Defence and Space GmbH, która ponosi koszty związane z jej wnioskiem o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 26 maja 2021 r. – Darment / Komisja**(Sprawa T-92/21 R)**

[Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Środowisko naturalne – Fluorowane gazy cieplarniane – Rozporządzenie (UE) nr 517/2014 – Wprowadzenie do obrotu wodorofluorowęglowodorów – Decyzja nakładająca sankcję na przedsiębiorstwo, które przekroczyło przydzielony mu kontyngent – Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych – Brak pilnego charakteru]

(2021/C 278/68)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Darment Oy (Helsinki, Finlandia) (przedstawiciel: adwokat C. Ginter)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. De Meester i K. Talabér-Ritz, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 279 TFUE żądanie, po pierwsze, nakazania Komisji, aby w odniesieniu do roku 2021 i do następnych okresów przydziału zaprzestała stosowania wobec skarżącej sankcji na podstawie art. 25 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 517/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie fluorowanych gazów cieplarnianych i uchylenia rozporządzenia (WE) nr 842/2006 (Dz.U. 2014 L 150, s. 195) i po drugie, nakazania Komisji, aby przydzieliła skarżącej kontyngent na import luzem wodorofluorowęglowodorów na okres przydziału 2021 i na następne okresy przydziału.

Sentencja

- 1) Wniosek w przedmiocie środków tymczasowych zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 27 kwietnia 2021 r. – SE / Komisja**(Sprawa T-223/21)**

(2021/C 278/69)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: SE (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i M. Vandenbussche)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji o odrzuceniu jego zgłoszenia na stanowisko COM/2020/1474, o której dowiedział się najpóźniej w dniu 15 września 2020 r.;
- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 28 października 2020 r. o odrzuceniu jego wniosku złożonego na podstawie art. 90 ust. 1 regulaminu pracowniczego w sprawie jego uprawnienia do ubiegania się o awans oraz o przeniesienie na inne stanowisko lub o zmianę zaszeregowania;
- w razie potrzeby stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 18 stycznia 2021 r. i z dnia 3 marca 2021 r., oddalających zażalenia skarżącego, odpowiednio, z dnia 16 września 2020 r. i z dnia 2 listopada 2020 r.;
- zasądzenie naprawienia szkody majątkowej wynikającej z utraty szansy otrzymania zatrudnienia na stanowisku COM/2020/1474 od dnia 1 września 2020 r., zgodnie z szacunkami skargi;
- zasądzenie naprawienia szkody majątkowej wynikającej z utraty szansy otrzymania awansu od dnia 16 maja 2020 r., zgodnie z szacunkami skargi;
- zasądzenie naprawienia szkody majątkowej wynikającej z utraty szansy zastania zatrudnionym na stałe urzędnikiem dzięki udziałowi w konkursach wewnętrznych zastrzeżonych dla personelu tymczasowego podlegającego art. 2 lit. b) WZIP [zwanego dalej „personelem tymczasowym 2(b)"] szczebla AD, zgodnie z szacunkami skargi;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi w sumie osiem zarzutów, podzielonych na dwie grupy.

Pierwsza grupa zarzutów skargi obejmuje zarzuty skierowane przeciwko odrzuceniu jego zgłoszenia na stanowisko COM/2020/1474, natomiast druga grupa zarzutów skargi jest skierowana przeciwko decyzji o pozbawieniu go możliwości awansu, zmiany zaszeregowania, zmiany klasyfikacji lub obsadzenia na innym stanowisku.

1. Zarzut pierwszy (pierwsza grupa zarzutów), dotyczący braku doręczenia decyzji i braku uzasadnienia.

- skarżący podnosi, że w ogóle nie otrzymał oficjalnego powiadomienia w sprawie rozpatrzenia swojego zgłoszenia na stanowisko COM/2020/1474, co jest niezgodne z obowiązkiem przewidzianym w art. 25 akapit drugi regulaminu pracowniczego i obowiązkiem dobrej administracji zapisanym w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. W dniu 15 września 2020 r. dowiedział się on, że ktoś inny podjął pracę na tym stanowisku w charakterze członka personelu tymczasowego 2(b). Decyzja ta nie została też należycie uzasadniona.

2. Zarzut drugi (pierwsza grupa zarzutów), dotyczący tego, że odrzucenie jego zgłoszenia na stanowisko COM/2020/1474 jest niezgodne z prawem, ponieważ jest ono oparte na nieprawidłowej wykładni art. 8 akapit drugi i art. 10 ust. 3 Warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej (WZIP) – Naruszenie art. 8 akapit drugi i art. 10 ust. 3 WZIP, umowy ze skarżącym i interesu służby.

- z korespondencji elektronicznej wynika, że administracja żywi błędne przekonanie, iż członek personelu tymczasowego nie może otrzymać w Komisji drugiej umowy o pracę w charakterze członka personelu tymczasowego w czasie swojego przebiegu kariery zawodowej oraz że na podstawie art. 8 akapit drugi WZIP członek personelu tymczasowego (TA2(b)) może mieć tylko jedną umowę. Jednak skarżący twierdzi, że nic w WZIP nie potwierdza takiego poglądu.

3. Zarzut trzeci (pierwsza grupa zarzutów), dotyczący postępowania niezgodnie z utrwaloną praktyką administracyjną, nierównego traktowania i dyskryminacji ze względu na wiek.
 - skarżący podnosi, że członkowie personelu tymczasowego 2(b) byli wielokrotnie przenoszeni na inne stanowiska o innym zakresie zadań i obowiązków bez potrzeby zawierania nowej umowy, np. w ramach Junior Professionals Program (JPP).
4. Zarzut czwarty (pierwsza grupa zarzutów), dotyczący braku przejrzystości, pozbawienia prawa do bycia wysłuchanym oraz do skutecznego środka prawnego.
 - skarżący podnosi, że administracja nie postępowała w sposób przejrzysty przy prowadzeniu tego postępowania. Stosowała budzące wątpliwości praktyki proceduralne, skutkujące pozbawieniem skarżącego prawa do bycia wysłuchanym i możliwości skorzystania ze skutecznego środka prawnego.
5. Zarzut pierwszy (druga grupa zarzutów), dotyczący nieprawidłowej wykładni art. 8 akapit drugi i art. 10 ust. 3 WZIP – Naruszenie art. 8 akapit drugi i art. 10 ust. 3 WZIP, umowy ze skarżącym i interesu służby.
 - skarżący podnosi, że stanowisko administracji polegające na pozbawieniu go możliwości awansu, zmiany zaszerogowania, zmiany klasyfikacji i obsadzenia na innym stanowisku jest oczywiście błędne i pozbawione podstawy prawnej ze względów przedstawionych powyżej w związku z pierwszą zaskarżoną decyzją.
6. Zarzut drugi (druga grupa zarzutów), dotyczący nierównego traktowania i dyskryminacji ze względu na wiek w stosunku do członków personelu tymczasowego 2(b) Komisji.
 - w odniesieniu do tego, czy skarżący kwalifikuje się do ubiegania się o inne stanowiska dla członków personelu tymczasowego i otrzymania zatrudnienia na takich stanowiskach, szczególności co się tyczy wolnych stanowisk dla personelu tymczasowego 2(b) WZIP, skarżący podnosi, że administracja stosuje dyskryminację między kandydatami JPP będącymi też członkami personelu tymczasowego 2(b) a skarżącym, który także jest członkiem personelu tymczasowego 2(b).
7. Zarzut trzeci (druga grupa zarzutów), dotyczący nierównego traktowania członków personelu tymczasowego 2(b) różnych organów Unii.
 - możliwość awansowania członków personelu tymczasowego 2(b) została wyraźnie uznana przez inne instytucje i organy Unii. Poprzez brak prowadzenia postępowań w sprawie awansu i zapewnienia takiego samego prawa do awansu członkom personelu tymczasowego 2(b), Komisja Europejska traktuje tych członków personelu tymczasowego w sposób mniej korzystny niż inne instytucje i organy.
8. Zarzut czwarty (druga grupa zarzutów), dotyczący nierównego traktowania członków personelu tymczasowego 2(b) i innych członków personelu tymczasowego Komisji.
 - w odniesieniu do awansu lub zmiany klasyfikacji, brak prowadzenia przez administrację postępowań w sprawie awansu lub dopuszczenia indywidualnych awansów prowadzi do nierównego traktowania skarżącego, będącego członkiem personelu tymczasowego 2(b), i innych kategorii personelu tymczasowego, a zwłaszcza personelu tymczasowego podlegającego art. 2 lit. a) i c) WZIP.

Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2021 r. – Praesidiad / EUIPO – Zaun (Post)

(Sprawa T-231/21)

(2021/C 278/70)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Praesidiad Holding (Zwevegem, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci M. Rieger-Janson i D. Op de Beeck)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Zaun Ltd (Wolverhampton, Zjednoczone Królestwo)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego wzoru: Strona skarżąca

Sporny wzór: Wzór wspólnotowy nr 127 204–0001 (Post)

Zaskarżona decyzja: Decyzja Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 15 lutego 2021 r. w sprawie R 2068/2019-3

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- utrzymanie w mocy decyzji Wydziału Unieważnień EUIPO z dnia 19 lipca 2019 r. oddalającej wniosek o unieważnienie prawa do spornego wzoru;
- obciążenie EUIPO (oraz drugiej strony w postępowaniu przed EUIPO na wypadek gdyby przystąpiła do sprawy w charakterze interwenienta) kosztami postępowania oraz kosztami poniesionymi przez właściciela wzoru.

Podniesione zarzuty

- Izba Odwoławcza błędnie zastosowała wyrok DOCERAM dokonując interpretacji art. 8 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002, ponieważ nie zidentyfikowała właściwie towaru;
- Izba Odwoławcza błędnie zastosowała wyrok DOCERAM dokonując interpretacji art. 8 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002, ponieważ nie uwzględniła dowodów na istnienie obiektywnych okoliczności wskazujących na względy inne niż funkcja techniczna;
- Izba Odwoławcza błędnie zastosowała wyrok DOCERAM dokonując interpretacji art. 8 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002, ponieważ nie zastosowała kryterium obiektywnych okoliczności, wskazując zamiast tego, że wymagany jest subiektywny dowód okoliczności dotyczących wzoru;
- Izba Odwoławcza nie uzasadniła, wbrew art. 62 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002, dlaczego dowody przedstawione przez właściciela wzoru zostały odrzucone jako nieistotne dla sprawy lub bezpodstawne;
- Izba Odwoławcza błędnie nałożyła ciężar dowodu na właściciela wzoru, a nie na wnoszącego o unieważnienie prawa do wzoru.

Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2021 r. – SN/ Parlament

(Sprawa T-249/21)

(2021/C 278/71)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: SN (przedstawiciel: P. Eleftheriadis, Solicitor)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 21 grudnia 2020 r. w całości;

- stwierdzenie nieważności skierowanej do skarżącego noty obciążeniowej nr 7010000021 na kwotę 196 199,84 euro z dnia 15 stycznia 2021 r.;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami skarżącego poniesionymi w postępowaniu.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Parlament Europejski działał z naruszeniem art. 137 regulaminu pracowniczego urzędników i warunków zatrudnienia innych pracowników Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej ⁽¹⁾.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Parlament Europejski naruszył prawo i nie zastosował właściwego pojęcia „nienależnego świadczenia” na podstawie art. 32 i 68 decyzji Prezydium z dnia 19 maja i 9 lipca 2008 r. w sprawie przepisów wykonawczych do statutu posła do Parlamentu Europejskiego ⁽²⁾.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Parlament Europejski nie uwzględnił prawa posła do wolności i niezależności na podstawie art. 2 i 21 statutu posła do Parlamentu Europejskiego ⁽³⁾.
4. Zarzut czwarty dotyczący braku uzasadnienia na podstawie art. 296 TFUE w odniesieniu do odrzucenia przedłożonych przez posła sześćdziesięciu ośmiu z siedemdziesięciu ośmiu dokumentów jako „niedopuszczalnych” dowodów, braku uzasadnienia w odniesieniu do uznania, że całe wynagrodzenie było „nienależnie wypłacone”, mimo że zbadano w pełni jedynie sześć miesięcy z trzydziestomiesięcznej umowy, oraz braku uzasadnienia w odniesieniu do zaprzeczenia ustaleniom OLAF-u, które uwalniały skarżącego od zarzutu jakiegokolwiek nieuczciwości.
5. Zarzut piąty dotyczący oczywistych błędów w ocenie faktów.

⁽¹⁾ Rozporządzenie nr 31 (EWG), 11 (EWEA) ustanawiające regulamin pracowniczy urzędników i warunki zatrudnienia innych pracowników Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (Dz.U. 1962 P 45, s. 1385).

⁽²⁾ Decyzja Prezydium z dnia 19 maja i 9 lipca 2008 r. w sprawie przepisów wykonawczych do statutu posła do Parlamentu Europejskiego (2009/C 159/01) (Dz.U. 2009 C 159, s. 1).

⁽³⁾ Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 28 września 2005 r. w sprawie przyjęcia statutu posła do Parlamentu Europejskiego (2005/684/WE, Euratom) (Dz.U. L 262, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 10 maja 2021 r. – Zdút / EUIPO – Nehera i in. (nehera)

(Sprawa T-250/21)

(2021/C 278/72)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ladislav Zdút (Bratysława, Słowacja) (przedstawiciel: adwokat Y. Echevarría García)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Isabel Nehera (Sutton, Ontario, Kanada), Jean-Henri Nehera (Burnaby, Kolumbia Brytyjska, Kanada), Natasha Sehnal (Montferrier-sur-Lez, Francja)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „nehera” w kolorze czarnym – unijny znak towarowy nr 11 794 112

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 10 marca 2021 r. w sprawie R 1216/2020-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania przed EUIPO.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 59 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2021 – Domator24.com Paweł Nowak/EUIPO – Siwek i Didyk (Fotele)

(Sprawa T-256/21)

(2021/C 278/73)

Język skargi: polski

Strony

Strona skarżąca: Domator24.com Paweł Nowak (Zielona Góra, Polska) (przedstawiciel: T. Gawliczek, radca prawny)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Piotr Siwek (Gdańsk, Polska), Sebastian Didyk (Gdańsk)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego wzoru: Strona skarżąca przed Sądem

Sporny wzór: Wzór wspólnotowy nr 3 304 021-0001 (fotele)

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do wzoru

Zaskarżona decyzja: Decyzja Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 15 marca 2021 r. w sprawie R 1275/2020-3

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- zasądzenie na rzecz Skarżącego od strony przegrywającej kosztów postępowania przed Sądem Unii Europejskiej oraz – na zasadzie przepisu art. 190 ust. 2 Regulaminu – niezbędnych kosztów poniesionych przez Skarżącego w związku z postępowaniem przed Izbą Odwoławczą EUIPO;
- w przypadku wstąpienia przez Interwenientów do postępowania, nakazanie im pokrycia własnych kosztów.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 25 ust. 1 lit. b) w zw. z art. 7 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002, poprzez przyjęcie, że wzór był w dacie zgłoszenia pozbawiony indywidualnego charakteru;

- Naruszenie art. 25 ust. 1 lit. b) w zw. z art. 7 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002, poprzez przyjęcie, że powołany jako dowód w sprawie wcześniejszy wzór, mógł stać się dostatecznie znany podczas zwykłego toku prowadzenia spraw środowiskom wyspecjalizowanym w branży gamingowej.
- Naruszenie reguły rozkładu ciężaru dowodu;
- Naruszenie reguły swobodnej oceny dowodów;
- Naruszenie przepisu art. 25 ust. 1 lit. b) w zw. z art. 6 ust. 1 lit. b) w zw. z art. 6 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002;
- Naruszenie przepisu art. 25 ust. 1 lit. b) w zw. z art. 6 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002.

Skarga wniesiona w dniu w dniu 13 maja 2021 r. – Yanukowych / Rada

(Sprawa T-262/21)

(2021/C 278/74)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Wiktor Fedorowycz Janukowycz (*Rostów nad Donem, Rosja*) *przedstawiciel:* adwokat B. Kennelly)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2021/394 z dnia 4 marca 2021 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie ⁽¹⁾ oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2021/391 z dnia 4 marca 2021 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie ⁽²⁾ (zwanym dalej „dziewiętymi aktami zmieniającymi” lub „sankcjami z 2021 r.”), w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącego.

Skarżący wnosi również o zwrot kosztów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Rada nie zbadała, ani nie była w stanie zbadać, czy decyzje ukraińskich organów, na których oparła się, umieszczając nazwisko skarżącego w wykazie, zostały przyjęte z poszanowaniem jego praw podstawowych, tj. prawa do obrony i skutecznej ochrony sądowej.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Rada popełniła oczywiste błędy w ocenie w ramach ustalenia, że kryterium umieszczenia w wykazie zostało spełnione. W szczególności Rada przyjęła informacje dostarczone przez biuro prokuratora generalnego Ukrainy, nie przeprowadzając odpowiedniego badania oraz nie uwzględniając nieprawidłowości wskazanych przez skarżącego. Rada powinna była – w świetle przedstawionych przez skarżącego uwag i dowodów obciążających – dokonać dodatkowych sprawdzeń oraz wystąpić do organów ukraińskich o przedłożenie dalszych dowodów, jednak zamiast tego przeprowadziła dochodzenie w ograniczonym zakresie, co było niezgodne z tym, co było od niej wymagane. W konsekwencji sankcje z 2021 r. nie opierają się na wystarczająco solidnej podstawie faktycznej.

3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że przysługujące skarżącemu na podstawie art. 17 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej prawo własności zostało naruszone w szczególności ze względu na to, że środki ograniczające stanowią bezzasadne i nieproporcjonalne ograniczenie tego prawa własności, ponieważ: (i) nic nie wskazuje na to, że środki finansowe, jakie miały zostać sprzeniewierzone, zostały transferowane za granicę; (ii) ukraińskie krajowe środki mogłyby być w pełni odpowiednie i wystarczające; oraz (iii) środki ograniczające mają zastosowanie już od siedmiu lat oraz zostały nałożone na podstawie postępowania przygotowawczego, które w rzeczywistości zostało umorzone, a przynajmniej, znajduje się na etapie całkowitej stagnacji.

⁽¹⁾ Dz.U. 2021, L 77, s. 29.

⁽²⁾ Dz.U. 2021, L 77, s. 2.

Skarga wniesiona w dniu 13 maja 2021 r. – Yanukowych / Rada

(Sprawa T-263/21)

(2021/C 278/75)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Wiktor Fedorowycz Janukowycz (Rostów nad Donem, Rosja) przedstawiciel: adwokat B. Kennelly)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2021/394 z dnia 4 marca 2021 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie ⁽¹⁾ oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2021/391 z dnia 4 marca 2021 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie ⁽²⁾ (zwanymi dalej „dziewiętymi aktami zmieniającymi” lub „sankcjami z 2021 r.”), w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącego.

Skarżący wnosi również o zwrot kosztów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Rada nie zbadała, ani nie była w stanie zbadać, czy decyzje ukraińskich organów, na których oparła się, umieszczając nazwisko skarżącego w wykazie, zostały przyjęte z poszanowaniem jego praw podstawowych, tj. prawa do obrony i skutecznej ochrony sądowej.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Rada popełniła oczywiste błędy w ocenie w ramach ustalenia, że kryterium umieszczenia w wykazie zostało spełnione. W szczególności Rada przyjęła informacje dostarczone przez biuro prokuratora generalnego Ukrainy, nie przeprowadzając odpowiedniego badania oraz nie uwzględniając nieprawidłowości wskazanych przez skarżącego. Rada powinna była – w świetle przedstawionych przez skarżącego uwag i dowodów obciążających – dokonać dodatkowych sprawdzeń oraz wystąpić do organów ukraińskich o przedłożenie dalszych dowodów, jednak zamiast tego przeprowadziła dochodzenie w ograniczonym zakresie, co było niezgodne z tym, co było od niej wymagane. W konsekwencji sankcje z 2021 r. nie opierają się na wystarczająco solidnej podstawie faktycznej.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że przysługujące skarżącemu na podstawie art. 17 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej prawo własności zostało naruszone w szczególności ze względu na to, że środki ograniczające stanowią bezzasadne i nieproporcjonalne ograniczenie tego prawa własności, ponieważ: (i) nic nie wskazuje na to, że środki finansowe, jakie miały zostać sprzeniewierzone, zostały transferowane za granicę; (ii) ukraińskie krajowe środki mogłyby być w pełni odpowiednie i wystarczające; oraz (iii) środki ograniczające mają zastosowanie już od siedmiu lat oraz zostały nałożone na podstawie postępowania przygotowawczego, które w rzeczywistości zostało umorzone, a przynajmniej, znajduje się na etapie całkowitej stagnacji.

⁽¹⁾ Dz.U. 2021, L 77, s. 29.

⁽²⁾ Dz.U. 2021, L 77, s. 2.

Skarga wniesiona w dniu 19 maja 2021 r. – Estetica Group Iwona Michalak/EUIPO (PURE BEAUTY)**(Sprawa T-270/21)**

(2021/C 278/76)

Język postępowania: polski

Strony*Strona skarżąca:* Estetica Group Iwona Michalak (Warszawa, Polska) (przedstawiciel: P. Gutowski, adwokat)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Sporny znak towarowy:* Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego PURE BEAUTY – zgłoszenie nr 18 160 933*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 16 marca 2021 r. w sprawie R 1456/2020-5**Żądanie**

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- zmianę zaskarżonej decyzji poprzez stwierdzenie, że w odniesieniu do zgłoszonego znaku nie zachodzi bezwzględna podstawa odmowy rejestracji, o której mowa w art. 7 ust. 1 lit b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2017/1001;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2017/1001;
- Naruszenie zasady równego traktowania i ochrony uzasadnionych oczekiwań poprzez nieuwzględnienie przez Izbę Odwoławczą wcześniejszej praktyki decyzyjnej Urzędu dopuszczającej rejestrację oznaczeń słowno-graficznych o podobnym stopniu fantazyjności jak w przypadku zgłoszonego znaku, podczas gdy w sprawie nie istniały szczególne okoliczności uzasadniające odejście od tej praktyki.

Skarga wniesiona w dniu 19 maja 2021 r. – Puigdemont i Casamajó i in. / Parlament**(Sprawa T-272/21)**

(2021/C 278/77)

Język postępowania: angielski

Strony*Strona skarżąca:* Carles Puigdemont i Casamajó (Waterloo, Belgia), Antoni Comín i Oliveres (Waterloo), Clara Ponsatí i Obiols (Waterloo) (przedstawiciele: adwokaci P. Bekaert, J. Costa i Rosselló, G. Boye i S. Bekaert)*Strona pozwana:* Parlament Europejski**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 9 marca 2021 r. w sprawie wniosku o uchylenie immunitetu Carlesa Puigdemonta i Casamaja (P9_TA(2021)0059 – [2020/2024(IMM)]), Antoniego Comína i Oliveresa (P9_TA(2021)0060 – [2020/2025(IMM)]) i Clary Ponsatí Obiols (P9_TA(2021)0061 – [2020/2031(IMM)]),

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi osiem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący niedochowania przez Parlament ciężącego na nim obowiązku wystarczającego i odpowiedniego uzasadnienia zaskarżonej decyzji, co narusza obowiązek uzasadnienia przewidziany w art. 296 akapit drugi TFUE oraz w art. 42 ust 2 lit. c) Karty praw podstawowych (zwanej dalej „kartą”) w związku z prawem do skutecznej ochrony sądowej przewidzianym w art. 47 karty.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 9 ust. 1 regulaminu Parlamentu Europejskiego w związku z art. 20, 21 i 47 karty w świetle prawa do sądu ustanowionego uprzednio na mocy ustawy z uwagi na to, że autorem wniosku do Parlamentu o uchylenie immunitetu nie było właściwe państwo członkowskie.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa do bezstronnego i sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy ustanowionego w art. 41 ust. 1 karty, które stanowi również naruszenie art. 39 ust. 2 karty w związku z brakiem uzasadnienia kilku decyzji proceduralnych naruszającym art. 296 akapit drugi TFUE oraz art. 42 ust 2 lit. c) karty, jak również art. 15 TFUE i art. 47 karty.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia prawa do bycia wysłuchanym ustanowionego w art. 41 ust. 2 lit. b) karty w związku z prawem dostępu do dokumentów zgodnie z art. 42 karty i prawem do obrony oraz prawem do skutecznej ochrony sądowej.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia zasad pewności prawa i lojalnej współpracy wynikający z niejasności zaskarżonych decyzji w odniesieniu do zakresu decyzji o uchyleniu immunitetu w świetle prawa do skutecznej ochrony sądowej i prawa do obrony, które zostały ustanowione w art. 47 i 48 karty.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia immunitetów przysługujących na podstawie art. 343 TFUE i art. 9 protokołu nr 7 w związku z art. 6, art. 39 ust. 2 i art. 45 karty, art. 21 TFUE oraz art. 5 ust. 2 regulaminu Parlamentu Europejskiego z uwagi na to, że Parlament albo całkowicie zignorował prawne kryteria uchylenia immunitetu, albo popełnił oczywisty błąd w ocenie w odniesieniu do tych prawnych kryteriów.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia zasady dobrej administracji przewidzianej w art. 41 karty oraz zasady równości przewidzianej w art. 20 i 21 karty w związku z art. 343 TFUE, art. 9 protokołu nr 7 oraz art. 6, art. 39 ust. 2 i art. 45 karty z uwagi na to, że Parlament albo odszedł od dodatkowych kryteriów, które wprowadził w odniesieniu do uchylenia immunitetu, albo popełnił oczywisty błąd w ocenie.
8. Zarzut ósmy dotyczący naruszenia zasady dobrej administracji oraz zasady równego traktowania w związku z art. 6, art. 20, 21, art. 39 ust. 2 i art. 45 karty w świetle precedensów świadczących o tym, że Parlament nie uchyli immunitetu w celu aresztowania posłów do Parlamentu Europejskiego bez wyroku skazującego, o czym świadczy stosowanie art. 9 ust. 7 regulaminu Parlamentu Europejskiego.

**Skarga wniesiona w dniu 19 maja 2021 r. – The Topps Company / EUIPO – Trebor Robert Bilkiewicz
(Kształt butelki dla niemowląt)**

(Sprawa T-273/21)

(2021/C 278/78)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: The Topps Company, Inc. (Wilmington, Delaware, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci D. Wieddekind i D. Wiemann)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Trebor Robert Bilkiewicz (Gdańsk, Polska)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Trójwymiarowy unijny znak towarowy (Kształt butelki dla niemowląt) – unijny znak towarowy nr 1 400 407

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 10 marca 2021 r. w sprawie R 1326/2020-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO i drugiej strony w postępowaniu przez izbą odwoławczą kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 18 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 20 maja 2021 r. – Moio GmbH / EUIPO – Paul Hartmann (moio.care)

(Sprawa T-276/21)

(2021/C 278/79)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Moio GmbH (Fürth, Niemcy) (przedstawiciel: Rechtsanwältin E. Grande García)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Paul Hartmann AG (Heidenheim, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego moio.care – zgłoszenie nr 17 938 097

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 24 marca 2021 r. w sprawie R 1034/2020-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim jest ona niekorzystna dla strony skarżącej;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim stwierdzono w niej istnienie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd zgodnie z art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 w odniesieniu do wcześniejszego unijnego znaku towarowego nr 16 395 055 „Molicare”;
- tytułem dalszego żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim stwierdzono w niej istnienie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w odniesieniu do zgłoszonych towarów należących do klasy 5 i towarów takich jak „sprzęt do przetwarzania danych; urządzenia peryferyjne do odtwarzania danych; mobilne aplikacje; mobilne odbiorniki danych; urządzenia do bezprzewodowego przekazywania danych; nadajniki [telekomunikacja]; oprogramowanie sensoryczne; oprogramowanie telekomunikacyjne”, należących do klasy 9;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 20 maja 2021 r. – Daimler / EUIPO (Przedstawienie trójramiennych elementów na czarnym tle I)

(Sprawa T-277/21)

(2021/C 278/80)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Daimler AG (Stuttgart, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat N. Siebertz)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy (Przedstawienie trójramiennych elementów na czarnym tle I) – zgłoszenie nr 18 206 090

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 18 marca 2021 r. w sprawie R 1895/2020-5

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania oraz postępowania przed Izbą Odwoławczą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-

Skarga wniesiona w dniu 20 maja 2021 r. – Daimler / EUIPO (Przedstawienie trójkątnych elementów na czarnym tle II)

(Sprawa T-278/21)

(2021/C 278/81)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Daimler AG (Stuttgart, Niemcy) (przedstawiciel: Rechtsanwältin N. Siebertz)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego (Przedstawienie trójkątnych elementów na czarnym tle II) – zgłoszenie nr 18 206 086

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 18 marca 2021 r. w sprawie R 1896/2021-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami niniejszego postępowania oraz postępowania przed Izbą Odwoławczą.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 20 maja 2021 r. – Daimler / EUIPO (Przedstawienie trójramiennych elementów na czarnym tle IV)

(Sprawa T-279/21)

(2021/C 278/82)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Daimler AG (Stuttgart, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat N. Siebertz)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy (Przedstawienie trójramiennych elementów na czarnym tle IV) – zgłoszenie nr 18 206 087

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 18 marca 2021 r. w sprawie R 1898/2020-5

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania oraz postępowania przed Izbą Odwoławczą.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 20 maja 2021 r. – Daimler / EUIPO (Przedstawienie trójramiennych elementów na czarnym tle III)**(Sprawa T-280/21)**

(2021/C 278/83)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Daimler AG (Stuttgart, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat N. Siebertz)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy (Przedstawienie trójramiennych elementów na czarnym tle III) – zgłoszenie nr 18 206 085

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 18 marca 2021 r. w sprawie R 1897/2020-5

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania oraz postępowania przed Izbą Odwoławczą.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 21 maja 2021 r. – Pejovič / EUIPO – ETA živilska industrija (TALIS)**(Sprawa T-283/21)**

(2021/C 278/84)

*Język skargi: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Edvin Pejovič (Pobegi, Słowenia) (przedstawiciel: adwokat U. Pogačnik)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: ETA živilska industrija d.o.o. (Kamnik, Słowenia)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „TALIS” – unijny znak towarowy nr 15 632 871

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 23 marca 2021 r. w sprawie R 888/2020-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uwzględnienie niniejszej skargi;
- zmianę zaskarżonej decyzji poprzez uwzględnienie skargi strony skarżącej oraz zmianę decyzji wydanej w dniu 17 marca 2020 r. w postępowaniu w sprawie unieważnienia prawa do znaku nr 26 909 C poprzez uwzględnienie żądania unieważnienia prawa do spornego znaku towarowego „TALIS” i orzeczenie, że sporny znak towarowy jest nieważny w całości;
- subsydiarnie, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- przekazanie sprawy EUIPO w celu ponownego rozpatrzenia;
- obciążenie EUIPO wszystkimi kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 60 ust. 1 lit. a) w związku z art. 8 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 59 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 63 ust. 1 lit. b) w związku z art. 46 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 21 maja 2021 r. – Pejovič / EUIPO – ETA živilska industrija (RENČKI HRAM)

(Sprawa T-284/21)

(2021/C 278/85)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Edvin Pejovič (Pobegi, Słowenia) (przedstawiciel: adwokat U. Pogačnik)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: ETA živilska industrija d.o.o. (Kamnik, Słowenia)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy „RENČKI HRAM” – unijny znak towarowy nr 15 297 336

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 23 marca 2021 r. w sprawie R 1050/2020-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uwzględnienie niniejszej skargi;
- zmianę zaskarżonej decyzji poprzez uwzględnienie skargi strony skarżącej oraz zmianę decyzji wydanej w dniu 12 maja 2020 r. w postępowaniu w sprawie unieważnienia prawa do znaku nr 34 709 C poprzez uwzględnienie żądania unieważnienia prawa do spornego znaku towarowego „RENČKI HRAM” i orzeczenie, że sporny znak towarowy jest nieważny w całości;
- subsydiarnie, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- przekazanie sprawy EUIPO w celu ponownego rozpatrzenia;
- obciążenie EUIPO wszystkimi kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 60 ust. 1 lit. a) w związku z art. 8 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 59 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 63 ust. 1 lit. b) w związku z art. 46 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 21 maja 2021 r. – Alliance française de Bruxelles-Europe i in. / Komisja

(Sprawa T-285/21)

(2021/C 278/86)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Alliance française de Bruxelles-Europe (Bruksela, Belgia) i siedmiu pozostałych skarżących (przedstawiciel: adwokat E. van Nuffel d'Heynsbroeck)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Nakazanie, do czasu wydania postanowienia kończącego postępowanie w sprawie środków tymczasowych, zawieszenia wykonania decyzji Komisji Europejskiej o udzieleniu zamówienia na część 4 (język francuski) w przetargu na umowy ramowe na szkolenia językowe dla instytucji, organów i agencji Unii Europejskiej (nr HR/2020/OP/0014), na miejscu pierwszym – konsorcjum CLL Centre de Langues – Allingua, a na miejscu drugim – konsorcjum Alliance Europe Multilingue, stworzonym przez skarżących, oraz o zastosowania wszelkich innych niezbędnych środków, w szczególności skutków tego zawieszenia w odniesieniu do ewentualnego zawarcia umowy z naruszeniem okresu określonego w art. 175 rozporządzenia finansowego;
- Obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący braku podania wystarczającego uzasadnienia z naruszeniem art. 170 ust. 3 rozporządzenia finansowego. Skarżący podnoszą w tym względzie, że analiza podanego uzasadnienia dotyczącego charakterystyki oferty złożonej przez skarżących oraz charakterystyki i względnej przewagi wyżej sklasyfikowanej oferty nie wykazuje żadnej korelacji między oceną a przypisaną wartością, przez co nie można zrozumieć, dlaczego uznano, że oferta skarżących ma niższą wartość, niż wyżej sklasyfikowana oferta.

2. Zarzut drugi, dotyczący braku skutecznego skorzystania z uznania, gdyż Komisja Europejska odrzuciła ze swej oceny elementy oferty technicznej skarżących dostępne pod hiperlinkiem zapisanym i zamieszczonym w ich ofercie, ze względu na to, że te elementy mogły zostać złożone lub zmienione po upływie terminu złożenia ofert, nie sprawdziliśmy, czy w tym konkretnym przypadku takie ryzyko istniało.
3. Zarzut trzeci, podniesiony tytułem ewentualnym, dotyczący oczywistego błędu w ocenie, gdyż nie ma żadnej jasnej korelacji między oceną cech właściwych ofercie złożonej przez skarżących a wartością przypisaną kryteriom jakościowym.

**Skarga wniesiona w dniu 21 maja 2021 r. – Pejovič / EUIPO – ETA živilska industrija
(RENŠKI HRAM)**

(Sprawa T-286/21)

(2021/C 278/87)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Edvin Pejovič (Pobegi, Słowenia) (przedstawiciel: adwokat U. Pogačnik)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: ETA živilska industrija d.o.o. (Kamnik, Słowenia)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy „RENŠKI HRAM” – unijny znak towarowy nr 15 297 302

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 23 marca 2021 r. w sprawie R 679/2020-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uwzględnienie niniejszej skargi;
- zmianę zaskarżonej decyzji poprzez uwzględnienie skargi strony skarżącej oraz zmianę decyzji wydanej w dniu 17 marca 2020 r. w postępowaniu w sprawie unieważnienia prawa do znaku nr 26 907 C poprzez uwzględnienie żądania unieważnienia prawa do spornego znaku towarowego „RENŠKI HRAM” i orzeczenie, że sporny znak towarowy jest nieważny w całości;
- subsydiarnie, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- przekazanie sprawy EUIPO w celu ponownego rozpatrzenia;
- obciążenie EUIPO wszystkimi kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 60 ust. 1 lit. a) w związku z art. 8 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;

- Naruszenie art. 59 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 63 ust. 1 lit. b) w związku z art. 46 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 21 maja 2021 r. – Pejovič / EUIPO – ETA živilska industrija (SALATINA)

(Sprawa T-287/21)

(2021/C 278/88)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Edvin Pejovič (Pobegi, Słowenia) (przedstawiciel: adwokat U. Pogačnik)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: ETA živilska industrija d.o.o. (Kamnik, Słowenia)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „SALATINA” – unijny znak towarowy nr 15 940 141

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 23 marca 2021 r. w sprawie R 889/2020-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uwzględnienie niniejszej skargi;
- zmianę zaskarżonej decyzji poprzez uwzględnienie skargi strony skarżącej oraz zmianę decyzji wydanej w dniu 17 marca 2020 r. w postępowaniu w sprawie unieważnienia prawa do znaku nr 26 905 C poprzez uwzględnienie żądania unieważnienia prawa do spornego znaku towarowego „SALATINA” i orzeczenie, że sporny znak towarowy jest nieważny w całości;
- subsydiarnie, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- przekazanie sprawy EUIPO w celu ponownego rozpatrzenia;
- obciążenie EUIPO wszystkimi kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 60 ust. 1 lit. a) w związku z art. 8 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
 - Naruszenie art. 59 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
 - Naruszenie art. 63 ust. 1 lit. b) w związku z art. 46 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-

Skarga wniesiona w dniu 21 maja 2021 r. – ALO jewelry CZ / EUIPO – Cartier International (ALove)**(Sprawa T-288/21)**

(2021/C 278/89)

Język skargi: angielski

Strony*Strona skarżąca:* ALO jewelry CZ s. r. o. (Praga, Republika Czeska) (przedstawiciel: adwokat K. Čermák)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* Cartier International AG (Steinhausen, Szwajcaria)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Zgłaszający sporny znak towarowy:* Strona skarżąca*Sporny znak towarowy:* Unijny graficzny znak towarowy zawierający element słowny „ALove” – zgłoszenie nr 16 724 701*Postępowanie przed EUIPO:* Postępowanie w sprawie sprzeciwu*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 18 marca 2021 r. w sprawie R 2679/2019-5**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 25 maja 2021 r. – Bastion Holding i in. / Komisja**(Sprawa T-289/21)**

(2021/C 278/90)

Język postępowania: angielski

Strony*Strona skarżąca:* Bastion Holding BV (Amsterdam, Niderlandy) i 35 dalszych skarżących (przedstawiciele: adwokaci B. Braeken i X.Y.G. Versteeg)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- tytułem żądania głównego – stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2021) 1872 final z dnia 15 marca 2021 r. dotyczącej trzeciej zmiany systemu dotacji bezpośrednich w celu wsparcia kosztów stałych dla przedsiębiorstw dotkniętych epidemią COVID-19 (SA.62241 (2021/N) – Niderlandy w zakresie, w jakim dotyczy ona maksymalnej kwoty 600 000 EUR dla dużych przedsiębiorstw;
- tytułem żądania ewentualnego – stwierdzenie nieważności tej decyzji w całości;

— ponadto obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku wszczęcia przez Komisję formalnego postępowania wyjaśniającego w wyniku błędnego stwierdzenia, że środek pomocy państwa nie budzi wątpliwości co do jego zgodności z rynkiem wewnętrznym.

— W ramach tego zarzutu skarżący podnoszą po pierwsze, że środek pomocy państwa nie jest odpowiedni do realizacji jego celu, którym jest zaradzenie poważnym zaburzeniom w gospodarce niderlandzkiej poprzez rekompensatę kosztów stałych przedsiębiorstw, które doznały 30 % spadku obrotów w wyniku epidemii COVID-19 i wprowadzonych w jej następstwie środków rządowych. Maksymalna kwota pomocy jest zdaniem skarżących nieodpowiednia do osiągnięcia celu realizowanego przez środek pomocy państwa. Środek pomocy państwa dla dużych przedsiębiorstw wynosi maksymalnie 600 000 EUR. Kwota ta jest niewystarczająca, aby zaradzić poważnym zaburzeniom w niderlandzkiej gospodarce poprzez utrzymanie rentowności przedsiębiorstw. W szczególności w przypadku dużych przedsiębiorstw, takich jak skarżący, 600 000 EUR nie wystarczy, aby skutecznie zareagować na spadek obrotów w wyniku pandemii COVID-19.

— Po drugie, skarżący twierdzą, że środek pomocy państwa jest nieproporcjonalny. Obecny program wykracza poza to, co jest konieczne, aby zapobiec niedoborom płynności, z jakimi borykają się MŚP, i wspierać ich koszty stałe. W rzeczywistości nieproporcjonalna kwota przyznana MŚP pozwala im na większą konkurencyjność, ponieważ nie są one tak ograniczone kosztami stałymi. Ponadto MŚP, które otrzymały pomoc, nie są zmuszone wrócić w takim stopniu jak skarżący⁽¹⁾ do swojego kapitału własnego w celu utrzymania konkurencyjności. Skarżący otrzymują maksymalną kwotę 600 000 EUR na utrzymanie trzydziestu trzech hoteli. Z drugiej strony MŚP kwalifikują się do otrzymania prawie takiej samej kwoty pomocy, aby zaradzić niedoborom płynności w przypadku jedynie małego lub średniego hotelu.

2. Zarzut drugi dotyczący popełnienia uchybień proceduralnych przez Komisję poprzez niewystarczające uzasadnienie zaskarżonej decyzji.

— Drugi zarzut nieważności dotyczy uchybień proceduralnych zaskarżonej decyzji. Zdaniem skarżących decyzja ta jest niewystarczająco uzasadniona, ponieważ nie porusza ona (uzasadnienia) nieproporcjonalnej różnicy w maksymalnej kwocie pomocy między MŚP a większymi przedsiębiorstwami niezależnie od rodzaju czy formy. Nie porusza ona również odpowiedniego charakteru samego środka ani faktu, że MŚP kwalifikowały się do otrzymania pomocy w ramach dwóch poprzednich środków pomocy. W swojej decyzji Komisja nie umożliwiła zatem skarżącym zapoznania się z powodami, dla których uznano, że środek pomocy państwa został uznany za zgodny z rynkiem wewnętrznym. Narusza to art. 296 TFUE.

⁽¹⁾ Uwaga redakcyjna: w skardze jest mowa o tym, że zainteresowane spółki obawiają się, iż będą zmuszone „sięgnąć” do kapitału własnego.

Skarga wniesiona w dniu 25 maja 2021 r. – Muschaweck / EUIPO – Conze (UM)

(Sprawa T-293/21)

(2021/C 278/91)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Ulrike Muschaweck (Monachium, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat C. Konle)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Joachim Conze (Monachium, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „UM” – unijny znak towarowy nr 9 305 731

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 15 marca 2021 r. w sprawie R 2260/2019-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i uchylenie decyzji Wydziału Unieważnień EUIPO z dnia 6 sierpnia 2019 r. w zakresie, w jakim orzeczono, że unijny znak towarowy nr 9 305 731 będzie nadal zarejestrowany w odniesieniu do pozostałych usług takich jak:

klasa 44: usługi medyczne w dziedzinie chirurgii przepukliny;

— uwzględnienie w całości wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do unijnego znaku towarowego nr 9 305 731;

— w konsekwencji, stwierdzenie wygaśnięcia prawa do unijnego znaku towarowego nr 9 305 731 od dnia 20 czerwca 2017 r. w odniesieniu do wszystkich towarów i usług takich jak:

klasa 10: aparatura i instrumenty chirurgiczne, medyczne, stomatologiczne i weterynaryjne, sztuczne oczy i zęby; artykuły ortopedyczne; materiały do zszywania;

klasa 41: edukacja i rozrywka; trenowanie; rozrywka; zajęcia sportowe i kulturalne; wszystkie wyżej wymienione usługi w związku z usługami medycznymi;

klasa 42: usługi naukowe i technologiczne oraz związane z nimi usługi badawcze i projektowe; usługi analizy i badań przemysłowych; projektowanie i rozwój sprzętu i oprogramowania komputerowego; wszystkie wyżej wymienione usługi w związku z usługami medycznymi;

klasa 44: usługi medyczne i weterynaryjne; higiena i troska o urodę istot ludzkich lub zwierząt; usługi w zakresie rolnictwa, ogrodnictwa lub leśnictwa.

— obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

— wady formalne zaskarżonej decyzji: brak ważnego przedstawicielstwa strony przeciwnej; spóźnione przedstawienie uwag przez właściciela znaku towarowego;

— wady materialne zaskarżonej decyzji: brak zgody pierwotnej właścicielki znaku towarowego na używanie znaku towarowego; brak rzeczywistego używania unijnego znaku towarowego UM; używanie unijnego znaku towarowego UM z dodatkiem „Df. Muschaweck”.

Skarga wniesiona w dniu 24 maja 2021 r. – Joules / EUIPO – Star Gold (Jules Gents)

(Sprawa T-294/21)

(2021/C 278/92)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Joules Ltd (Market Harborough, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: adwokat P. Martini-Berthon)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Star Gold GmbH (Pforzheim, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający elementy słowne „Jules Gents” – zgłoszenie nr 15 719 305

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 15 marca 2021 r. w sprawie R 1123/2018-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości;
- obciążenie EUIPO kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą, w tym kosztami postępowania przed izbą odwoławczą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 71 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 oraz art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka;
- Naruszenie art. 71 ust. 1 i art. 95 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001, art. 27 ust. 2 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2018/625 oraz art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka;
- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

**Skarga wniesiona w dniu 27 maja 2021 r. – Bodegas Beronia / EUIPO – Bodegas Carlos Serres
(ALEGRA DE BERONIA)**

(Sprawa T-298/21)

(2021/C 278/93)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Bodegas Beronia, SA (La Rioja, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat J. Mora Cortés)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Bodegas Carlos Serres, SL (La Rioja)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy ALEGRA DE BERONIA – zgłoszenie nr 18 012 451

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 12 marca 2021 r. w sprawie R 2013/2020-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim oddalono odwołanie R 2013/2020-1 i odmówiono w całości rejestracji słownego unijnego znaku towarowego nr 18.012.451 ALEGRA DE BERONIA dla wszystkich wskazanych towarów;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 31 maja 2021 r. – Falke / Komisja

(Sprawa T-306/21)

(2021/C 278/94)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Falke KGaA (Schmallenberg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M. Vetter)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie na podstawie art. 264 ust. 1 TFUE nieważności decyzji pozwanej z dnia 20 listopada 2020 r. (pomoc nr SA.59289) w brzmieniu zmienionym decyzją pozwanej z dnia 12 lutego 2021 r. (pomoc nr SA.61744),
- obciążenie pozwanej kosztami skarżące.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Niemiecki program pomocy „Bundesregelung Fixkostenhilfe 2020” zatwierdzony przez pozwaną jest niezgodny z rynkiem wewnętrznym, ponieważ zakłóca konkurencję, przy czym nie jest to w niniejszym przypadku uzasadnione jako wyjątek. Zdaniem skarżącej pozwana popełniła oczywisty błąd w ocenie, uznając, że system pomocy, który wymaga zmniejszenia obrotów całego przedsiębiorstwa o co najmniej 30 %, jest zgodny z rynkiem wewnętrznym na podstawie art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE. Podejście do systemu pomocy oparte na ujęciu całego przedsiębiorstwa wyklucza z ubiegania się o pomoc przedsiębiorstwa takie jak skarżąca, posiadające kilka obszarów działalności dotkniętych w różnym stopniu pandemią COVID 19, z których działalność stacjonarna doznała w wyniku zamknięcia spadku obrotów znacznie przekraczającego 30 %, tylko dlatego że inny obszar działalności nie odnotowuje spadku obrotów, a poprzez utworzenie średniej arytmetycznej obrotów różnych obszarów działalności nie został osiągnięty próg 30 %. Przedsiębiorstwa te – w przeciwieństwie do przedsiębiorstw posiadających tylko jeden obszar działalności – mogą wówczas nie otrzymać żadnej pomocy lub otrzymać ją tylko przez część okresu kwalifikującego się do pomocy i muszą subsydiować niepokryte koszty stałe zamkniętego obszaru działalności z innych obszarów działalności. Prowadzi to do zakłócenia konkurencji zarówno w stosunku do konkurentów w obszarze działalności dotkniętym pandemią, jak i w stosunku do konkurentów w obszarze działalności niedotkniętym pandemią.
2. Pozwana naruszyła prawa proceduralne skarżącej wynikające z art. 108 ust. 2 TFUE, nie dając jej możliwości wyrażenia w toku wstępnego postępowania wyjaśniającego wątpliwości co do zgodności systemu pomocy z rynkiem wewnętrznym.

Postanowienie Sądu z dnia 28 maja 2021 r. – Poupart / Komisja**(Sprawa T-376/20)** ⁽¹⁾

(2021/C 278/95)

Język postępowania: francuski

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 262 z 10.8.2020.

Postanowienie Sądu z dnia 28 maja 2021 r. – Corman / Komisja**(Sprawa T-25/21)** ⁽¹⁾

(2021/C 278/96)

Język postępowania: francuski

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 72 z 1.3.2021.

Postanowienie Sądu z dnia 27 maja 2021 r. – Suez / Komisja**(Sprawa T-121/21)** ⁽¹⁾

(2021/C 278/97)

Język postępowania: francuski

Prezes trzeciej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 138 z 19.4.2021.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji
Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL